New York Times BESTSELLER

MARIA DAHVANA HEADLEY

MAGONIA

LEDA EDGE

Încă de când era mică, Aza suferă de o boală misterioasă de plămâni, din cauza căreia îi este tot mai greu să respire, să vorbească – să trăiască. Tot ce pot doctorii să facă e să îi dea medicamente și să spere că reușesc să o țină în viață.

Așa că atunci când Aza vede o corabie în cer, familia ei consideră că e vorba de un efect secundar nemilos al pastilelor. Dar Aza e sigură că nu e o halucinație.

Poate să audă pe cineva de pe vas strigându-i numele.

Doar cel mai bun prieten al ei, Jason, o crede. Jason, care întotdeauna a fost alături de ea. Jason, pentru care ea ar putea avea niște sentimente mai mult decât prietenești. Dar înainte ca Aza să se gândească mai bine la asta, ceva groaznic se întâmplă.

Boala o doboară.

Aza pleacă din această lume. Și ajunge într-alta.

MAGONIA

Deasupra norilor, pe un tărâm al corăbiilor,
Aza nu mai este făptura slabă, pe moarte, de dinainte.
În Magonia, ea poate respira pentru prima dată. Mai mult,
are o putere imensă, pe care o poate folosi pentru a schimba lumea.
Căci Magonia și Pământul sunt în pragul războiului, iar soarta
întregii omeniri stă în mâinile Azei – inclusiv soarta băiatului
pe care îl iubește. Încotro se va îndrepta loialitatea ei?

Magonia *este magică. O fantezie ambițioasă, proaspătă și literalmente creată din senin, cu personaje minunate, profunzime emoțională și o lume fantastică unică și total neașteptată.*

VICTORIA AVEYARD

MARIA DAHVANA
HEADLEY

MAGONIA

Traducere din limba engleză de Roxana Olteanu

INSPIR. EXPIR. CERU-I PLIN DE NORI. DE SUS ATÂRNĂ O FUNIE, din cer până la pământ. O faţă de femeie se uită la mine şi, peste tot, sute şi sute de păsări. Stolurile se mişcă precum valurile apei, plutesc în înălţimi, negre, aurii, roşii, şi totul este sigur şi rece, strălucind de lumina stelelor şi a lunii.

Mă simt minusculă şi nu mă aflu pe pământ.

Ştiu că toată lumea visează că zboară, dar ăsta nu e un vis în care zbor. E un vis în care plutesc, iar oceanul pe care plutesc nu e apă, e aer.

Eu îi spun vis, dar e mai real decât viaţa mea adevărată.

CAPITOLUL 1

{AZA}

SPITALELE SUNT VIAŢA MEA.

Asta le spun oamenilor când am chef să fiu cumva amuzantă şi enervantă, ceea ce se întâmplă adesea.

E mai simplu să ai o replică gata făcută când eşti silit să intri într-o conversaţie cu cineva care îşi face o faţă „fals drăguţă", „fals îngrijorată" sau „fals interesată". Metoda mea preferată e următoarea: fac o glumă, fac o faţă jumate extatică, jumate afectată, şi termin discuţia în cinci secunde maximum.

Aza: N-am nimic grav. Nu-ţi face griji. Doar că le am cu spitalele.

Persoana respectivă: Hmm. Mda. Aha. Îmi pare rău să aud asta. Sau, nu, stai, îmi pare bine. Ai zis că n-ai nimic grav! Mă bucur!

Aza (cu o faţă şi mai afectată): E *deosebit* de drăguţ din partea ta să mă întrebi.

Subtext: Nu e. Las-o baltă.

De obicei, lumea nu mă mai întreabă nimic după asta. Cei mai mulţi sunt doar politicoşi. Părinţii mei, familia mea, nu neapărat, dar alţii? Profesorul suplinitor care se miră că tuşesc şi că trebuie să ies din clasă - şi apoi să mă duc la cabinetul medical - şi apoi să dea un mic telefon la 911 să cheme o ambulanţă care să mă ducă cu drag înapoi pe teritoriul meu familiar, cu linoleum alb?

Oamenii de genul ăsta nu vor să-mi amintească de chestii pe care fără îndoială le ştiu deja. Pe care le ştiu chiar foarte bine. Nu fi prost. Şi nu mă crede pe *mine* proastă.

Eu nu sunt ca *Micuţele doamne.* Beth şi simpatica, invalida ei Beth-oşenie mi-au făcut întotdeauna greaţă. Cum se gândea lumea că ea nu moare. Cum murea ea cu ostentaţie. În poveşti de-astea, când cineva ajunge să te înfăşoare în pături şi tu din întâmplare îi zâmbeşti slab, eşti

mort.

Deci eu mă chinui să nu zâmbesc slab, chiar dacă m-aş simţi slăbită, ceea ce câteodată chiar sunt, în secret sau nu. Nu vreau să devin o invalidă catastrofică în păturică.

Bang, bang, eşti moartă. Închide ochii şi culcă-te.

Notă de subsol: *invalid.* Cine o fi inventat cuvântul ăsta, ca să însemne ne-valid? A fost un nenorocit.

Deci, da, chestiunea morţii apare în prezenţa mea în mod regulat. Adulţilor nu le place să vorbească despre asta. Acum, pe bune, să nu-ţi imaginezi că *mie* îmi place să vorbesc despre asta. Dar cei de vârsta mea vorbesc.

MOARTE MOARTE MOARTE, aşa gândesc ei, de parcă am fi cu toţii în maşină şi am trece încet pe lângă accidente mortale toată ziua. Sunt oribil de fascinaţi.

Unii dintre noi, ăia care chiar murim, poate nu sunt aşa fascinaţi ca ceilalţi. Unii dintre noi poate ar prefera să nu fie siliţi să stea într-o cameră în care lumea vorbeşte tot timpul de chestii funebre cu celebrităţi, de care vrei: supradoze, accidente de maşină, morţi misterioase...

Celor de vârsta mea le place să plângă şi să se agite dramatic, cum pot să moară oameni aşa de tineri. Îţi spune cineva care ştie. Îţi spune cineva care a fost ani de zile *Fata Aia Pe Care Am Cunoscut-o Foarte Bine Şi Care A Murit Tragic într-o Zi.*

Nu că am murit deja. De-aia toată morbiditatea asta artistică, goth, e naşpa.

Adulţilor nu le place aşa de mult să vorbească despre moarte ca celor de vârsta mea. Moartea e Moş Crăciun în lumea adulţilor. Numai că un Moş Crăciun pe dos. Tipul care ia toate cadourile. Cu ditamai sacul pe umăr, urcă pe coş cu toate chestiile din viaţa unui om şi decolează de pe acoperiş cu cei opt reni ai lui. Cu sania încărcată de amintiri şi pahare cu vin şi glastre şi cratiţe şi tricouri şi sandviciuri cu brânză pe grill şi Kleenex şi SMS-uri şi plante oribile în ghivece şi blană pestriţă de pisică şi rujuri pe jumătate consumate şi rufe care n-au ajuns să fie spălate şi

scrisori pe care te-ai chinuit să le concepi dar nu le-ai trimis niciodată şi certificate de naştere şi lănţişoare rupte şi şosete bune de aruncat şi rărite de atâtea vizite la spital.

Şi hârtiuţele lipite pe frigider.

Şi pozele cu băieţii de care te-ai îndrăgostit.

Şi o rochie pe care ai îmbrăcat-o o singură dată la o petrecere unde ai dansat singură, înainte să devii prea slabă şi fără respiraţie ca să mai poţi dansa.

Şi, probabil, deşi nu merită să te gândeşti extraordinar de mult la asta, şi un suflet sau ceva de genul ăsta.

În fine, adulţii nu cred în Moş Crăciun. Ei se chinuie să nu creadă nici în reversul lui Moş Crăciun.

La şcoală, toată situaţia asta cu boala-rară-iminent-fatală mă face o ciudăţenie curioasă. În lumea reală, mă face o problemă. Expresii îngrijorate, bang, feţe nervoase, bang: „Poate ar trebui să vorbeşti cu cineva despre sentimentele tale, Aza", plus garnitura enervantă de ce-zici-de-Dumnezeu-ce-zici-de-terapie-ce-zici-de-antidepresive?

Alteori mai apare şi ce-zici-de-tămăduitori-ce-zici-de-plante-medicinale-ce-zici-de-cristale-ce-zici-de-yoga? *Ai încercat cu yoga, Aza, chiar ai încercat, fiindcă un prieten de-al unui prieten de-al meu, care era pe moarte, n-a mai murit, fiindcă a stat în poziţia câinelui.*

Nu, n-am încercat să vindec cu yoga chestia pe care o am, fiindcă yoga n-are cum să vindece chestia asta. Chestia pe care o am eu e un Mister, nu numai un mister, un adevărat Triunghi al Bermudelor.

Necunoscută. Nerezolvabilă.

În fiecare dimineaţă iau medicamente cu pumnul, cu toate că nimeni nu ştie prea bine care e problema mea. Aşa sunt de rară. (Aşa, *cum?)*

Rară ca toate analizele şi testele şi chestiile care mi se bagă pe gât. Rară ca RMN-ul şi razele X şi sonogramele şi prelevările şi niciodată vreun diagnostic clar.

Rară, de parcă boala mea stă pe o scenă îmbrăcată în frac, cântând o melodie nostalgică, alături de un cor care repetă versurile „Iubito, tu eşti

singura pentru mine". Şi după aia boala rămâne acolo, aşteptând să-i sar în braţe şi să nu mă mai împotrivesc.

Rară, adică până acum, sunt singura persoană de pe pământ diagnosticată cu această minunăţie precisă.

Poate sună exagerat. Nu. Boala mea e aşa de rară, încât se numeşte *Sindromul Azaray*.

De la numele meu, Aza Ray Boyle.

Ceea ce e pervers. Nu vreau să am un tiz sub forma unei boli, o nemurire de caz medical curios, care ar însemna ca studenţii de la medicină să-mi rostească numele o sută de ani de aici înainte. Nimeni nu m-a întrebat şi pe mine când laboratorul a publicat articolul în *Nature* şi i-a dat acestei boli numele meu. Aş fi zis nu. Mi-ar fi plăcut să-mi botez singură boala: Jigodism sau ceva şi mai oribil, de exemplu Elmer sau Clive.

De fapt, nu am chef să vorbesc despre niciunul dintre subiectele astea, cu moarte şi chestiile funebre. Nu sunt deprimată.Doar că mă simt ca dracu'. Aşa mă simt de când mă ştiu. Nu există nicio variantă a vieţii mele în care să *nu* mă fi simţit ca dracu'.

Da. Îmi permit să spun aşa, dacă am chef, şi am. Am chef să înjur chestia asta. Eu sunt în corpul ăsta, mersi frumos, eu mârâi şi eu sunt dată peste cap şi eu nu am nicio şansă, hai să nu mai reluăm nişte chestii pe care nu le putem rezolva. Sunt versiunea editată a unei fete în carne şi oase, sau cel puţin aşa zic eu, când îţi spun ceva atunci când nu am chef să vorbesc despre subiectul ăla, dar trebuie, ca să putem trece mai departe la altceva.

Da-da, ştiu foarte bine că nu arăt grozav. Nu, nu trebuie să te arăţi îngrijorat. Ştiu că ai vrea să mă ajuţi. Nu poţi. Ştiu că eşti probabil un om bun, dar, hai, pe bune. Cu străinii nu vreau decât să vorbesc despre orice altceva.

Cum se manifestă? Programul obişnuit în cazul sindromului Elmer/Clive/Jigodism/Azaray? Trebuie să stau în încăperi lipsite de praf. Asta aşa a fost aproape dintotdeauna. Când m-am născut, eram

sănătoasă şi teoretic perfectă. Aproape fix un an mai târziu, din senin, plămânii mei au încetat să mai înţeleagă aerul.

Mama a intrat într-o dimineaţă în camera mea şi m-a găsit cu convulsii. Cum mama mea e mama mea, a avut prezenţa de spirit să-mi facă respiraţie gură la gură şi să respire în locul meu. M-a ţinut în viaţă până am ajuns la spital. Unde şi acolo m-au ţinut în funcţiune - oarecum - cu ajutorul maşinăriilor de respirat. Mi-au dat medicamente şi-au făcut nişte chestii ca să scadă de fapt densitatea oxigenului din aer. Mi-am revenit oarecum.

De fapt, mi-am revenit bine, având în vedere că mai exist şi azi. Dar nu suficient de bine. Ceva mai devreme, am dormit un somn care mi s-a părut că a durat secole, într-o carapace de plastic transparent cu tuburi. Viaţa mea e alcătuită din deschideri de ochi în camere în care nu m-am culcat, din atingeri de paramedici şi din vârtejul de lumină albă şi roşie şuierătoare al sirenelor de ambulanţă. Aşa stau lucrurile, dacă ai noroc să fii fata cu sindromul Clive.

Arăt ciudat şi funcţiile mele interne sunt ciudate şi toată lumea face, hmm, n-am mai văzut chestia asta niciodată. Mutaţii peste tot în corpul meu, pe dinăuntru, pe dinafară, oriunde în afară de creier, care, până acum, toată lumea a zis că e normal.

Toate mizeriile alea cu dezechilibre chimice cerebrale pe care le au unii oameni? Eu nu le am. Nu mă trezesc în toiul nopţii îngrozită că vine apocalipsa şi nu simt nevoia să fac ceva gen să-mi muşc mâinile sau să beau până intru în comă alcoolică. În toată schema asta, nu e puţin lucru să ai un creier care în majoritatea cazurilor te ascultă.

Altfel însă sunt Expoziţia Aza. Sunt un fel de târg internaţional. Tot ce aş vrea eu, TOT CE AŞ VREA EU, ar fi să existe o Expoziţie Cu Cele Mai Nedrepte Chestii Din Lume, preferabil undeva în apropiere. Cu standuri pline de dezamăgiri, cu exponate uriaşe de structuri sortite distrugerii. Nu exponate gen o-Doamne-viitorul-va-fi-uimitor, ci invers. Fără maşini zburătoare. Maşini care se târăsc precum omizile.

Mă străduiesc să nu mă mai gândesc la boala mea, dar e foarte

convingătoare. Atunci când pune mâna pe mine, lipsa de aer mă trânteşte la pământ, hârâi şi şuier ca un animal aruncat din fundul unui lac. Uneori aş vrea să mă pot întoarce la fundul lacului ăluia şi să încep în altă parte. Ca *altceva.*

În secret sau în semi-secret, adică uneori spun şi cu glas tare asta - am senzaţia că eu nu trebuia să fiu om. Nu funcţionez aşa cum trebuie.

Şi acum am aproape şaisprezece ani. Mai am o săptămână până atunci.

ASISTENTA DE LA ŞCOALĂ: Eşti un miracol! Eşti miracolul *nostrul*

AZA RAY BOYLE: (zgomote de izbucnire a vomei)

Fiindcă tot mai sunt în viaţă, mă gândesc să dau o petrecere. E chestia aia cu şaisprezece ani. Factorul „mare chestie". Toate se schimbă şi intri dintr-odată în lume, de exemplu te îmbraci într-o rochie roz şi săruţi un băiat drăguţ sau faci un număr de cântec şi dans.

Să fiu mai precisă, aşa e în filme. Dar în viaţa asta? Nu ştiu ce se mai întâmplă de aici încolo. Nimic la care aş vrea să mă gândesc în mod deosebit.

Pe cine aş invita? PE TOATĂ LUMEA. Mai puţin pe ăia care nu-mi plac. *Cunosc* destulă lume ca să numesc grupul de oameni respectiv „toată lumea", dar cu totul cred că îmi plac cinci, maximum şase dintre ei. Aş *putea* invita doctori, caz în care grupul s-ar mări considerabil. Le-am spus asta părinţilor mei cu două zile în urmă, iar ei acum se frământă cu gândul la atitudinea mea dubioasă. La care se gândesc dintotdeauna.

Dar te întreb şi eu, nu ar fi fost mai rău dacă aş fi fost perfectă? Imperfecţiunile mele mă fac mai puţin regretabilă.

Nimănui nu-i plac aniversările. Toată lumea din casă e agitată. Până şi plantele par agitate. Avem una agăţătoare. N-are voie să stea cu mine în cameră, dar uneori o vizitez şi îi ating frunzele, iar ea se chirceşte. Acum a ajuns un ghem de frunze care spun „lasă-mă naibii în pace".

Ai înţeles?

În pace? (o, ha-ha, o, extraordinar de ha-ha-ha)

La liceu. Primul clopoţel. Merg pe coridor. Trec pe lângă un miliard de dulapuri. Întârzii la oră. Nicio scuză, în afară de aia pe care o am mereu.

Îmi ciocnesc pumnul de al lui Jason Kerwin, care a întârziat şi el, şi care nici nu se uită la mine, după cum nici eu nu mă uit la el. Numai ne ciocnim pumnii. Ne cunoaştem de când aveam cinci ani. E prietenul meu cel mai bun.

Jason e excepţia de la toate regulile de îngrijorare părintească pe tema „să te afli în compania altor oameni în afară de părinţi", fiindcă el ştie ce măsuri să ia în caz de urgenţă.

I se permite să mă însoţească în anumite locuri unde părinţii mei nu vor să meargă. Sau vor să meargă, dar nu vor să piardă acolo ore în şir. La acvariu, la colecţia de insecte de la muzeul de ştiinţe ale naturii, la dioramele cu animale împăiate, la anticariatele cu cărţi rare, unde trebuie să ne punem măşti şi mănuşi dacă vrem să atingem cărţile, la cămăruţele pline de fluturi ciudaţi sau la colecţiile de schelete şi machete de oameni în mărime naturală descoperite pe internet.

Etcetera.

Jason nu vorbeşte niciodată despre moarte, doar dacă are legătură cu vreo chestie morbidă tare pe care vrem s-o vânăm pe internet. Aza Ray şi Marele Eşec Total al Stării de Sănătate? Jason lasă la o parte subiectul ăsta.

Al doilea clopoţel, sunt tot pe coridor şi ridic din obişnuinţă degetul relevant spre Jenny Green. Şuviţe roz de păr, nişte umeri mai ascuţiţi ca nişte cuţite, blugi strâmţi care costă cam cât o maşină frumoasă la mâna a doua. În ultimul timp, Jenny m-a iritat la culme prin faptul că există. Adică nu că există în sine. Fiindcă există şi e rea. Avem un război tăcut. Nu merită să-i zic ceva acum, deşi ea mi-a zis câteva cu vreo două zile în urmă, într-o criză de chestii nepermise. Să-i zici aşa ceva unei fete bolnave? Te rog. Toată lumea ştie că nu se face asta.

Într-un fel o respect, o semi-respect pentru păcatul ei. Pari o „fată rea" când faci o chestie pe care nu a îndrăznit nimeni s-o facă până acum.

În ultimul timp s-a ajuns la concluzia că arăt ca o fată fantomatică şi criminală flămândă dintr-un film de groază japonez, aşa că Jenny s-a machiat azi cu pudră albă şi cu ruj albastru. Ca să facă mişto de mine.

Jenny zâmbeşte şi îmi trimite o bezea otrăvită. Eu o prind şi i-o trimit înapoi cu buzele mele de un indigo natural, cu mare grijă s-o fac să se cutremure. Am reuşit să-i dau un frison. Dacă tot sunt considerată fata-fantomă, măcar să profit. Se uită la mine de parcă am jucat incorect şi apoi o ia la goană spre clasa ei.

Mai bag o pauză aiurea la dulap. Merg încet. Mă uit pe geamurile claselor, prin plasa de sârmă pe care o pun ei acolo ca să-i descurajeze pe cei ca mine să-i spioneze pe tipii ca ei.

Sora mea mai mică, Eli, simte că mă holbez la ea şi ridică ochii din algebra în care deja era băgată până la gât. Fac o piruetă pe coridor, cu pumnii sus, liberă, cu libertatea pe care nimeni nu o are la ora asta. Avantajul fetei bolnave. Eli îşi dă ochii peste cap şi eu plec mai departe, tuşind doar puţin, tolerabil.

Şapte minute mai târziu sunt în clasă, cu domnul Grimm, care ridică din sprâncene. *Domnişoara Aza Ray Care Mereu întârzie,* aşa îmi spune el, iar pe el îl cheamă chiar Grimm, pe bune.[1] Cu ochii de liliac orb, cu nişte ochelari cu rame groase, cu cravată subţire de hipster, care nu i se potriveşte deloc.

Domnul Grimm e plin de muşchi, deşi nu îşi suflecă niciodată mânecile. Are genul ăla de braţe pe care plesneşte cămaşa, ceea ce mie îmi spune că nu are o viaţă propriu-zisă, doar oscilează între a fi profesor şi a se îndopa cu shake-uri cu proteine.

Zici că locul lui ar trebui să fie în sala de sport, doar atât că, atunci când deschide gura, îţi dai seama ce tocilar poate să fie. Părerea mea e că are şi tatuaje, pe care încearcă să le acopere în diverse moduri. Fond de ten. Mâneci lungi. Nu e o idee prea deşteaptă să-ţi desenezi permanent un craniu/vapor/fată dezbrăcată pe tine. Trebuie să te închei mereu la

---

[1] *Grim* - „sumbru, sinistru” în limba engleză.

manşete.

Domnul Grimm a venit anul ăsta. Tinerel, dacă treizeci de ani înseamnă tânăr. Dar tatuajul lui e interesant. Nu pot să spun precis ce e, fiindcă n-am putut să-l văd niciodată în întregime.

Mă face să vreau şi eu tatuaje. Vreau unul care să fie chiar mai rău decât e ăla al lui.

Se plânge mereu că aş putea să-mi valorific potenţialul dacă aş fi atentă la oră, în loc să îmi îngrop faţa într-o carte. Nu poate să aibă mare succes cu plângerea lui, având în vedere că sunt una dintre cele, cât să zic, cele patru persoane din şcoala asta care citesc ceva.

Ştiu că e penibil. Da, citesc. Omoară-mă. Puteam să-ţi spun că am crescut în bibliotecă şi cărţile au fost prietenii meu, dar nu ţi-am zis asta, nu? Fiindcă sunt miloasă. Nu sunt un geniu şi nici un copil destinat să devină un geniu. Pur şi simplu aşa sunt eu. Citesc chestii. Cărţile nu sunt singurii mei prieteni, dar ne înțelegem bine. Na.

Nu am nevoie să fiu atentă la cursul domnului Grimm. Lecţia pe care o predă el, indiferent care e, eu am citit-o deja, în cazul ăsta, aia cu bătrânul pescar care se luptă cu bătrâna mare.

Un tip obsedat. Un peşte mare. Diverse eşecuri catastrofale. Nu pot să nu mă gândesc câte generaţii de elevi de-a zecea au fost chinuiţi de povestea asta tâmpită.

De ce? Câţi dintre noi sunt sau vor fi vreodată angajaţi într-o luptă mortală cu un peşte mare? Care-i logica?

Am citit *Moby Dick,* altă variantă cu Tipul Obsedat, Peştele Mare şi laitmotive de tristețe şi vise spulberate.

Ştiu, balena nu e egal peşte. Cetaceu mamifer. Totuşi, balenele au fost întotdeauna simbolul Poveştilor cu Peştele Mare, ceea ce are sens, având în vedere cât de greşit interpretează oamenii în general lucrurile.

Am citit chiar şi capitolele din *Moby Dick* pe care nu le citeşte nimeni. Pot să-ţi spun ce vrei tu despre cum se jupoaie o balenă. Dar, crede-mă, nu vrei să ştii.

Întreabă-mă din *Moby Dick,* domnule Grimm. Hai. Dă-i drumul.

M-a întrebat o dată, acum vreo lună, crezând că am minţit când am spus că am citit-o. I-am ţinut un discurs de mare calitate despre soarta nasoală şi alegorii şi oceane şi vise de neatins, după care am alunecat într-o discuţie cu filme cu piraţi, pedepse şi femei astronaut. Domnul Grimm a fost impresionat dar şi iritat. Am primit o notă bună, de care nu aveam nevoie, şi apoi detenţie ca pedeapsă că l-am întrerupt, iar pentru asta îl respect sincer.

Îmi arunc privirea spre Jason Kerwin, care stă cu nasul în carte. Îi zăresc titlul. *Visul lui Kepler: Text complet şi note la Somnium, Sive Astronomia Lunaris.* Pare veche şi cam naşpa, un exemplar cartonat reciclat de la bibliotecă. O poză mare cu suprafaţa lunii pe copertă.

Habar n-am ce poate să fie.

Îmi strecor mâna către banca lui şi îi smulg cartea ca să văd ce scrie pe clape. Cică primul roman science-fiction, scris în 1620. Un astronom povesteşte o călătorie în Lună, dar încearcă să bage aici şi teoria lui Copernic, fiindcă vrea să vorbească despre ea fără să fie acuzat de erezie. Abia mai târziu şi-a dat lumea seama că toate fanteziile din carte sunt de fapt teoriile şi ecuaţiile astronomice ale lui Kepler.

Frunzăresc. O vrăjitoare extraterestră care zboară.

Mişto. Într-un fel, genul meu de carte. Numai că aş prefera să scriu eu una de felul ăsta. Asta-i problema cu toate chestiile care au limbaje sau mistere imaginare. Eu vreau să fiu criptograf. Dar n-am nicio şansă să ajung. Sunt doar ceea ce se cheamă un „pasionat". Sau poate o hobby-stă. Învăţ ce pot din cincisprezece minute de navigare pe internet, după care criptez, furios şi iute.

De-aia oamenii mă cred mai deşteaptă decât ei. Mă lasă să fac ce vreau, fără să stea pe capul meu să mă întrebe ceva. Asta îi împiedică să-mi mai pună întrebări de-alea cu moartea. Invoc privilegiul speculaţiei.

— Dă-mi-o, îmi şopteşte Jason.

Domnul Grimm se uită la noi cu privirea „tăceţi din gură".

Mă gândesc cum să-i liniştesc pe părinţii mei cu privire la petrecere.

Am impresia că îşi imaginează plimbări cu role şi clovni şi tort şi baloane - ca la petrecerea de la cinci ani.

Atunci nu a venit nimeni, în afară de două fete obligate de mama lor, şi Jason, care a venit neinvitat. Nu doar că a venit pe jos un kilometru jumate, dar a venit îmbrăcat în costumaţie completă de aligator, rămasă de la Halloween. Jason nu s-a sinchisit să-i spună maică-sii unde se duce, aşa că au chemat poliţia, fiind convinşi că l-a răpit cineva.

Când au ajuns maşinile de poliţie lângă aleea unde ne dădeam noi cu rolele şi au intrat poliţiştii în curte, mi-a devenit imediat clar că eu şi Jason suntem destinaţi să fim prieteni. Când poliţiştii i-au cerut să se arate, el se dădea cu rolele în costumul lui de aligator, se învârtea elegant cu coada lungă şi verde târâş după el.

N-a fost chiar aşa nereuşită petrecerea aia.

Dar pentru petrecerea de şaisprezece ani îmi notez nişte scenarii mai grozave în agendă - un clovn mort, un tort gigantic, supraetajat, din care să ies eu, un balon cu aer cald care vine din cer deasupra mea. Din balon atârnă o funie. Mă urc. Plec în zbor cu balonul. Pentru totdeauna.

De câtă suferinţă m-ar scuti asta? De foarte multă. Mai puţin de suferinţa clovnului mort, care moare nu că vrea el, ci eu.

Se pare că domnul Grimm m-a auzit chicotind.

— Poate vrei să ne povesteşti şi nouă, domnişoară Ray?

De ce foloseşte mereu fraza asta? Copiii din clasă dau un test. Au ridicat capul din lucrare, uşuraţi că sunt distraşi în mod legitim. Jason rânjeşte. Nimic nu e mai bun ca o belea ca să treacă ziua mai repede.

— Chiar vreţi să vă povestesc? întreb eu, fiindcă azi am nervi. Mă gândeam la moarte.

El se uită la mine exasperat. Am mai folosit replica asta şi altă dată la ora domnului Grimm. Dezamorsează imediat situaţia. Profesorii se topesc ca vrăjitoarele stropite cu apă când spun asta. Într-un fel, îmi place domnul Grimm, fiindcă am impresia că mă înţelege. Asta înseamnă că se uită cu adevărat la mine. Ceea ce, ca fapt în sine, e ciudat. Nimeni nu se uită la mine atent. Le e teamă ca nu cumva slăbiciunea mea să-i dea peste

cap. Bula aia de plastic în care trăiam când eram mică? E tot aici, dar acum e invizibilă. Şi e făcută din ceva mai tare ca plasticul.

— Despre moarte în ce context literar, Aza? mă întreabă el.

Fără milă.

— Să zicem *Furtuna*? încerc eu, fiindcă e primul titlu care îmi vine în minte.

Semestrul ăsta toate sunt cu apă.

— Gemenii înecaţi.

— Nup, pentru că de fapt nu se îneacă, spune el. Încearcă din nou, Ray.

N-am nimerit, din păcate.

— Să cânt din nou, Sam? zic eu, folosind neregulamentar numele mic al domnului Grimm.

Apoi recurg la metoda mea tradiţională - o chestie care îi face să creadă că eu ştiu toate chestiile. Poţi afla cele mai ciudate chestiuţe de pe wiki.

— Numai că citatul e greşit. Ar trebui să fie „Cântă, Sam", atât că lumea vrea să sune mai romantic, să nu semene cu un ordin.

Grimm oftează.

— Măcar ai văzut *Casablanca*? Mai aveţi zece minute la test. În locul tău m-aş apuca şi eu să-l fac, Aza. Şi să nu-mi mai spui Sam. Mă cheamă Samuel. Numai cei care nu mă cunosc îmi spun Sam.

A câştigat, fiindcă are dreptate. În niciun caz n-am văzut *Casablanca.* Nu ştiam decât chestia asta. Cedez terenul şi iau creionul în mână să navighez cu bătrânul şi marlinul.

Samuel. Cine îşi mai botează copilul Samuel în ziua de azi? Sunt gata să fac o remarcă legată de numele lui, Samuel Clemens, Mark Twain, *Viaţa pe Mississippi,* pe care am citit-o recent, dar mă abţin. Când am mai făcut aşa altă dată, a devenit un duel, iar ceva din pieptul meu îmi spune că nu aş putea face un duel adecvat fără să tuşesc.

Afară se stârneşte furtuna şi copacii se reped spre fereastră. Obloanele se zgâlţâie înnebunite, fiindcă asta e o clădire antică şi plină de

găuri.

Jason aruncă un bileţel pe banca mea. Domnul Grimm e foarte vigilent la soneria telefoanelor, aşa că lucrăm cu tehnologie învechită. *Calamarul gigantic,* scrie în bilet. *Mâine la cinci. Acasă la tine.*

Acum vreo două seri voiam să vedem o filmare, dar am tuşit aşa de nasol, încât a trebuit să mă duc la spital. Ceea ce a fost naşpa.

Am avut o criză majoră, şi când mi-am revenit complet din anestezie, medicul se uita la mine cu privirea aia „uau, n-am mai văzut aşa ceva".

Mutant, am mâzgălit eu pe foaia aia pe care trebuia să scriu dacă am ceva de zis.

Doctorul s-a uitat la mine şi apoi a râs.

— Nu, a zis el. Eşti doar o domnişoară specială. N-am mai văzut niciodată asemenea corzi vocale. Ai putea fi cântăreaţă.

Dacă aş putea să respir, am scris eu, iar el a avut delicateţea de a se arăta ruşinat.

Din spirit de solidaritate, Jason nu s-a uitat singur la filmul cu calamarul, deşi a încercat să-i convingă pe doctori să pună filmuleţul cât eram la urgenţă. Asistentele nu i-au dat voie. Acolo ele sunt stăpâne.

Apropo de ocean şi de peştii cei mari din el. Asta e prima înregistrare cu un calamar uriaş care înoată în mediul lui natural. Imaginează-ţi chestia asta monstruoasă, cu ochii cât capul unui om şi corpul cu tentacule de opt metri lungime. Cât două autobuze de şcoală. Acum îţi dai seama că n-a mai văzut nimeni aşa ceva. E o chestie chiar miraculoasă, şi dacă ăsta există, poate există şi chestiile alea în Loch Ness. Poate există peste tot chestii de-astea. Poate există şi... speranţă.

Fiindcă de fiecare dacă când cineva găseşte un animal nou, sau o chestie uimitoare pe Pământ, înseamnă că nu ştim chiar totul.

Până acum nu au existat filme decât cu calamari uriaşi morţi sau pe moarte, dar un cercetător s-a urcat într-un submersibil, a găsit unul în adâncuri şi l-a filmat.

Un cunoscut de-ai lui Jason are o cabană la Woods Hole, fieful

oceanografilor din Massachusetts, şi a aflat de filmarea asta. A furat-o acum vreo patru zile din server şi de atunci se laudă întruna cu ea.

M-am uitat la Jason ca să-i zâmbesc, dar el stă cu nasul în carte. Las capul în jos, să mă apuc de test, când, pe fereastră, deasupra terariului cu iguane, văd ceva pe cer.

N-a fost decât o secundă, dar a fost ceva ciudat de familiar, parcă dintr-un vis sau poate dintr-o fotografie.

Un catarg. Şi o pânză de corabie.

Nu doar o pânză - două, trei. Genul ăla de corabie înaltă. Pânze mari, albe, umflate. Şi din mijlocul furtunii, prova corăbiei.

Care...

Am mai avut halucinaţii înainte, dar nu ca asta. Am citit de curând despre mirajele de pe cer, fata morgana, aşa se numesc.

Cineva a văzut odată oraşul Edinburgh atârnat în cer deasupra Liverpoolului timp de o jumătate de oră. Dar asta - *corabia* asta, de unde se reflectă? Suntem pe continent. În mijlocul continentului.

Întind mâna şi îl trag de mânecă pe domnul Grimm. El se uită iritat la mine. Eu îi arăt pe geam.

El se uită şi, o clipă, nu face nicio mişcare, priveşte atent pe fereastră. Apoi îşi scoate ochelarii şi se uită iar.

— Rahat, face el.

— Cum? spun eu. O vedeţi? Chiar o vedeţi?

El clatină din cap.

— Furtună, zice şi trage storurile.

După ce storurile alunecă până jos, lovindu-se de pervaz, şi clasa rămâne doar o simplă clasă, aud un şuierat lung şi înalt. Nu chiar un şuierat. Mai mult decât un şuierat.

Dă-mi voie să rectific. *Mult* mai mult decât un şuierat.

Aza, zice şuieratul. *Aza, eşti acolo?*

CAPITOLUL 2
{AZA}

NIMIC DIN TOATE ASTEA NU E REAL, AZA RAY BOYLE, NIMIC nu e real.

Asta bolborosesc eu.

Asta-i ceva nou, un alt fel de rău. Care sugerează că e ceva în neregulă cu creierul meu.

Mama se uită la mine de dincolo de masa din bucătărie, răsucindu-şi coada de păr blond-cenuşiu, cu fruntea încruntată.

— Sigur te simţi bine? Nu prea pari bine. Ştii când ai avut ultima oară halucinaţii? Aveai febră.

Dacă se uită la tine, te-a terminat. N-ai cum să te prefaci cu mama. Toată ziua şi-o petrece în laboratorul ei. Este imunolog, şi de obicei stă până târziu ocupată cu şoarecii ei.

Azi a venit acasă relativ devreme, la unşpe jumate. În ultimul timp, experimentele ei au fost jalnice. Nu tolerează „abureala", cum zice ea, în cazul de faţă, adică să-i spun că sunt bine şi că nu trebuie să merg la doctor.

— Greta, spun eu. Sunt bine ca întotdeauna.

— Greta, repetă ea. Tu nu îmi spui aşa, Aza Ray.

— Tu nu ai obligaţia să-mi spui „fiică", zic eu. Ai voie să-mi spui pe nume.

Nici măcar nu ia în seamă ce îi spun, îmi pregăteşte medicamentul şi îmi bagă în gură termometrul.

— *OK, fiică,* zice ea şi-mi zâmbeşte de parcă aş merita.

Mama mea are un zâmbet care e în acelaşi timp iubitor şi sever. Emoţia dominantă variază de la caz la caz.

Aşadar - n-am reuşit deloc să mă prefac că sunt bine.

— Ai treizeci şi opt cu nouă, anunţă ea. Aşa se explică deci corabia ta din cer.

În general, eu am întotdeauna febră, mai mică sau mai mare. Sunt

obişnuită cu ea. Lipicioasă sau fierbinte. Mama îmi pune o pătură pe umeri. O dau jos cât de repede pot. (Pături care anunţă moartea? Nu, mersi.) Îmi pun hanoracul meu special, cu un milion de buzunare. Zgomotul fermoarului nu trebuie să mă trimită cu gândul la un sac pentru cadavre.

— Ia o pastilă de respirat, Aza, spune mama mea.

Mă uit la ea.

— O pastilă de respirat? Serios?

— Înghiţi o pastilă când o iei razna, fiindcă nu te ajută cu nimic s-o iei razna, uite pastila - şi nu termină de vorbit, că pastila e în gura mea, jur, sunt ca un căţel, fiindcă mi-o bagă pe gât înainte să-mi dau eu seama ce face.

În mâna cealaltă are paharul cu apă la îndemână şi bam, pastila s-a dus.

Asta-i Greta. E rapidă. Ce sens are să mă împotrivesc?

În plus, pastila pare să mă ajute.

Ei spun că atunci când aveam doi ani, se gândeau că ar fi o mare minune dacă apuc să împlinesc şase. Când am împlinit şase ani, se gândeau că ar fi mare minune să ajung la zece. Când am împlinit zece ani, lumea era uimită, aşa că au ridicat la şaisprezece ani.

Şi uite că se apropie uşor împlinirea vârstei de şaisprezece ani.

Aşa că acum, când sunt dusă repede la spital, cei din familia mea trebuie să facă o groază de chestii de care nu vor să vorbească. Chiar le scriem, pentru orice eventualitate. Mama zice că în felul ăsta nu mai e aşa problematică toată chestia aia cu muritul.

De exemplu, am o scuză scrisă din partea ei fiindcă m-a pocnit când aveam cinci ani şi din cauza asta mi s-a tăiat respiraţia şi am intrat pentru scurt timp în comă. O iert pentru toate chestiile astea. Nici măcar nu contează. Dar ea insistă să am hârtia aia la mine atunci când mă duc la spital.

Mama are şi ea o hârtie cu scuzele mele pentru sarcasmul agresiv. Eli are una intitulată „Nemernicie exagerată prin acapararea atenţiei

părinţilor cu îmbolnăviri repetate în pragul morţii dar fără să mor cu adevărat” şi încă o categorie - „furtul de haine”.

Cele scrise pentru tata se încadrează mai degrabă în categoria „Lucruri de care nu prea am fost interesată, părţile 1-36”.

Mama mea lucrează de mai mulţi ani la un proiect fără legătură cu serviciul ei. Creşte un şoarece, un fel de super-şoarece, care, teoretic, ar putea să fie invulnerabil la diverse toxine care pot fi inhalate din mediul înconjurător. Şoarecele e urmaşul unui cobai dat naibii din Chicago, care a suferit o mutaţie respiratorie. Planul e ca noua specie de şoarece să aibă o mutaţie care să-l poată face să-şi ţină nările strânse şi să aibă o nevoie redusă de aer, cel puţin temporar, plus diverse invulnerabilităţi la tot felul de molime.

De la şoarecele ăsta ar trebui să se ajungă la fabricarea unui medicament. El ar trebui să ajute companiile farmaceutice să fabrice un medicament care să-i ajute pe oamenii care nu pot respira normal. Oameni ca mine, evident. Dar mai poate avea şi alte aplicaţii, şi asta i-a convins pe unii să doneze fonduri pentru cercetare. Dacă pune cineva o bombă cu gaz paralizant, de exemplu? Şoarecele ăsta ar trebui să fie foarte calm, timp de vreo oră, perioadă în care gazul s-ar putea, sau nu, dispersa. Iniţial, mama a vrut să facă o glumă, un joc de cuvinte cu războiul şoarecilor, după hârciogul din *Alice în Ţara Minunilor.*

Războiul şoarecelui. Gluma n-a prins.

Mama mea nu susţine niciun război. Nu a vrut să găsească aplicaţii militare pentru cercetarea ei. Fiindcă e evident că atunci când aperi pe cineva cu medicamentul provenit din războiul şoarecelui (civili, copii, profesori, oricine e prins într-o zonă de război şi sub ameninţarea unui atac chimic), automat creezi şi o variantă prin care soldaţii care lansează atacul pot deveni invulnerabili la otrăvurile pe care le împrăştie asupra civililor.

Şi din cauza asta mama este în continuu conflict, zi şi noapte. Nu a vrut decât să facă un fel de medicament ca pentru astm, ceva care să fie util în afecţiunile respiratorii, emfizem, astm, Azaray. Şi în loc de asta a

ajuns să creeze şoareci pentru război.

Eli e şi ea la masă, îşi taie patru centimetri din lungimea părului cu o foarfecă pe care a ascuţit-o singură. E foarte precisă. Nu ştiu cum reuşeşte, dar când termină, părul ei atârnă ca o coală blondă perfect dreaptă - iar vârfurile sunt impecabil de egale.

Nu semănăm deloc. Părul meu e negru şi încâlcit, iar ochii mei, deşi albaştri, au o nuanţă cumva bleumarin cu ceva auriu şi roşu plutind la suprafaţă. Eli are nişte ochi de culoarea cerului senin. Dacă am fi într-o poveste, ea ar fi în mod evident sora cea bună, iar eu aia rea.

— Prima chestiune, spune Eli, fără să se sinchisească de superioritatea mea de soră mai mare. Ai auzit un tunet. *Toţi* am auzit tunetul. Eu eram la algebră. A doua chestiune. Ai văzut nori. Ceea ce a văzut toată lumea. Era furtună. A treia chestiune. Ai avut o halucinaţie cu o corabie, fiindcă în general ai efecte secundare de la medicamente şi ai avut febră. În niciun caz furtuna nu ţi-a vorbit, încheie ea. Nu a fost niciun megafon care să te strige pe nume. Asta pentru cultura ta generală.

Poate că am avut un fel de criză la ora domnului Grimm. Poate toată chestia a fost provocată de ceva. Poate că sunt cunoscută că dramatizez. Poate că Eli e cunoscută ca o tipă uimitor de non-isterică. Asta chiar dacă are numai paisprezece ani şi ar avea tot dreptul să se înfurie sau să aibă şi ea toane, ca toată lumea.

Nu. Eli cea perfect echilibrată. Anul trecut i-a venit ciclul şi a fost ceva de genul *OK, bine.* S-a dus direct la ora de balet, în costum mulat, şi n-a avut nicio problemă.

Mie personal nu mi-a venit ciclul până acum, ceea ce nu mă supără prea tare. Amânarea suferinţei, zic eu. Asta pentru că sunt prea slabă şi nici n-am norocul să mă îngraş.

Clarificare: când spun „prea slabă”, nu înseamnă Fata Goth Sexy Care Are Nevoie De O Rochie înflorată Şi De Ruj Ca Să Devină Fata Care A Fost întotdeauna Frumuşică Dar Noi Nu Am Observat Până Acum. Înseamnă Fata Zombi. Slabă ca un cadavru şi câteodată, când tuşesc, e

de-a dreptul scârbos. Zic şi eu.

Nici eu nu ştiu ce a fost azi. Tata a venit să mă ia din cabinetul directorului după ce am urlat nişte chestii despre libertate şi autodeterminare şi storuri. Domnul Grimm s-a uitat la mine şi mi-a zis că ştiu unde să mă duc. La cabinetul medical sau la cel al directorului. Fac prin rotaţie.

Tata era plin de compasiune, chiar dacă am fost amândoi mustraţi. Se încearcă să nu fiu tratată ca o ciudată, ci ca o persoană obişnuită. Ca şi cum nu e mare chestie.

Mare chestie în afară de ce e.

De pildă, există un sistem de prietenie generală, care presupune că mereu trebuie să fie cineva lângă mine pe holuri să mă monitorizeze în cazul în care cad pe jos, sufocându-mă. Nu am prea mare încredere în siguranţa asta falsă. N-aş putea să spun cine a fost azi de serviciu la Aza.

Modelul predică, însă, e relativ caracteristic.

Directorul: Domnişoară Ray, ştii foarte bine că nu trebuie să creezi tulburări în clasă.

Eu vreau să spun: Defineşte „ştii".

Fiindcă uneori mă trezesc că fac chestii pe care „ştiu" că nu trebuie să le fac, dar asta nu mă opreşte. Activităţile pitite în ungherele creierului meu mă cheamă, şi sunt foarte puternice, în general, trebuie să *nu* mă gândesc la ele în mod deliberat, dacă vreau să îmi păstrez concentrarea.

În clasa a opta, mi-am pierdut vigilenţa şi, după o oră, exemplarul meu din *Fructele mâniei* se transformase într-un circ de o sută treizeci şi patru de animale origami, struţi şi elefanţi, vagoane de tren cu roţi, acrobaţi.

Am mai avut o perioadă proastă prin clasa a treia, când nu ştiam cum să fac să nu stau lângă acvariu. Eram convinsă că peştii se uită la mine. Şi mi s-a întâmplat asta şi în clasa a şasea, când în clasă la mine era un canar. Atunci, jur, mi-a vorbit. Nu în cuvinte. Pur şi simplu stătea pe beţişorul lui, se holba la mine şi cânta, incredibil de tare, aşa de tare, încât a trebuit să fie dus în altă clasă, fiindcă deranja pe toată lumea.

Păsările. Nu s-a întâmplat vreodată să n-am probleme cu păsările. Sunt persoana care e bombardată aerian de tot ce zboară. Trebuie să port pălărie când ies.

În fine, deci, cabinetul directorului.

Aza: Am văzut ceva ciudat pe cer.

Tatăl Azei: Îmi cer scuze pentru fiica mea. Medicamentele pe care le ia...

Aza (fiindcă nu-i place sugestia halucinaţiei): Nu, ai dreptate. M-am plictisit. Aşa că am inventat totul. Las-o baltă.

Directorul (cu ochii în patru să vadă dacă nu cumva îmi bat joc de el): Doar să nu mai faci asta, domnişoară Ray. Fără bufonerii de-ale dumitale.

Bufonerii este pronunţat ca un cuvânt murdar.

După ce am plecat din cabinetul directorului, mi-am lipit nasul de fereastra din casa scării, încercând să văd dacă mai era acolo chestia pe care o văzusem. Dar nu, nimic. Dispăruse.

Acum tata pare epuizat. A gătit. În seara asta, un fel de caserolă cu tăieţei şi sos de disperare. A băgat şi niţel unt de arahide. El jură că e mâncare thailandeză originală, dar acolo nu se pun macaroane. Şi nici pastramă. Pot să jur că a pus şi pastramă.

— A văzut *ceva,* îi povesteşte tata mamei.

Mama se uită la tata, care intră regulat în belele deoarece crede în chestii care sfidează logica. Este un imagist pasionat. Mama şi Eli sunt realiştii casei. Până la urmă, tata ridică din umeri şi se întoarce la aragaz.

— A *halucinat* ceva, îl corectează mama. Nu a văzut.

— Are o *imaginaţie bogată,* zice Eli şi rânjeşte când spune chestia asta stupidă, care a fost folosită cu mine de când mă ştiu.

— În fine, zic eu. S-a terminat. Lăsaţi-o moartă.

Am mai ieşit o dată afară, să mă uit la cer - care acum e întunecat, cu o aşchie subţire de lună - şi nu e nimic cât de cât nerezonabil cu el. Este doar el, cerul, şi iată, acolo, Steaua Nordului.

Îmi place cerul. Este raţional, aşa cum viaţa mea nu e. Nu e naşpa să

te uiţi la el, cum ai putea să crezi, gândindu-te la toate posibilităţile cu fata-pe-moarte-care-contemplă-cerurile. Nu mă gândesc la cer ca la o chestie care are legătură cu vreun rai. Mă gândesc la el ca la o grămadă de gaze şi ecouri îndepărtate ale unor chestii care au ars la un moment dat.

Numele ştiinţific al Stelei Nordului este Cynosura, e numită după o nimfă. Este o *scip steorra,* adică o „stea-corabie”, pentru navigaţie. În unele poveşti străvechi (mai ales pentru gânditorii ciudaţi şi mişto de pe la 1600 - în cazul ăsta, Jacques Gaffarel, şi, nu, nu pot să-ţi explic cum am ajuns să dau peste el, pot să zic doar că, la un moment dat, prin bibliotecă am găsit o diagramă circulară a cerului, în care stelele semănau cu nişte musculiţe de oţet într-un vas Petri, şi am fost Aşa de Obsedată), stelele sunt aşezate astfel încât formează litere. Alfabete celeste. Scrieri care se schimbă pe măsură ce se mişcă pământul. Dacă te uiţi aşa la cer, ai senzaţia că e un imens poem schimbător, sau poate o scrisoare, care iniţial a avut un autor, apoi, după ce pământul s-a mişcat, un alt autor a completat-o. Aşa că stau şi mă uit la cer, până când, într-o zi, voi putea s-o citesc.

Când eram mică, am vrut să mă strecor afară noaptea, să mă satur de stele. Mi-am făcut un plan în care intrau fereastra de la dormitor, burlanul de scurgere şi sus în loc de jos. Mama m-a prins tocmai când târâm pătura pe ţigle, dar s-a dat bătută şi m-a dus sus la patru dimineaţa, înarmată cu tot felul de chestii de respiraţie, pentru orice eventualitate. Ne-am uitat împreună la stele, înfăşurate în pătură, cu un termos, o lanternă şi o carte despre constelaţii. Pur şi simplu am stat acolo, fără să vorbim, iar din când în când mama îmi arăta câte un desen de constelaţii din carte şi îmi explica sensul lui.

Deci când mă plâng? Mă plâng doar de asta. Părinţii mei sunt genul de părinţi pe care toată lumea şi i-ar dori. Nu au nicio problemă să monteze în dormitor o veioză cu abajurul găurit, ca să proiecteze toată Calea Lactee pe tavanul meu, atunci când aprind lumina.

Imaginează-ţi cum ar fi să vezi toate stelele care acum nu se mai văd. Dacă toate luminile s-ar stinge peste tot în lume, cerul ar străluci

nebuneşte de stele, la fel cum arată lampa mea.

Nu aş şti să navighez după stele, dar am citit undeva despre cineva care a navigat pe tot oceanul, din America de Sud în Polinezia, pe o plută micuţă, făcută de el. *Kon-Tiki* se numea pluta. Era un explorator norvegian, pe care îl chema Thor.

Parcă mi-ar fi plăcut să mă cheme Thor. Sună aşa, războinic. Dar, nu. Aza. Numită după ce? După nimic.

Nici nu m-a chemat de la început Aza Ray. Ăsta-i numele pe care mi l-au dat după ce au început problemele cu respiraţia. Înainte de asta, mă chema Heyward (Heyward era un unchi de-al meu. Şi Eli tot după un unchi e botezată. Nu ştiu ce au părinţii mei. Nu puteau şi ei să ne boteze după nişte mătuşi?)

În actele oficiale, tot Heyward mă cheamă, dar să nu zici la nimeni. Însă...

Mama: În ziua aceea, după ce crezuserăm că te vom pierde, am ştiut deodată că numele tău e Aza. Trebuia să fii numită după tot spectrul, de la *A* la *Z*. Era perfect.

Tata: Ne-a venit ideea pur şi simplu. A fost ceva ciudat de spiritual. Ne-am gândit, cine poate să conteste asta?

Dar această Aza-nie a contribuit totuşi la ciudăţenia mea. În primele clase am fost Ava, fiindcă un profesor a scris greşit, iar eu nu l-am corectat. Până la urmă, am fost dată de gol la o şedinţă cu părinţii.

Aza. Ani de zile m-am gândit că dacă tot trebuie să fiu un palindrom, mai bine îmi spuneau *kuulilennuteetunneliluuk.* Ăsta e cuvântul estonian pentru ţeava prin care trece glontele când porneşte să te ucidă.

Dacă tot vrei s-o faci, măcar fă-o ca lumea. Nu?

În loc de asta, eu sunt alfabetul. În funcţie de perspectiva generală şi de cunoştinţele despre istoria alfabetului, ar putea să fie acolo şi o literă & aspirată. Semnul ăsta era cea de-a douăzeci şi şaptea literă, ca şi cum ai recita alfabetul şi la sfârşit ai zice *X, Y, Z,* & Deci numele meu este de fapt o spirală a alfabetului, care înseamnă că între *Z* şi *A* trebuie să adaugi şi

un &. Az(&)a.

E o chestie super să ai un & în numele tău, uite: simbolul & este de fapt *et* din latină, care înseamnă „şi”, iar el reprezintă două litere împletite între ele. Deci e şi ceva invizibil extraterestru în numele meu.

Eu şi Jason am descoperit toate astea acum vreo cinci ani şi am fost obsedaţi de ET-ul meu intrinsec.

Păi, cum ai putea să nu fii? „Sună acasă” şi toate alea.

Vezi cum fac din toate astea ceva mişto, nu numai ciudat? Mă crezi acum? Asta mă face să mă simt ceva mai bine uneori. Alteori nu cine ştie ce.

Ca azi. Azi e naşpa.

Simt o hârâială în piept şi încerc să mă prefac că nu simt, dar ceva din porcăria aia *posibilsarputeafoartesigur* halucinez iar, ceva în legătură cu faptul că sunt un cobai pentru toate medicamentele care intră pe piaţă îmi creează o stare aşa de tâmpită, încât nici nu-mi dau seama când stau la masă cu toată familia mea şi plâng de mama focului, tuşind în acelaşi timp.

Ei mă uşuiesc la duş, unde stau pe un scaun în aburul cald, dezbrăcată şi amărâtă, inhalând apă şi încercând să uit de corabia pe care am văzut-o, de strigătele auzite din cer, încercând să uit de toate, inclusiv de petrecerile de şaisprezece ani, de părinţi şi de tristeţe.

— Tu ştii că eşti specială, scumpa mea, îmi spune mama, pregătindu-se să închidă uşa de la camera mea. Suntem alături de tine. Nu eşti singură. Te iubim.

— Chiar dacă mor? întreb eu, fiindcă sunt slabă. O să mă iubiţi şi dacă mor?

Mama stă în cadrul uşii. Văd cum încearcă să se calmeze destul cât să-mi răspundă. Văd că vrea să spună „N-o să mori”, dar n-o spune, fiindcă ar însemna să fie o mincinoasă de prima clasă.

Încearcă să mă susţină, cu trupul ăsta făcut varză, care nu are nici destul timp şi nici destulă stabilitate. Greta şi-a încleştat mâna de cadrul uşii, dar faţa ei spune *Nu-ţi face griji.* Înghite în sec, apoi îmi zâmbeşte.

— Chiar dacă mori, spune ea. OK? Te vom iubi mereu şi mereu. Până la sfârşitul zilelor.

Fiindcă mă simt de rahat, sunt gata să zic: „Nu-i adevărat. După ce mori, ceilalţi te uită la un moment dat. Trebuie să uiţi. Timpul trece. Nimic nu e *atât* de important." Dar nu o spun.

Mama se îndepărtează încet, tăcută.

Crede că nu o aud cum plânge pe hol, timp de o oră după ce ar fi trebuit să adorm.

Crede că nu o aud cum porneşte maşina şi pleacă la laborator, fiindcă numai asta ştie să facă, să caute încet un remediu, să inventeze un tratament pentru ceva ce nimeni nici măcar nu ştie ce e.

Mi-ar plăcea ca părinţii mei să nu se gândească permanent la mine şi la problemele mele. Am o viziune, cu părinţii mei la plajă, cu pahare cu umbreluţe în ele, ca într-o reclamă de la televizor.

Noi n-am fost niciodată la plajă. Ei nu au fost niciodată singuri în vacanţă, din cauza mea.

Aşa că acum mă gândesc, mai mult sau mai puţin serios, să fac autostopul şi să plec în alt oraş. Sau să fur maşina şi să plec undeva. Ştiu oarecum să conduc. Am învăţat acum trei luni, cu tata lângă mine, pe locul mortului, cu mama în spate, amândoi jurând că au încredere în mine, chiar şi după ce am intrat în pubelele de gunoi de lângă casă.

Mama: Nu-ţi face griji. Nu moare nimeni la 3 km pe oră.

Tata: Melci?

Mama: Lemuri.

Tata: Chiţcani. Stai. Cât de repede se mişcă chiţcanii?

Mama: Chiţcanii se mişcă incredibil de repede. Sunt prădători. Fac un somn de urgenţă de zece secunde, iar în rest vânează. Ai pierdut.

Tata (zâmbind): Ai câştigat.

Eu: Hmm. Să pornesc iar maşina?

Nu mi-am luat de fapt permisul. Dar ştiu să conduc cu viteză maximă, fiindcă mi-au arătat şi asta, la miezul nopţii, conducând ilegal pe autostradă, departe de oraş. Nu am condus niciodată singură, doar cu

părinţii. Am condus repede, repede de tot.

Dacă aş putea să conduc aşa repede şi să ajung într-un alt oraş, aş putea să mor acolo. Poate într-un hotel. Şi să scutesc pe toată lumea de catastrofa de a mă vedea murind.

Eli, mă gândesc. *Indiferent ce-aş face, asta ar afecta-o dezastruos.*

Şi toată noaptea mă gândesc la ce am auzit din cer, nu era engleză, nici măcar nu erau cuvinte adevărate. Dar era ceva cunoscut. Am simţit-o cu toată fiinţa, în cel mai curios mod.

Parcă mă suna cineva, ca un clopoţel.

CAPITOLUL 3
{AZA}

MĂ TREZESC LA PATRU JUMATE DIMINEAŢA, TRANSPIRATĂ, panicată, cu inima bubuind şi tuşind. Pielea mea pare aşa de întinsă, de parcă e gata să plesnească. Merg cu paşi şovăitori la baie şi mă uit în oglindă. Mă uit la mine. E doar varianta mea suferindă.

Tot restul nopţii visez feţe ciudate şi pene şi mă simt sufocată, parcă e ceva care îmi acoperă gura şi nasul, parcă am ceva în plămâni. Mă trezesc iar şi e şapte. Soarele se ridică pe cer, iar eu tuşesc şi încerc să nu intru în panică.

Nu pot să scap de senzaţia că pielea mea e prea aproape de oase, că se strânge. Şi gura o simt ciudat. Tusea e mult mai rea decât aseară.

Deci, azi n-am şcoală. În loc de asta, doctor, unde îmi pun halatul alb fără spate, cu numele meu brodat pe el - punctişoare mici - şi papucii personali.

Sunt celebră pentru cum mă prefac în cazurile astea. De obicei, zic că e Balul Negru şi Alb. Truman Capote. Halatul meu alb fără spate e o rochie făcută din mătase şi jupon, poate ceva drăguţ croşetat din sufletul lui Audrey Hepburn. Numai că la faimoasa şi luxoasa petrecere nu cred că era cineva cu vreo rochie desfăcută la spate. Nu e bucurie mai mare decât să simţi răceala mesei de consultaţie, care-ţi îngheaţă fundul.

Dar e un spital de copii, aşa că sunt chestii şi mai nasoale decât mine. Am văzut draperii trase brusc şi am auzit de partea cealaltă sunetul inconfundabil al plânsului părinţilor. Am văzut clovni mişunând pe coridoare, costumaţi şi gata de acţiune şi copii bolnavi care arătau de parcă lumea se întorsese cu susul în jos şi le oferea acum, în ultima clipă, tot ce şi-au dorit vreodată.

Inevitabil, ce şi-au dorit ei vreodată e să fie şi ei ca ceilalţi. Odată l-am văzut pe un cântăreţ cu părul vâlvoi, idol al adolescenţilor, îmbrăcat în pantaloni roşii de piele, ducându-se la un salon să împlinească dorinţa

cuiva. După un timp, l-am văzut plecând, ziceai că are creierul zdrobit.

Greşeala clasică: a venit convins că îl va face pe orb să vadă şi pe muribund să trăiască. Nu merge aşa. Oamenii celebri nu sunt magici. Deşi ei cred contrariul.

Un copil apare după colţ, în fugă, fără păr şi mergând ciudat, ca un fel de pui de pasăre mare şi flămând. Fuge după un clovn, totuşi, nu după un doctor, aşa că nu e chiar aşa de groaznic.

Clovnul se opreşte în uşa cabinetului unde sunt eu şi jonglează cu pampoanele lui multicolore. Pacientul de trei ani bate din palme entuziasmat şi se uită la mine cu nişte ochi uriaşi, încântaţi. În ciuda dispoziţiei mele proaste, îi zâmbesc şi eu.

Chiar dacă asta contrazice flagrant regulile mele care spun că nu trebuie să te împrieteneşti cu victimele inimaginabilului, când a venit doctorul la mine, copilul era pe genunchii mei, iar clovnul făcea baloane de săpun şi cânta la muzicuţă *Over the Rainbow.* O alegere cam proastă, după mine, dar pe care am întâlnit-o frecvent de-a lungul anilor. Unii oameni îşi închipuie că e liniştitor să-ţi imaginezi că după ce mori pluteşti deasupra curcubeului, apucat de glezne de o mierlă albastră şi aruncat în vid.

Adică, bine. Sigur că există posibilităţi mai nasoale. Copilul fredonează fericit împreună cu clovnul. Niciunul dintre noi nu este cazul cel mai rău. Mergem, vorbim şi tuşim aproape ca o persoană normală.

Doctoriţa Sidhu soseşte, iar clovnul pleacă împreună cu copilul prin labirintul de coridoare al spitalului. Doctoriţa începe procedurile obişnuite, mă ciocăneşte în piept şi ascultă, de parcă e un vecin care încearcă să spioneze la o uşă încuiată.

Atât că doctoriţa Sidhu e genul de vecin care vede prin pereţi. Figura ei nu îşi schimbă expresia. E acea *ne*-schimbare de expresie care îmi spune că nu e bine.

— Hmm, face ea.

— Adică ce înseamnă hmm? întreb eu.

O ştiu pe doctoriţa Sidhu dintotdeauna. Niciodată nu spune „hmm”.

Şi acum vorbim despre corpul meu. Organele mele se află în locuri ciudate.

Există o teorie care spune că toate chestiile din cavitatea mea toracică şi-au schimbat locul într-o perioadă îndepărtată, atunci când aveam mari, foarte mari probleme să respir. De exemplu, unul dintre plămânii mei s-a înghesuit cumva spre mijlocul pieptului meu. Coastele mele sunt mai flexibile decât ar trebui să fie la oricine altcineva care nu se numeşte Aza şi nu are o boală numită Clive.

Clive Jigodia mă face să am pieptul plat, coastele ieşite în afară şi plămânii turtiţi. În afară de asta sunt absolut minunată.

— E un zgomot neobişnuit. Nu mai vorbi.

Nu vreau să tac, dar tac, fiindcă doctoriţa Sidhu se uită la mine cu o faţă ameninţătoare. Nu are prea multă răbdare cu cei de teapa mea, care dau din gură la consultaţii. Îşi trage stetoscopul de după gât, învârtindu-l ca pe un lasou, şi îmi ascultă inima. (Inima nu e nici ea la locul ei. Niciodată n-are destul loc. Încercăm să ne descurcăm cu rahatul ăsta, chiar ne descurcăm, dar să-l ferească Dumnezeu pe vreun doctor inimos care ar vrea să-mi asculte inima acolo unde ea nu e. I-am lăsat pe unii să încerce, numai ca să văd ce faţă fac când au un moment în care sunt şocaţi că, într-un fel sau altul, merg şi vorbesc aşa, fără inimă. Distracţie.) Mă duce la raze şi dispare pentru scurt timp ca să vadă rezultatul.

— RMN, zice.

Perfect. Pot să-l simt prin uşă pe tata cum se îngrozeşte.

— Sunt OK, îi spun eu când ajung în sala de aşteptare, în cărucior (politica spitalului).

În tunelul de la RMN, unde îţi dau dopuri să-ţi pui în urechi dar tot auzi pocnituri şi clincheţeli şi şuierături şi melodii în timp ce ei se uită în interiorul tău.

Uneori, când mă aflu aici, îmi imaginez că sunt o balenă în adâncuri, care ascultă cântecelele şi zăngănelile familiei mele de balene. Azi aud ceva care are versurile *Aza, Aza Ray.*

E ca şi cum aş auzi iar ceva din afară. Sau vine din interior?

Indiferent de unde vine, detest chestia asta.

— Ţine-ţi respiraţia, spune asistentul. Încearcă să nu tuşeşti.

Încerc să nu tuşesc. Mă gândesc că sunt calamarul uriaş în loc de balenă. Luminile încep să fulgere. Chestii care şuieră şi pocnesc şi ţiuie tare mă fac să vreau să fiu atentă la altceva. Am citit odată ceva despre creaturile marine şi cum zgomotele de pe pământ le afectează sonarul. Şi o groază de balene pierdute eşuează pe plajele oraşelor - ceva de genul ăsta. Am mai citit o chestie şi cu sunetul-haos, cum natura ar trebui să fie armonioasă, dar zgomotele făcute de oameni dau totul peste cap şi acum oamenii o iau razna tocmai fiindcă nu mai există armonie. Poate eu deja sunt razna.

Aza, ieşi afară.

Apăs butonul de chemare.

— Ai auzit asta?

— Ce să aud? Zgomotele enervante? Ştii doar cum se aude, draga mea, doar ai făcut asta de atâtea ori, zice asistentul, Todd, care e un tip foarte prietenos.

Todd îmi pune întotdeauna o pătură încălzită în plus când mă bagă acolo. Îl iubesc fiindcă şi-a mai luat o a doua slujbă într-o clinică în care se îndepărtează părul cu laserul, se omoară foliculii. Are nişte poveşti foarte vesele cu mustăţi nedorite îndepărtate de pe faţa femeilor. Pacienţii unei clinici de îndepărtare a părului sunt absolut recunoscători tot timpul. Aici au tendinţa să bombăne. Nimănui nu-i place să facă RMN şi toată lumea e bolnavă.

— Aproape am terminat. Te simţi bine?

Chiar nu, după cum se demonstrează, fiindcă imediat cum zic că e OK, şuierăturile încep iar.

Aud: *Azaascultăascultăazaazaazaascultăieşiafară.*

Strâng din dinţi, nu tuşesc şi suport. Nu e chiar aşa simplu să suporţi.

După ce ies din chestia aia, toată lumea se uită la mine gen *ce dracu?* Nu e privirea obişnuită cu care se uită lumea la tine când ieşi de la RMN.

Todd oftează şi mă bate pe umăr.

— Să nu spui că ţi-am zis asta, dar, practic, ai o pană în plămânul stâng.

— Cum ar fi, mi-a crescut o pană?

Desigur că nu-mi cresc pene. Dar e primul lucru care mi-a venit în minte.

Todd clarifică.

— Cum ar fi, probabil ai aspirat o pană. Ceea ce ar explica şi tusea.

Atâta că nu. E genul de chestie pe care ai observa-o. Să inspiri, şi în aerul ăla să fie o pană suficient de mare încât să se vadă la scanner? Cred că ţi-ai da şi tu seama.

Au cedat şi îmi arată şi mie şi, da. O pană cât degetul meu mic. Pana asta nu putea să fie decât dintr-o pernă, iar pernele cu puf nu au voie în camera mea. Cine a pus o pernă cu puf în camera mea o să aibă necazuri. (Eli, clar. Tata e la fel de şocat ca mine.)

Nu mă mai gândesc la vocile pe care le-am auzit.

Nu mă mai gândesc la cer.

Nu mai vreau să mă gândesc cum totul e apocaliptic în viaţa mea. Apocalipsa, ştim cu toţii, este semnul unei trădări a creierului, iar creierul e singura parte din mine care până acum nu a avut nimic.

— Există vreo explicaţie? întreabă tata, dar asistenţii nu ştiu ce să-i spună.

— Doamna doctor Sidhu vă va chema la interpretarea rezultatelor, spune Todd. Vă rog, nu-i spuneţi că v-am arătat asta.

Am mai văzut, evident, rezultate de la RMN de-a lungul anilor. Toţi îmi arată de toate. Aşa e când eşti pacient pe viaţă. Am mai multă experienţă în interpretarea rezultatelor RMN decât are Todd. Ceea ce nu înseamnă că asta nu mă dă peste cap.

Şi Todd pare dat peste cap. Îmi dau seama. Fluieră încetişor, ca şi cum ar vrea să mă liniştească, dar de fapt mă sperie şi mai tare.

Fluieratul lui nu are, evident, vreun cuvânt sau vreo linie melodică ascunsă. Nu are, numai că eu aud cuvinte în fiecare fluierat. Totul pare că

îmi vorbeşte acum, n-am ce să fac. Scârţâitul podelei. Zgomotul uşilor care se închid.

Mă îmbrac şi îmi pun înapoi chestiile metalice. Cerceii. Lănţişorul. Sutienul inutil.

Aza, ieşi afară.

Că aud asta combinat cu un fel de cântec de pasăre?

Nu e relevant pentru nicio frică de-a mea, pentru niciun vis urât, pentru nicio chestie care m-a îngrijorat.

N-are nicio relevanţă.

E o nimica toată.

CAPITOLUL 4
{AZA}

E UIMITOR CĂ NE-AU LĂSAT SĂ PLECĂM DIN SPITAL, DAR ne-au lăsat. Mai venim mâine să-mi mai bage nişte pensete pe gât. Am păţit chestii şi mai nasoale. Măcar nu e o operaţie în toată regula. Încerc să nu mă gândesc la faptul că e o pană, nu vreun pansament; la faptul că nimic nu e în regulă; la faptul că peste cinci zile e aniversarea mea.

Nu mă gândesc la mijlocul pieptului meu, acolo unde se îmbină coastele, şi cum ar arăta locul ăla, ca o uşă cu geamuri care dă spre o grădină plină de buruieni otrăvitoare.

Oricum, nu aşa pătrund chirurgii în plămâni. Dar ceva pare să arate că nu sunt chiar plămâni. Coastele mele zornăie ca o colivie. Nu e nimic acolo ce n-ar trebui să fie. Îmi jur singură asta pe când traversăm parcarea.

Cerul e plin de nori de furtună, pe care eu, ostentativ, nu vreau să-i văd. Nu am nicio dorinţă să mai văd corăbii. De acolo a pornit toată problema, iar eu vreau să îndrept problema. Tremur, deşi sunt încotoşmănată.

— Bine. Mie poţi să-mi spui, zice tata. Recunoaşte, Az. Ai fumat?

Mă uit la el.

— Asta-i o chestie serioasă, Henry. Te porţi de parcă n-ar fi ceva serios.

— Acum sunt Henry? Nu, poţi să-mi spui în continuare „tată”. Ţigări? Iarbă? Narghilea?

Narghilea. Chiar întreabă asta. De parcă am fi, unde? Sigur că există narghilele în lumea asta. Am văzut saloanele din cartierul universitar cu oameni care fumau şi păreau cumva agitaţi şi mult prea fericiţi, dar, serios? Singurul loc în care pot să-mi imaginez că se fumează narghilea e în *1001 de nopţi.*

— Nu mai am o mie şi una de nopţi în care să fumez, nici dacă vreau,

ceea ce nu vreau, fiindcă nimeni nu fumează narghilea, decât dacă e într-o poveste, şi decât dacă e altcineva în afară de mine, îi spun.

— Ba *ai* o mie şi una de nopţi, zice el, cu siguranţă în glas. Ai două mii şi una de nopţi. Ai trei mii şi una de nopţi. Ai treizeci de mii şi una de nopţi.

Zâmbeşte de parcă mi-ar spune adevărul.

Când aveam zece ani, tata m-a urcat pe trambulina unui vecin şi am sărit împreună o grămadă. Asta era absolut interzis, dar el tot a făcut-o, împotriva recomandărilor medicului, împotriva regulilor mamei. Am sărit. Şi când am terminat, m-a dat jos, s-a rostogolit pe spate şi mi-a făcut o plecăciune. Se vedea că simte că a făcut ceva crucial, dar zâmbea.

— Bine, a spus atunci tata. Ăsta a fost cineva care n-ar trebui să se dea peste cap când se dă peste cap. În caz că te întrebi cum ar fi asta.

Acum îmi spune:

— Nu-ţi face griji cu pana aia. Văd că eşti îngrijorată. O să trecem şi peste asta. Sunt un maestru al luptelor. Dacă o s-o găsesc pe Pasărea cea Mare zburând prin camera ta, o să-i tai gâtul.

Chestia asta e ciudat de liniştitoare pentru cineva care e sigur că o să moară. Să ai un tată care e dispus să declare război unei instituţii atât de vechi precum Pasărea cea Mare nu e puţin lucru.

— Chiar dacă pasărea începe să facă la fel ca în Hitchcock? îl întreb eu.

O clipă, am stat cu tata în maşină, tăcuţi, imaginându-mi păsările, un cer oribil plin de păsări mari, galbene, cu picioare puternice, venind spre noi în picaj. La început e amuzant, dar după aia te sperie mai mult decât crezi.

— Nu-mi pasă. Tot m-aş lupta cu ele pentru tine, zice el. Le-aş trimite direct în uitare.

Aproape că râd pe când ne apropiem de casă.

Jason Kerwin mă aşteaptă pe scările de la intrare. Nu e decât ora două, ceea ce înseamnă că Jason nu e acolo unde ar trebui să fie, mai precis la şcoală. Tata observă asta în acelaşi timp cu mine şi oftează.

— Vrei să sun la şcoală să te scuz? îl întreabă tata.

— Pe bune? zice Jason. Drept cine mă luaţi? Sunt acoperit. Am programare la dentist. O curăţare de rutină care se va transforma într-o operaţie la gingie, ce necesită vreo două zile de recuperare. Se întoarce spre mine: Mâine vin cu tine la spital.

Cum de ştia că mâine trebuie să mă duc iar la spital, poate să bănuiască oricine.

Jason e de mult un colector de informaţii. Este şi un antreprenor, care deţine trei patente, unul pentru o substanţă chimică ce poate fi pulverizată pe haine, curăţându-le în câteva secunde. E un recipient mic, cât o baterie, poţi să-l agăţi la lanţul de la chei. L-a inventat pentru cei care nu vor să afle părinţii lor că fumează. Jason nu fumează, fiindcă nu fumezi când prietena ta cea mai bună are o boală de plămâni mortală, numită după ea, dar a văzut că există piaţă de desfacere.

Mai are un patent pentru o bucată mică de plastic, care poate fi folosită la cearşafurile plic de la hotel - sau spital -, un fel de limbă de încălţat cu care poţi face patul de două ori mai repede decât în mod normal. Chestiile astea de plastic sunt manufacturate într-un mic atelier din New Delhi, numit Fabrica Kerwin. Jason conduce afacerea de pe telefon. Am avut discuţii despre munca de acolo şi politica dubioasă de lucru în străinătate, dar n-am reuşit să câştig. Sunt anumite părţi din Jason mai obsesiv-compulsive decât pot înţelege chiar şi eu. Viziunea lui despre fabrici a bătut ideea mea utopică de a face chestii mai ales din lemn. Deci, nu e perfect. Uneori face ceva doar pentru că poate - şi nu neapărat aşa cum ar trebui.

La liceu pierde vremea. Abia trece clasa, fiindcă zice că încearcă să demonstreze ceva. Plănuieşte să absolve şcoala ultimul din clasă şi după aceea să cucerească lumea. Dă mai bine la biografiile care i se vor face la un moment dat, presupun.

Jason e o frustrare notorie pentru toţi profesorii. Nu îşi foloseşte deloc potenţialul lui genial. Abia dacă se uită la tine, fără expresie, şi trece.

— O pană în plămâni, zice el. Pe bune? Ai inhalat o pană? Vrei să faci chestia aia cu Icar?

Când aveam zece ani, chiar am vrut să fac chestia aia cu Icar. Jason mi-a construit aripile, după planurile desenate de Leonardo da Vinci. S-a demonstrat că aripile renascentiste din pânză şi lemn de balsa nu sunt potrivite atunci când sari de pe acoperişul garajului. El şi-a rupt mâna, eu mi-am rupt piciorul, şi aşa s-a terminat cu Icar. Părinţii noştri au răsuflat uşuraţi. A fost unul dintre puţinele episoade ale noastre de semi-normalitate. Ani de zile au spus tuturor povestea cu căderea înaripată, cu voci din alea pline de speranţă, gen *vai, copiii ăştia, fac cele mai trăsnite lucruri. În* acelaşi timp nu mai voiau să spună *ce* alte chestii trăsnite am mai făcut noi doi.

Când aveam doisprezece ani, eu şi Jason am furat Pontiacul lui Eve, mama lui, şi am mers aproape 500 km să cumpărăm nişte pene potrivite cu care să facem un fel de grifon. I-am dat unui ciudat bani cash, am intrat iar pe autostradă şi am ajuns acasă, iar Eve ne-a prins pe aleea din faţa casei. Pontiacul avea portbagajul plin de curcani morţi, lincşi morţi în accidente de circulaţie, băgaţi la gheaţă, plus un bogat sortiment de gheare de vultur, o cantitate impresionantă de superglue şi ochi de sticlă. Eve, spre cinstea ei, a făcut o faţă gen *la naiba, da,* când am deschis portbagajul, fiindcă Eve e genul de om care ar construi oricând un grifon, dar după aia a trebuit să se prefacă supărată ca orice părinte. Carol, mama numărul doi a lui Jason, a zăcut în pat patru zile.

Jason şi cu mine am făcut şi chestii normale, ne-am julit genunchii, am adunat insecte. Dar faza cu grifonul a rămas în mintea tuturor.

Jason ori va fi recrutat de CIA, ori va trăi o viaţă de infractor. Nimeni nu ştie sigur. De parcă ar fi chiar aşa de diferite astea două.

— Cum? îl întreb eu. Chiar crezi că-ţi dau voie să-ţi dai tu cu părerea că înghit eu pene?

Mă aşez, deşi treptele sunt îngheţate. Tata oftează, îşi scoate haina şi mi-o pune mie pe umeri.

— Cinci minute, zice el. După aia vin să te iau.

— Să nu inhalezi aia, mă sfătuieşte Jason, arătând cu degetul la haină, deşi e făcută clar din poliester, nu din fulgi.

Stăm un minut într-o tăcere plăcută, doar că ziua de azi a fost atât de naşpa, că nimic nu mai e aşa de plăcut.

— Este o posibilitate tot mai mare să fie ceva, zic eu, experimental.

— Ce?

— Ştii tu. Curând. Adică, foarte curând.

— Tu mori dintotdeauna, mă contrazice Jason, care nu respectă regulile. Iar dacă ei cred că situaţia se precipită, se înşală. Arăţi bine. Se uită la mine şi adaugă: în cazul tău, arăţi bine.

Faţa lui îmi spune că nu arăt bine. Faptul că-şi scoate fularul de la gât şi mi-l pune mie îmi spune că nu. Jason în general nu se arată neliniştit, chiar dacă toată viaţa şi-a petrecut-o calculând şi făcându-şi griji de toate felurile.

— Tu ce faci? îl întreb eu. Arăţi ciudat.

— Bine, răspunde el, prea repede. Sunt OK, adică. Evident, nu pentru mine trebuie să-ţi faci griji. Aşa că nu-ţi mai face griji.

Versiunea asta a lui Jason nu miroase prea bine.

— Ţi-ai luat pastila?

— Gata, zice el. Sigur că mi-am luat-o.

Devin suspicioasă. Şi mă simt şi vinovată. Fiindcă dacă Jason e aşa de îngrijorat, e din vina mea.

Tata ne obligă să intrăm în casă, dar ne lasă singuri la bucătărie. Jason se apucă imediat să bucătărească. Mă uit la el din spate cum îşi sumetecă mânecile şi îşi pune şorţul tatei. Părul lui are culoare ciocolatei pe care o topeşte. Are pistrui pe ceafă, cinci. Cea mai specială trăsătură a lui e o încruntătură între sprâncene, pe care o are de la nouă ani, când şi-a dat seama că nu suntem nemuritori.

Nu ştiu cum un geniu ar putea să-şi imagineze vreodată că vom trăi veşnic, dar el a încercat să facă nu ştiu ce preparat cu stele-de-mare şi ţestoase de care era convins, până să explodeze garajul, că va fi sigur cea mai tare chestie. Cred că încerca să-mi facă nişte plămâni noi, dar nu a

vrut niciodată să spună.

Jason arată ca cineva care a ieşit nu demult dintr-un oraş izolat. Săptămâna trecută era îmbrăcat la şcoală cu o bluză antică de pijama cu *Războiul stelelor* şi pe deasupra cu sacoul bunicului lui. Pijamaua data din perioada în care nu avea înălţimea de acum. Mânecile se terminau undeva sub coate. Bluza era strâmtă. Nu i-a păsat. Am văzut cum fetele se uită la el toată ziua, nu cu oroare, cum te-ai fi aşteptat, ci cu un fel de mirare fericită.

Ca şi cum peste vară i-au crescut sâni. Ei, nu chiar aşa, dar ai înţeles ideea. Devenise peste noapte sexy sau aşa ceva.

Lui Jason însă nu îi pasă de fete. Adică, e heterosexual, dar niciodată nu l-a interesat dacă cineva ştie sau nu asta. Are două mame. Ultima dată când cineva a comentat critic asta, i-a învineţit ochiul. I-a tras un croşeu de dreapta, iar vânătaia rezultată a speriat pe toată lumea, inclusiv pe Jason, asta fiindcă în mod normal Jason nu pocneşte oamenii.

Atunci când are chef, face nişte ecleruri de ciocolată pentru care a devenit celebru. Azi are chef. Dacă nu aş fi fost deja îngrijorată, asta m-ar îngrijora. Eclerurile de ciocolată sunt pentru aniversări. Dacă le face în avans, înseamnă că arăt chiar nasol.

Mda. Cred că o să evit oglinda.

— Sunt acasă, nu? întreb eu. Nu m-ar fi lăsat să plec acasă nicicum dacă situaţia era chiar groaznică.

Jason se mulţumeşte doar să se uite la mine cu ochii lui căprui. E o privire care spune că nu dă doi bani pe ce zic eu, o privire care spune că nu există nimic în lumea asta care să-l surprindă. Ar fi putut să-i meargă, dacă nu ar fi încruntătura aia care azi e şi mai adâncă, şi dacă nu ar amesteca aşa de repede în castron.

Poate din cauza încruntării lui, poate din cauza mea, fiindcă sunt şi eu îngrijorată, oricum, i le povestesc pe toate. Fluierăturile, corabia, tot. Cum aluneca printre nori. La vânătoare.

La vânătoare?

Nu ştiu de ce spun asta, dar aşa mi s-a părut. Că vânează. Îi

povestesc şi de domnul Grimm, care s-a purtat ciudat, după mine, deşi poate doar eu mă purtam ciudat. Preţ de o clipă am fost absolut convinsă că şi domnul Grimm vede corabia, dar după aceea s-a prefăcut că nu a văzut nimic.

Jason pune aluatul în cuptor, mai amestecă în umplutură şi se gândeşte, de parcă răsfoieşte o carte din creierul lui.

— Corabia a fost o formaţiune noroasă. Răspuns elementar.

Am dat să protestez.

— Ascultă puţin, zice el. Fenomene vizuale inexplicabile. Razele verzi stârnesc mereu groaza de OZN-uri.

Ridic mâna.

— Oamenii pricep cam jumate din cauzele pentru care lumina se comportă aşa cum se comportă, continuă Jason, fără să-mi ia în seamă întrebarea. E o întreagă categorie de miraje în care oamenii văd corăbii pe cer. Unii cred chiar că *Titanicul* s-a scufundat din cauza unui miraj care a făcut invizibil aisbergul.

Cât timp vorbeşte, eu caut pe telefon. Băiatul ăsta e o groapă plină cu Wikipedia, deşi face asta fără conectare la internet. Acum doar amestecă liniştit umplutura pentru ecleruri, de parcă a uitat complet de mine.

Dar ce am văzut eu nu e nimic din ce ar vrea el să mă facă să cred. Sunt iritată. *Ar trebui să mă creadă.* El e singurul care mă crede întotdeauna. Mă bazez pe el să fie cel care oferă credit Imaginaţiei Mele Bogate.

Mă verifici? Eşti enervată că nu ţi-am înghiţit povestea fără să întreb nimic? Dar ce zici de focurile înşelătoare? întreabă el, apoi se întoarce spre mine şi zâmbeşte, fapt care îi atenuează încruntarea. OZN-uri, elicoptere negre, dirijabile-fantomă. Toate alea? Apoi mai spune un cuvânt care, din nu ştiu ce motiv, mă paralizează brusc: Magonia.

{AZA}

— MAGONIA, REPET EU, TRESĂRIND.

Cuvântul nu mi-e necunoscut. Încerc să glumesc.

— E o boală? Un stil de arhitectură? O specie de plantă otrăvitoare? Dacă e o boală, nu vreau să ştiu, te previn dinainte. Nu am acum chef să caut boli în manuale...

— Nu vorbim despre boli. Vorbim despre miraje. Citeşte *Analele din Ulster,* zice Jason, şi oftează cu specificul său Oftat al Suferindului.

— Ulster. Cum ar fi o combinaţie între blister şi ulcer? Un fel de lepră?

Trăncănesc aşa ca să maschez faptul că acel cuvânt chiar m-a şocat. Am senzaţia că, nu ştiu, e un fel de amintire veche care e ascunsă undeva prin găurile negre ale creierului meu. Poate am citit undeva de asta. La urma urmelor, tot ce ştiu ştiu numai din lecturi.

Jason oftează.

— Nu-mi spune că n-ai citit *Analele.*

— Le-am citit, mint eu, fiindcă poate le-am citit, poate nu.

Tuşesc, parţial prefăcut. Nu ştiu de ce încerc să-l mint pe Jason. Când cineva stă cu tine în fiecare zi de la cinci ani, cam ştie ce ai citit şi cu siguranţă îşi dă seama că încerci să scapi căutând pe sub masă pe internet. După Wikipedia, *Analele din Ulster* e o carte de istorie.

— N-a citit nimeni *Analele din Ulster.* Dar eu am studiat azi părţile mai importante. Halucinaţii în masă. Ţi se pare cunoscut? Cumva?

Nup, deloc. El intră în ritmul lui preferat, cu vorbit repede, cuvinte prescurtate, băiatul-robot.

— Elementar. Nu *Analele* în sine, o parte din poveste. Anul opt sute cincizeci după Hristos. Franţa. - Scrie data cu un gest larg în aer, subliniindu-şi documentaţia. - Episcopul raportează existenţa a patru indivizi care-au luat-o razna în oraşul lui, trei tipi şi o tipă, care insistă că

au căzut din cer. Au căzut din Corăbii. Din cer. Ai auzit ce-am spus?

Am auzit. Am auzit perfect. Mă prefac că nu am auzit.

— Episcopul se duce la o întrunire publică unde cei patru sunt puşi în butuci...

Îl întrerup.

— Nu-mi spune că tocmai ai făcut gestul universal care înseamnă „în butuci", fiindcă aşa ceva nu există, oricât ai încerca tu să mă convingi de asta.

Are decenţa să roşească şi să-şi retragă mâna din gestul care arăta „un tip prins în butuci" (înclinând periculos de mult castronul cu umplutura de ecler).

— ... iar lumea ţipa la ei că le-au furat recolta. Au fost destul de idioţi încât să spună că au furat recoltele de pe pământ cu ajutorul unor corăbii aeriene. Oamenii din oraş au acceptat ideea că sunt hoţi de recolte fiindcă, de, oricum aveau probleme cu recolta.

Mă enervează aşa de tare imprevizibilitatea lui Jason Kerwin. E un memorizator mutant. Nu are nicio scuză pentru asta, n-a avut niciodată.

— *MAGONIA,* zic ei - toţi. Am căzut din Magonia. Oamenii din oraş încep să fie înfricoşaţi.

Jason amestecă aşa de tare în cremă, încât o parte din ea sare pe frigider.

— Şi după aia?

— În fine, nu-mi mai aduc aminte dacă magonienii au fost spânzuraţi ca vrăjitori sau dacă au fost alungaţi din oraş, dar mă îndoiesc că au avut un final grozav, dat fiind că ei deja spuseseră că nu sunt de pe pământ şi că vor să plece acasă cu tot cu porumbul oamenilor.

— Jason, reiau după o pauză. Nu eşti relevant.

— Nu spun decât că dacă halucinezi, o faci după tradiţiile vechi, zice el. Felicitări pentru calitatea viziunilor tale. Mai vrei Magonia?

— Nup, răspund eu. Vreau ciocolată.

Nu-mi vine să cred că până acum n-am ştiut nimic despre chestia cu Magonia. E exact genul meu preferat.

— *Maganwetar.* Ăsta-i un cuvânt din germana veche care înseamnă „vârtej de vânt”.

— Jason! exclam eu.

— Stai liniştită, nu vorbesc germana veche, spune el.

— Sper să nu, replic. Fiindcă asta ar fi o mare minciună. Că ai învăţat în taină germana veche, fără mine.

Nu se simte ruşinat.

— Unii cred că de aici ar veni cuvântul Magonia. Atunci, dacă eşti din Magonia, trăieşti într-un vârtej de aer. Asta spune Jacob Grimm, acelaşi tip care a scris poveştile. Tot el spune că ar putea să vină şi de la *magoi,* magicieni, în greacă, adică Tărâmul Magicienilor. Mie îmi place mai mult explicaţia cu vârtejul de vânt. În plus, un tărâm al magicienilor ar fi foarte plictisitor, fiindcă toată chestia cu magia e că nu poate oricine s-o facă. Altfel e doar viaţă obişnuită. Ca şi cum ar fi Tărâmul Mecanicilor.

Sunt băgată cu capul în telefon. Am găsit. Un tip pe nume Agobard care comentează că oamenii din satul lui sunt convinşi că grindina şi fulgerele sunt făcute de nişte creatori de furtună din cer.

„Dar am văzut şi am auzit mulţi oameni plini de atâta prostie şi nebuni de nătângi ce erau, încât ei cred şi spun că există un regat numit Magonia, unde cerul este marea şi unde corăbiile plutesc pe nouri. În corăbiile acestea sunt adunate recoltele stricate de grindină şi de furtuni. Marinarii din văzduh îi plătesc pe făcătorii de furtuni şi astfel ne sunt luate grânele. Sunt şocat să descopăr că oraşul meu a fost atât de sigur de existenţa acestei Magonii, încât am văzut un fel de adunare în care erau arătaţi patru captivi, trei bărbaţi şi o femeie, ţinuţi în lanţuri, care ziceau că au căzut din corăbiile din nori. Oamenii din oraş au votat la această întrunire ca hoţii de recolte să fie ucişi cu pietre...”

Ridic capul din telefon.

— Deci magonienii sunt hoţi de recolte?

Jason zâmbeşte superior.

— Nu mă interesează recoltele, dar tu ştii cum sunt tipii cu OZN-urile. Ai ajuns la Gervase din Tilbury?

— Sunt tot la *Analele din Ulster,* spun şi oftez, fiindcă normal că nu ştie numai o referinţă.

Până şi SMS-urile lui au note de subsol.

— Gervase povesteşte cum o mulţime mare de oameni iese într-o zi din biserică. Ei văd o ancoră ce coboară din nori şi se agaţă de o stâncă din faţa bisericii. O clipă mai târziu, se apropie un marinar *înotând prin aer, coboară pe funia ancorei* şi încearcă s-o desfacă. Cât de splendid e asta, zi?

Eu sunt pe Google.

— Şi asta când a fost?

— În o mie două sute. Oamenii din oraş au tăiat sfoara şi au păstrat ancora. Au băgat-o în uşa de la biserică.

Asta-i poveste.

Îmi vine o idee.

— Şi el ce zice că s-a întâmplat cu marinarul?

Jason se uită la mine.

— Marinarul s-a înecat, îmi răspunde el.

Mă uit în ochii lui.

— În aer. S-a înecat *în aer.* Aşa că mai zi ceva de non-relevanţă. Tu şaişpe ani nu te-ai înecat în aer sau ceva de genul ăsta.

Mă ia cu frisoane. E ceva cu ancora asta care mă stresează extraordinar de mult.

— De fapt, sunt convinsă acum că ce-am văzut pe geam la ora domnului Grimm a fost un elicopter.

— Exact. De-asta te-ai speriat. Nu că nu ai mai văzut elicoptere. Cu siguranţă nu îţi mai aminteşti când te-au dus cu elicopterul în clasa a cincea, fiindcă ţi s-a blocat respiraţia în excursia aia cu tematică de safari.

Dau ochii peste cap.

— Există mai multe chestii în ceruri şi pe pământ, Horaţiu, zice Jason Kerwin, punct în care îl taxez pentru banalitate.

— *Hamlet.* Pe bune? zic. Eu nu sunt Horaţiu. E un efect secundar al medicamentelor, o pană în plămâni, moarte timpurie.

— Hamlet e *numai* despre halucinaţii şi căderi nervoase şi morţi timpurii. Nu că tu ai fi pe moarte. Fiindcă nu eşti.

Se întoarce şi începe iar să amestece.

Acum sunt şi mai tuflită decât eram. Parcă tremur din tot corpul, ca un căţel care vrea să se scuture de apă. Pielea mea zici că e strânsă în haine strâmte, modelatoare. De fapt, nu ştiu cum e să porţi o chestie modelatoare, dar mama are o pereche de pantaloni scurţi de care zice că sunt un dispozitiv de tortură făcut special pentru ca femeile să-şi piardă cu totul circulaţia din corp. Pielea mea? Exact aşa.

— Nu pricep, zic eu într-un târziu, după ce mi-am muşcat un timp obrajii.

Nu ştiu sigur ce mă supără, dar îmi vine să iau pe cineva la bătaie şi în acelaşi timp să mă şi prăbuşesc.

— Zici că tu crezi că am halucinaţii?

Jason doar se uită la mine.

— Sau zici că există într-adevăr o corabie în cer care mă caută? Din asta... din Magonia asta?

Închei propoziţia într-un mormăit.

— Spun doar că în mod sigur ai citit undeva chestiile astea şi ţi-au rămas în creier, iar acum au ieşit la suprafaţă. Ai văzut o formaţiune noroasă, iar creierul tău a completat pe linia punctată. Se opreşte o clipă, apoi continuă: O corabie pe cer nu e cea mai gravă halucinaţie pe care o poţi avea. Puteai să halucinezi că pământul e în flăcări. Unora li se întâmplă. După ce îşi fac efectul medicamentele.

— Vai, te rog, mai povesteşte-mi despre efectele secundare ale medicamentelor, zic eu, dar nu pot să-l învinovăţesc.

Nu mă crede. Nu mă cred nici eu. De ce nu *vreau* să fi halucinat? Halucinaţiile nu sunt oribile. Sunt mult mai pasabile decât ideea unei corăbii pe cer care strigă la tine.

— Uneori e mai grav, continuă el. Tu - ce halucinaţii ai avut tu? Ca un fel de film Disney. Un hibrid între *Peter Pan* şi *ET.*

Sunt dezgustată de aluzia că aş avea halucinaţiile pe care le are un

copil din spital.

— Deci zici că e o problemă cu creierul, îi spun lui Jason. Bine. Cum zici. Pe urmă spun o răutate: Tocmai tu vorbeşti de probleme cu creierul.

— Da, eu, răspunde el aşa de calm, încât mă simt prost instantaneu. Ştiu cum face creierul când se dă peste cap.

— Dar cum de ai *aflat* tu de Magonia? (Aş fi vrut să nu par aşa scâncită.) N-ai citit *Analele din Ulster* pentru plăcerea ta.

— Îţi aminteşti când construiam un OZN? Magonia e o versiune mai veche de OZN.

— Mamele tale ar fi urât OZN-ul ăla.

Mama lui Jason, Eve, este un biolog care a fost un ecoterorist. Ea ar spune anti-ecoterorist, fiindcă afirmă că cei care ignoră deteriorarea mediului sunt terorişti. În fine, la un moment dat s-a legat cu lanţuri de copaci şi cel puţin o dată a fost arestată, când a stricat grav un buldozer cu o cheie franceză. Nu-ţi vine să crezi când te uiţi la ea. Arată ca o mămică. Presupun că aşa şi trebuie.

Acum scrie articole academice despre agricultură şi cum stricăm noi lumea ca să facem o economie din cumpărarea de mâncare. A scris un eseu despre cât de iresponsabil se cultivă bananele, încât, dacă îl citeşti, nu-ţi mai vine să mănânci banane.

— OZN-ul meu ar fi fost făcut din materiale reciclabile, spune Jason. Nu le-ar fi deranjat. Gustă.

Eclerul e plin de abur fierbinte şi îmi arde limba. Mă uit la Jason cu ochi mai mari decât aş fi intenţionat să-i fac. El este mândru de sine.

— Dap, zice. Sunt puţine lucruri pe care nu le ştiu despre OZN-uri. Tace o clipă, apoi i se face milă de mine. Pot să-ţi zic că ieri, când te-a dat afară din clasă domnul Grimm fiindcă tot înjurai corăbiile de pe cer, am căutat pe Google „corăbii pe cer”.

Iar înjur. De data asta, pe el. Cu uşurare.

— Căutare elementară. Pe telefon. Ai fi făcut-o şi tu dacă nu aveai, citez, *efecte secundare,* am încheiat citatul, fără un scop clar. De obicei tu nu inventezi lucruri din capul tău. Înclin să te cred când spui că vezi o

corabie plutind prin nori. Şi încheie, fără să se uite la mine: Deci, da, cred că ai văzut... ceva.

Sunt inundată de uşurare, mult mai multă uşurare. Şi încă ceva care presupun că e un fel de recunoştinţă.

— Tu nu ai văzut, nu? întreb, pentru orice eventualitate. Nicio pânză? Niciun catarg? Nici nu ai auzit?

Clatină din cap.

— Nu contează. O să vedem noi ce-i cu asta, Az.

— Eşti sigur?

Jason pune cremă cu lingura în ecleruri, toarnă ciocolată peste ele, gata.

— Da. La mulţi ani.

Înfige o lumânare cam strâmb într-un ecler şi o aprinde.

— Încă nu e ziua mea.

— Şi ce? Dorinţa ta e aici mai devreme, spune el. Dacă nu sufli în lumânare, suflu eu.

Mă mai uit puţin la lumânare. Nu curge.

— Îţi iau dorinţa şi mi-o pun eu, mă avertizează Jason. Tu nu vrei ce-mi doresc eu.

— Adică?

— O să te trezeşti îmbrăcată în costum de aligator, răspunde el. Şi o să te dai cu rolele. Crede-mă. Aş putea să fac asta.

Zâmbesc fără să vreau. Închid ochii.

— Pune-ţi o dorinţă, spune Jason, de parcă aş uita să-mi pun dorinţa.

Îmi pun. Suflu. Mă uit la Jason.

Jason se uită la mine. Îşi muşcă buza de jos.

— Am un cadou pentru tine, îmi zice.

— Dă-mi-l, cer eu şi sunt dintr-odată plină de speranţă, fiindcă nu mă gândisem până acum la asta.

Poate toată chestia asta cu corabia a fost pusă la cale de el.

— Ai făcut rost de proiectoare, sau ceva de genul? E o farsă, nu?

El se uită pur şi simplu la mine. Nu e stilul lui obişnuit. În mod

normal mi-ar întinde ceva peste masă, cu un rânjet larg. Anul trecut mi-a dat un terariu cu un circ de purici. Îi cumpărase de la un tip trist care îşi petrecuse toată viaţă dresând generaţii întregi de purici. Au murit la puţin timp după aceea, aşa cum fac puricii, dar înainte de asta au făcut o groază de sărituri uimitoare pe spate.

— Ce este? îl întreb. Unde este?

Bag mâna în buzunarul lui de la cămaşă. Nu e nimic acolo. Brusc, mi se pare foarte aiurea să-i ating pieptul şi îmi trag mâna înapoi, ca arsă. Încerc să mă prefac că mi s-a pus un cârcel la deget. Simt şi acum corpul lui pe mâna mea, solid şi cald şi, o, nu, nu, chiar nu.

— O să ţi-l dau când o să ne uităm la înregistrarea cu calamarul, spune el în sfârşit.

M-a dat pe spate. Uitasem complet de înregistrarea cu calamarul, dar Jason îşi scoate laptopul.

— Întuneric, cere el. Trebuie să fie întuneric.

— În pivniţă, spun.

De obicei, asta ar fi super-normal. Aproape tot timpul ni-l petrecem în pivniţă sau în garaj.

Dar se uită la mine într-un fel care mă face să mă întreb dacă nu cumva înregistrarea asta cu calamarul e doar o invenţie de-a lui, şi de fapt când o să ajungem acolo o să-mi toarne apă în cap sau o să-mi prezinte cine ştie ce alifie pentru nemurire. Nu mă gândesc că ar vrea să facă alte lucruri cu mine, pentru că el e Jason, iar eu sunt eu.

Ne instalăm pe canapea, aproape ca doi adolescenţi normali, nu ca două persoane care se pregătesc să urmărească o înregistrare neprelucrată cu cefalopode, descărcată prin mijloace ilegale.

Jason instalează laptopul şi îl conectează la video, apoi îşi scoate caietul, mâzgăleşte ceva în el şi împătureşte hârtia pe care a scris. Ezită şi apoi mi-o întinde peste canapea.

O desfac şi văd ce a scris.

Te { } mai mult decât [[[{{{(( ))}}}]]].

Numai paranteze, cu nimic în ele. Mă uit în sus la el. El se uită în altă

parte.

— OK. Deci. Asta-i lista mea, îmi explică el. În cazul în care trebuia să fie o listă. Care eu cred că nu trebuia. Face o pauză, apoi: Bine, deci asta am stabilit.

Ridică pumnul şi îl loveşte de al meu. Dar apoi îl lasă acolo, îi simt încheieturile. Simt că mă fac roşie. La pielea mea albăstruie, probabil asta mă face precum lavanda.

Ne uităm mult timp la un ecran negru. Vedem ceva care străluceşte slab - momeala pentru calamar.

Mă gândesc la bilet.

Vreau să spun *şi eu la fel.*

Vreau să spun *ştiu.*

Vreau să spun *pot să citesc golurile din propoziţiile tale. Pot să citesc spaţiile dintre literele tale. Îţi ştiu limbajul. Este şi limbajul meu.*

Vreau să spun asta.

Dar mă uit la ecran şi spun {} un minut şi jumătate, în timp ce degetele mele şi ale lui Jason stau împletite de parcă nu ar fi ataşate de noi.

Apare calamarul, ca o constelaţie care se iveşte într-o noapte lipsită până atunci de stele. Se desface, o chestie argintie care se răsuceşte, şi iată-l. Înoată prin faţa camerei, viu şi imposibil şi fix acolo. Cu ochii lui, cu tentaculele lui, cu imensitatea lui. Explodează în viaţă, chestia asta pe care până acum nu am văzut-o decât moartă sau muribundă.

Viu.

Nu ne uităm unul la altul.

În mod clar amândoi plângem.

Îl simt lângă mine, cu braţul lui lipit de al meu, cu genunchiul lui, în blugi, chiar lângă genunchiul meu. Simt mirosul de coajă de lămâie cu care îşi curăţă mâinile de toate toxicităţile pe care le atinge, de cărbune din săpunul lui, mirosul de grafit şi creion. Şi nu am decât {}.

Degetele lui Jason se mişcă în sus şi în jos pe mâna mea, iar cealaltă mână îmi mângâie încheietura şi, şi, şi.

&&&.

!!!

Nu pot să mă uit la el.

În cele din urmă, în tăcerea înregistrării cu calamarul uriaş, pe când el se întoarce în propria sa lume, reuşesc să spun:

— Vrei să-ţi spun ce dorinţă mi-am pus?

Ca şi cum n-ar şti. Cred că şi el îşi doreşte acelaşi lucru. Amândoi ne prefacem că nu suntem superstiţioşi în legătură cu asta, dar suntem *ultra*-superstiţioşi.

— Nu am nevoie să ştiu, îmi răspunde el, se uită la mine şi zâmbeşte cu un zâmbet aşa de strâmb, încât ar putea să nici nu fie considerat zâmbet. Aza, spune Jason şi se reazemă de mine.

Şi eu vreau să mă reazem de el, şi dau s-o fac, şi nu pot să respir, şi eu sunt eu şi el e el şi suntem cei mai buni prieteni şi asta ce e? Sărută fata bolnavă?

Nu, nu, acesta e Jason, la un centimetru de mine. Încă mai plânge, şi eu la fel. Mă reazem de el, şi el de mine şi

Fulger.

Alb, fâsâitor, părul ni se ridică pe corp, ozon. O, Doamne, a lovit în curtea din spate. În faţa ferestrelor de la pivniţă. Chiar în faţa lor. La trei metri.

Ne îndepărtăm instinctiv.

AZA! urlă o voce şuierătoare. *AZA IEŞI AFARĂ ACUM.*

CAPITOLUL 6
{AZA}

PLOAIA ÎNCEPE SĂ BATĂ ÎN GEAMURI, APOI O GRINDINĂ de dimensiunile unor mingi de ping-pong. Vântul izbeşte cu putere.

Jason mă prinde în braţe să nu cad de pe canapea.

— Ai auzit asta?

— Ce? Tunetul? întreabă el. Da, a fost aproape.

— Nu, ASTA, spun eu. Ca un milion de păsări. Ca un milion de păsări care ţipă direct la mine.

Jason are braţele în jurul meu. Asta mă agită mai mult ca orice.

Alt bumsonicdemotordeavioncareseprăbuşeşte, şi zgomotul ăla urlă, cu voci diferite:

AZA.

Aud şi altceva. Voci individuale, purtate de vânt, voci ca nişte bâzâieli de cabluri. Toată lumea - cine? - ţipă, cântă, urlă numele meu.

AZAAZAAZAAZAAZAAZAAZAAZAAZAAZAAZA

Îl prind pe Jason de cămaşă şi mă uit la el fix. El ascultă o clipă, apoi scutură din cap.

— Ce nebunie, zice el.

— Ce nebunie?

— Vremea asta.

Mă îndepărtez de el, îmi aranjez tricoul, împăturesc bileţelul pe care mi l-a dat şi îl pun în buzunar.

— Poate, spun eu.

Mă prefac că nu-mi tremură degetele.

Rahat, rahat, rahat. O iau razna. Ăsta e un cu totul alt nivel al problemei.

Jason se uită atent la mine. Încerc să nu mă gândesc la ziua aceea când am intrat în camera mea şi m-am uitat la circul de purici şi toţi puricii erau morţi în cutia lor.

— Eşti OK? mă întreabă.

— Nu chiar, răspund.

— În general, spune el încet, sau fiindcă am stricat eu totul?

Scutur din cap. Asta-i tot ce pot să fac.

— Dă-mi o secundă, spun eu într-un târziu.

El se uită cercetător la mine, apoi încuviinţează din cap, închide laptopul cu calamarul miraculos şi urcă. Eu stau pe canapea în întuneric, încercând să mă adun. Vreau să râd şi să plâng în acelaşi timp.

Eram gata să...

Dar nu.

Şi...

După câteva minute, inima mea devine iar inimă, şi urc şi eu.

— Eşti OK?

E la chiuvetă, spală farfuriile. Amândoi ne simţim aiurea.

— Mai bine, zic eu.

El îşi drege vocea.

— Înapoi în Magonia? întreabă, fără să se uite la mine. Iar teoria proto-OZN?

Mă uit fix la spatele lui. Umerii - prea sus.

— Poate..., răspund.

Şi am un curaj nebunesc că tot mai vorbesc. Dacă asta e pentru mine, dacă asta e ultima zi în care o să mai fiu vie? De ce să *nu* fiu curajoasă?

— Vreau să ne întoarcem la ce făceam înainte, spun, eu am stricat totul. Şi sunt nevoită să dau afară tot cât mai repede: Bine-vrei-s-o-luăm-de-la-capăt-chiar-dacă-sunt-un-dezastru?

Umerii lui Jason se relaxează. Faţa i se destinde.

— Ţi se pare că ai nişte orori pentru mine, spune el, Fiindcă aşa îmi spune întotdeauna când zic ceva de genul ăsta.

— Dar tu nu ai orori pentru mine, spun eu, şi ăsta e răspunsul corect.

Jason se apleacă peste masă, iar eu sunt gata să ne schimbăm statutul, fiindcă, o, Doamne, cred că vreau cu disperare să ne schimbăm statutul, dar Eli se găseşte să intre tocmai atunci în bucătărie, cu o faţă

dezgustată.

E OK.

Nu simţeam nevoia să-l sărut.

Ani la rând, pe suprafaţa creierului meu nu s-a ivit niciodată gândul că aş putea să-l sărut pe Jason sau ceva de genul ăsta.

Simt un fel de furie îndreptată împotriva lui Eli, care n-are nicio vină.

— E o vreme împuţită afară, remarcă ea şi apoi se uită la noi, evaluându-ne rece. Şi vremea de aici e împuţită. M-a plouat. Aţi văzut fulgerul?

Scutură un strop de ploaie de pe umăr. Numai unul. Poate că a trecut printre picături. Eu mă fac fleaşcă tot timpul, chiar şi pe ceaţă.

— Eli? spun eu. Crezi că ai putea să...

Probabil că mi-a citit gândurile, fiindcă devine imediat defensivă.

— E şi casa mea, răspunde ea. Nu poţi să mă dai afară din bucătărie.

— Nu asta am vrut să fac, spun eu, cu inima strânsă la gândul că ar putea să comenteze scena peste care era gata să dea.

— Tocmai asta încercai să faci, zice ea, ca un medium, şi se aşază la masă. N-o să se întâmple. Mi-e foame.

Îi las pe Eli şi Jason să mănânce ecleruri. Mă duc să tuşesc în camera mea rece.

Mai sunt unsprezece ore până la operaţie. Nu le număr. Nu trebuie să le număr fiindcă sigur nu o să mor mâine.

Iau bucăţica de hârtie pe care mi-a dat-o Jason şi mă uit la ea. Nu are voie să mă facă să vreau să rămân în viaţă aşa. *Te {} mai mult decât [[[{{{(())}}}]]],* iar eu zâmbesc stupid şi plâng puţin...

Când fereastra se deschide.

Probabil că mama a făcut curăţenie în grabă şi a uitat să o închidă.

Mă uit afară. Începe să ningă, absolut aiurea, chiar după ploaie; abia e noiembrie. Peluza din spate deja s-a acoperit cu un praf subţire de zăpadă, şi e genul ăla de lumină oarecum întunecoasă de după-amiază pe care o dă ninsoarea. Ca şi cum zăpada ar fi suprafaţa lunii. Ca şi cum

am fi aici şi în acelaşi timp am fi în spaţiu. Cum şi suntem, de altfel. Ne mişcăm cu toţii, zburăm prin întuneric exact ca Marte şi Venus, exact ca toate stelele.

Sigur nu o să încep să plâng.

Fereastra scârţâie.

Mă gândesc la prostii cereşti. De exemplu, poate toate planetele din sistemul solar sunt aruncate de nişte mâini uriaşe. Fiecare stea e o bucată de hârtie cocoloşită, o scrisoare de dragoste în flăcări, jarul de la o ţigară.

Un măcăleandru calcă mândru cu pieptul lui roşu prin grădină, printre firele de iarbă care se ițesc din albul zăpezii. Înalţă capul şi se uită la mine mult timp.

Mă întorc fără chef de la fereastră şi încep să răscolesc prin şifonier, ca să-mi fac bagajul pentru spital. Îi aud pe Jason şi Eli vorbind în bucătărie, ceva despre o grindină care s-a dovedit a fi de fapt o ploaie cu broaşte, îngheţate şi transformate în mingi de gheaţă. Genul lui Jason, o ploaie cu broaşte îngheţate.

Aud un ciripit, mai aproape decât ar fi normal. Când mă întorc să închid fereastra, peluza e plină de păsări. Poate vreo cincizeci. Măcălendri, ciori, sticleţi, pescăruşi, piţigoi, vrăbii.

Pe pervazul meu este o pasăre de un galben intens, cu ciocul negru şi cu aripile desfăcute de parcă ar avea o mantie din petale de gălbenele.

Pasărea asta e cea care ciripeşte.

Uite, zice. *Ea e gata.*

Nu, cu siguranţă nu spune asta. E o pasăre. Cască ciocul şi scoate triluri, iar celelalte păsări se uită nerăbdătoare la ea. Încerc s-o gonesc de pe pervaz. Când pun mâna pe fereastră, toate păsările întorc capul şi se uită la mine.

Nu în direcţia mea. Nu, e un stol de păsări, nepotrivite cu anotimpul, care stau răbdătoare în zăpadă şi se uită la mine. Aterizează un şoim. O bufniţă. Celelalte păsări nici măcar nu se uită la ele.

Şi, uite, asta e o nebunie, o nebunie precum ploaia cu broaşte, numai că aici e vorba de o ploaie de păsări, şi eu tremur de frig şi de altceva.

Pasărea de pe pervaz nu se mişcă. Pur şi simplu se uită la mine.

— Zboară de aici! ţip eu, tuşind şi tremurând, dar niciuna nu se mişcă.

Încep să cânte.

Să vorbească.

Toate.

Aza Ray.

În piept simt o zgâlţâială ciudată şi apoi ceva ce nu ştiu cum să explic, un fel de gol imens în plămânii mei. Mica pasăre galbenă se uită în ochii mei. Tuşesc.

Şi apoi, nu ştiu cum naiba, pasărea zboară în gura mea.

Îi simt oasele mici şi tari, ghearele care îmi zgârie dinţii. Încerc să ţip, dar gura mi-e plină de pene. Se împinge şi aripile ei se deschid în gura mea, apoi în gât şi nu pot să respir şi apoi coboară pe trahee şi *vorbeşte* din pieptul meu.

Am prins-o, cântă pasărea galbenă, şi o simt în plămânul stâng. *Am prins-o. Sunt în ea. Suntem gata.*

Ţip. O simt cum fluieră, bate din aripi şi mă gândesc *pană- pană-pană.*

O pasăre în plămânii mei? O PASĂRE ÎN PLĂMÂNII MEI? Hiperventilez.

Pe fereastră, în nori, văd...

O, Doamne, *vele* pe deasupra copacilor, pânzele se mişcă - pe punte sunt nişte siluete întunecate. Plâng şi îmi strâng pieptul şi *nu ştiu nu ştiu nu ştiu ce să fac.*

Gatagatagatadăidrumul fluieră pasărea din pieptul meu, iar afară în curte celelalte păsări se uită la mine ca şi cum ştiu ce se întâmplă şi eu mă gândesc *asta e asta e moartea aşa e moartea şi de ce nu a povestit niciodată nimeni în cărţile alea despre moartea clinică cum o să vezi un stol de păsări înainte? Unde e lumina albă? Unde e pacea şi calmul? Unde e vocea lui Dumnezeu şi îngerii şi...*

O frânghie coboară din nori şi mi se pare că visez. Funia atârnă din cer în faţa ferestrei mele şi nu e niciun pic de aer aici, nicăieri nu e aer...

Gatagatagata, cântă pieptul meu. Cerul e plin de grindină şi ninsoare şi lumină şi vânt. Păsările de pe peluză îşi iau zborul şi apucă frânghia în gheare. Sunt ameţită. Încerc să respir. Sunt...

CAPITOLUL 7

{AZA}

ÎMI REVIN ÎN LUMINA ROŞU-ALB-ALBASTRĂ A AMBULANŢEI, înfăşurată în pături electrice, şi pe fereastră zăpada cade deasă. Sunt în ambulanţă cu tata, cu Jason şi Eli.

Încerc să mă ridic, dar sunt legată. Am masca pe faţă. Vreau să tuşesc. Vreau să vorbesc. Vreau să mi-o scot.

— Ai avut o criză, îmi explică paramedicul, vorbindu-mi încet, de parcă n-ar vorbi cu mine, de parcă nu ştiu deja totul despre asta.

Sunt un pacient profesionist, chiar dacă nu am idee cum am ajuns aici, chiar dacă nu am idee cine este acest paramedic, nu am idee unde mă duce ambulanţa sau de ce.

Pieptul meu nu se mişcă.

Pasărea nu se mişcă?

— Erau păsări în camera ta - o mulţime de păsări, spune Eli cu voce tremurată. Le-am auzit ţipând, aşa că am intrat.

Pare absolut îngrozită.

Degetele lui Jason îmi ţin strâns mâna.

Ce-a fost asta?

Nu pot să-mi simt mâna *mea,* dar simt mâna lui Jason. Vreau să-mi scot degetele din strânsoarea lui. Am senzaţia că mă ţine undeva unde nu vreau să fiu. Şi asta nu e în regulă. Este *Jason. Vreau* să mă ţină de mână.

Tata plânge şi mă ţine de cealaltă mână.

— Nu te teme, Az, spune el. Te ajută ei să respiri. De-asta ai avut criza. Eşti bine. Totul e bine. Mama era la laborator, dar vine şi ea.

Parcă văd totul de pe fundul unui bazin de înot.

— A fost ca şi cum te înecai, îmi povesteşte Jason, aşa de încet încât aproape nu-l aud. Erai albastră toată şi nu respirai. Pieptul tău... avea spasme, scotea sunetul ăsta pe care nu l-am mai auzit până acum. Ţi-am

făcut respiraţie gură la gură.

Mă uit la gura lui. A atins gura mea. Mă gândesc la bileţelul pe care mi l-a dat. Încă îl am în buzunar.

Clipesc de câteva ori, adică, da, pricep. Dar nu pricep. Îmi amintesc *pasărea* - Dumnezeule, pasărea - şi tresar şi încerc iar să mă ridic. Trebuie să o scot *afară*.

Mă întreb dacă nu cumva am un atac de cord. Îmi simt brusc plămânii striviţi şi plini de ceva.

— Am scrisorile în rucsac, spune Eli cu o voce care nu e a ei. Listele cu te-iubesc şi cu iertări. Dar eu n-am făcut-o pe a mea. O fac acum, bine? Fac una acum pentru tine, fiindcă îmi pare rău pentru toate momentele alea când mă prefăceam că nu eşti sora mea şi spuneam că nu suntem rude, şi pentru atunci când ţi-am furat puloverul şi când am râs de tine, ai tuşit aşa de tare că le-am spus tuturor că ai înghiţit telefonul...

Mă uit la Jason. Mă uit la el şi nu ştiu cum, dar pentru o clipă uit de pasăre şi zic {}.

— Aza, mă asculţi? mă întreabă tata, cu vocea panicată.

Mai mult decât panicată.

— MĂ AUZI?

Mă uit la Eli şi spun {}.

— Îmi pare rău, Aza! N-am vrut să-ţi fac niciun rău!

Eli plânge acum şi vorbeşte cât poate de repede. Îşi cere scuze pentru lucruri pe care nici nu le-a făcut.

Mă uit la tata şi spun {}. Încerc să-i spun şi pentru mama.

Imaginea tatei începe să dispară. Nu mai văd acum decât genele şi pleoapele mele şi cumva propriul meu creier, toate cărările alea din el, totul e întunecat şi îngust, tot mai îngust, rafturi cu cărţi care se îngustează, cărţi care cad pe jos în teancuri mari, pagini rupte, cuvinte amestecate şi eu, fugind printre ele, încercând să scap înainte de a se prăbuşi pereţii.

Am senzaţia că tot interiorul meu se pliază ca un origami oribil. Am crezut că mă va durea, dar durerea pe care am simţit-o dintotdeauna e de

fapt ceva ce acum nu mai există pentru mine, aşa cum nici oasele mele nu mai contează şi inspir şi expir şi

O pasăre în pieptul meu

O pasăre în pieptul meu

Corăbii pe cer

Ultimele clipe înainte de moarte

Ca astea, ultimele momente ca acum, furtună, pasăre, confuzie, frig, nu pot vorbi, nu pot spune nimănui că îi iubesc nu pot...

Cât mai avem până la spital?

Ridic capul şi încerc să mă uit în faţă. Şoferul are părul roşu. Se uită la mine.

Ne răsucim brusc.

O aud pe Eli plângând. Îl aud pe Jason că îmi vorbeşte repede. Îi simt respiraţia pe ureche. Mă uit la şofer şi ambulanţa derapează, şi îl văd pe tip cum trage de volan. Trage tare. Ne învârtim încet în cerc în mijlocul şoselei îngheţate. Toată lumea ţipă, în afară de mine, fiindcă eu nu pot. Încerc să respir, să rămân, dar nu pot să rămân.

Mă duc.

Ferestrele ambulanţei sunt îngheţate, şi uite, aici e familia mea, aici sunt eu, pe targa asta, şi nu contează chiar aşa mult cum credeam eu.

Viaţa şi moartea nu sunt atât de diferite între ele pe cât credeam eu. Nu e ca şi cum ai intra în altă ţară. E ca şi cum ai intra într-o altă cameră din aceeaşi casă. Este ca şi cum camerele astea au acelaşi hol şi acelaşi şir de fotografii de familie, dar e un perete de sticlă între ele.

Sunt chiar aici. Şi nu sunt.

Dacă *asta* e, atunci sunt gata. Sunt ca o materie neagră. Universul din mine este plin de ceva, iar ştiinţa nu poate să facă aici niciun pic de lumină. Am senzaţia că sunt alcătuită mai mult din mistere.

În pieptul meu, aud fluieratul unei păsărele, care îmi cântă să adorm.

Ambulanţa nu se mişcă, luminile şi sirenele sunt tot pornite, sub cauciucuri e gheaţă, paramedicul care e cu noi în spate cere prin staţie un

elicopter, cu voce panicată, „Urgenţă...”

Medicul cu părul roşu coboară repede şi se uită în sus.

— Semnalizează, ţipă el.

Iese afară în lumina albă şi de jur împrejurul lui e un halou de zăpadă.

Sunt un ocean cu un calamar uriaş în el. Este o pasăre care se agită, zboară şi se izbeşte cu putere de coastele mele.

— Pneumonie, zice paramedicul.

— Aza, nu, zice tata, un ordin. NU FACE ASTA.

Vreau să ascult.

Mă uit la tata. Mă uit la mine şi ce am fost începe să nu mai conteze deloc pentru mine.

Unde mă duc?

Gatagatagata spune pasărea din mine. Şi cineva de afară răspunde *gatagatagata.*

Ceva mă loveşte în piept tare şi apoi dispare. Pieptul meu? Măcar e pieptul meu? Apoi, nu, văd, este medicul care foloseşte padelele de resuscitare pe inima mea.

Jason spune:

— Nu trebuie să mori.

Eli vorbeşte repede la telefon.

— Mami-trebuie-să-vii-chiar-acum-grăbeşte-te-nu-ştiu-nu-ştiu-ce-s-a-întâmplat-e-rău-de-tot...

O aud pe mama prin telefon, vocea ei care nu seamănă cu nicio altă voce, îi spune lui Eli că va fi bine, şi pare aşa de sigură, încât aproape cred şi eu că aşa va fi, că e ceva ce nu ştiu, dar Eli spune, văicărindu-se:

— Dar deja nu e bine!

Gatagatagata.

Padelele aparatului mă lovesc iar, cu putere, în piept. Paramedicul a pus telefonul lui Eli la urechea mea.

O aud pe mama.

Aud cum inspiră adânc. Aud cum împinge cuvintele afară, şi

aproape că o văd, pentru o clipă, văd expresia de pe faţa ei, mâna ei apăsată pe inimă, cealaltă strânsă pumn.

— Poţi să te duci dacă trebuie, spune mama, şi vocea ei tremură, dar e tare. Mai spune o dată, ca să ştiu: Poţi să te duci, dacă trebuie, OK, scumpo? Nu mă aştepta. Te iubesc, eşti a mea, întotdeauna vei fi a mea, şi o să fie în regulă, eşti în siguranţă, scumpa mea, eşti în siguranţă...

O aud pe mama vorbind, o simt în urechea mea şi în acelaşi timp nu în urechea mea.

Vine un val de răceală şi medicul cu părul roşu se întoarce.

— Vine elicopterul, îi spune el încet celuilalt paramedic şi se înghesuie în spaţiul de lângă mine. Spune-le celor din familie să se dea la o parte.

O împinge pe doctoriţă, prea tare. Ea tresare. Mâinile lui fac ceva peste mine ce nu pricep.

Simt că îmi alunecă ceva pe sub piele, lângă plămânul stâng. E o tăietură, dar nu am mai simţit niciodată ceva de genul ăsta. Durere sau uşurare? Parcă mă desfac în două, chiar aici, unde sunt plămânii mei înghesuiţi, aici, unde mereu a fost ceva în neregulă cu coastele mele.

— Ce faci? îl aud pe tata.

— Domnule, încurcaţi procedurile medicale. Încercăm să-i menţinem respiraţia. Staţi deoparte.

— Calmaţi-vă, spune doctoriţa. E în regulă, o să fie în regulă.

Încearcă să-l facă pe tata să nu se mai uite la ce se întâmplă, dar eu apuc să-i zăresc faţa, ochii.

Nu am voce. Încerc să spun nu.

Bărbatul mă leagă cu o frânghie, o simt în jurul pieptului, dar nu o văd.

— Fac o incizie ca să poată respira. Vă rog, domnule, daţi-vă la o parte *acum*, insistă medicul.

— Nu se poate, spune Jason repede. Asta nu se poate. Nu te lăsa, Aza. Or să găsească ei ceva ca să... o, Doamne.

Plânge. Paramedicul se uită la mine şi eu mă uit la el. Bagă mâna în

buzunarul cămăşii mele şi scoate ceva de acolo. Biletul...

Simt o presiune pe gât, dar tot nu apare nicio durere. Se desface ceva, cade ceva parcă şi apoi simt funia aia în jurul pieptului şi corpul meu e jumătate pe targă şi jumătate cu mine, sus, privind.

— O să te găsesc, spune Jason şi îl aud.

Îl aud. Îl cred.

Lumina pâlpâie. Aud un zgomot uriaş în cer, şi apoi o explozie, un foc, miros de fum şi de ozon. Ceva mă prinde şi mă trage tare afară pe uşile ambulanţei, şi tata înjură, iar Jason îi spune întruna fetei de pe targă că nu o lasă să plece, iar Eli ţipă, şi apoi

s

i

r

e

n

e

1

e

SE OPRESC.

Şi după aceea? Nu mai e nimic.

CAPITOLUL 8

{JASON}

3.14159265358979323846264338327950

O zi, două zile, trei zile, patru zile, cinci zile mai târziu.

Asta vreau să fac: vreau să pun mâna pe telefon şi s-o sun pe Aza. Şi vreau să-i aud vocea.

— De ce mă suni? o să spună. Urăsc telefoanele. Dă-mi SMS sau vino la mine. Cât timp îţi ia? Nu ai ajuns? Vino odată.

Dar numărul de acum al Azei este ăsta:

6647093844609550582231725359408128

Şi mai departe, la infinit, niciun răspuns. Formez, formez, formez.

Am revenit la vechile obiceiuri. Recit, recit, recit. Nu să audă toată lumea.

E o chestie veche, care se presupunea că a trecut.

Nu a trecut, se pare.

4127372458700660631558817488152

Ştiu mai mult *pi* de atât. Ea ştie şi mai mult decât ştiu eu. Dar la un moment dat, în memorarea lui *pi* o să depăşesc cu siguranţă punctul la care s-a oprit ea. O să fie ca şi cum aş trece pe lângă ea pe stradă, fără s-o văd că-mi face semn. Ceea ce este mai jegos decât orice jeg imaginabil din universul ăsta.

Nu dorm. Nu mă simt bine. Sunt lucruri despre care nu o să vreau să vorbesc niciodată.

Lucruri precum cele ce s-au întâmplat în ambulanţă. Lucruri precum: am văzut cum medicul ala a tăiat-o pe Aza.

Lucruri precum: Am chemat un elicopter. Medicul din ambulanţă a sărit repede jos să-i facă semn. Am auzit elicopterul apropiindu-se, către norul de zăpadă de deasupra ambulanţei. Apoi a urmat bubuitura. Norii au luat foc. Patru oameni au murit în ziua aia, pilotul şi medicul din

elicopter, şi unul dintre medicii care erau cu noi, cel care încerca să facă semne elicopterului atunci când a explodat. Eu nu am suferit decât pentru unul. Abia reuşesc să rezist.

Lucruri precum... nici măcar nu pot să...

Am aşteptat o oră pe autostradă, după care gheaţa s-a acoperit de zăpadă şi am putut să plecăm, cu tatăl Azei la volan. Dar era deja prea târziu.

Eu am stat în spate cu ea.

De atunci nu vreau decât să stau cu capul lipit de un perete, să-l simt pe frunte.

Dacă aş fi acum în sufragerie, cu mamele mele, m-ar sili să stau jos şi să avem o discuţie plină de compasiune şi emoţie despre cum „s-a dus" ea. Se pare că nu-mi place expresia asta. Şi nici „am pierdut-o".

În ultimele zile, am pierdut o groază de lucruri, numai ca să verific, să văd ce simt când pierd ceva. De exemplu, cum îmi pierd *minţile.*

Mă lovesc cu capul de perete şi îmi fac o vânătaie pe frunte. Sparg o fereastră, cu pumnul înfăşurat într-un tricou. Un fel de scenariu de film pentru atenuarea durerii. Nu a mers.

Oamenii spun mereu chestii care mă înfurie, despre soartă şi şansă şi nenoroc şi cum a avut ea o viaţă minunată, chiar dacă nu a trăit decât cincisprezece ani, unsprezece luni şi douăzeci şi cinci de zile. Nu mi se pare deloc minunat. Mi se pare foarte, foarte ne-minunat.

Noaptea stau treaz şi mă uit pe computer.

De când cu Aza, tot caut un fel de analogie, ceva care să explice asta, o variantă de *pierdere* care să aibă sens, dar n-am găsit nimic. Apoi, într-una dintre nopţile în care bântuiam pe internet, am găsit ceva, un cosmolog grec, pe nume Anaxagoras, de pe la 475 î.H. Pe atunci, matematica nu descoperise încă nimicul, conceptul de *nimic.* Nu exista zero. Anaxagoras venea atunci cu tot felul de idei despre lucrul ăla care lipsea, acel ceva care nu era.

Asta zice Anaxagoras despre *pierdere:* „Ce *este* nu poate să *nu* fie. A ajunge să fii şi a pieri sunt de obicei înţelese greşit de greci, pentru că

nimic nu *ajunge să fie* şi nici nu *piere,* ci mai degrabă este amestecat din lucruri care sunt şi apoi acestea sunt din nou separate. Corect ar fi să numim *a ajunge să fie* „a fi amestecat”, iar *a pieri* „a fi separat”.

Asta a fost prima chestie care mi s-a părut mai potrivită. Am încercat să le explic lui Carol şi Eve, dar ele s-au îngrijorat că aş putea avea planuri de pieire.

— Pare o teoretizare a sinuciderii, a spus Carol.

Parcă o şi vedeam cum în mintea ei pune mâna pe telefon să sune terapeutul. Nu greşea. Chiar aşa părea.

— Capul sus, puştiule, doar nu te gândeşti să termini cu tine? m-a întrebat Eve, folosind intenţionat nişte expresii neserioase ca să poată discuta chestiuni serioase.

— Sunt bine, am spus eu.

Ea s-a uitat la mine cu o sprânceană ridicată.

— Nu trebuie să fii bine. Dacă ai fi bine, ar însemna că nu ai sentimente ca toţi oamenii. Eu nu sunt bine. Nici Carol nu e bine. Amândouă am iubit-o pe Aza. Dar ştii că dacă ţi-ai face vreun plan să te omori, noi am veni după tine şi te-am găsi şi te-am omorî încă o dată. Asta, ca să ştii. Aşa că NU o face. Dacă îţi vine vreo idee ca asta, vino la noi. Găsim noi o variantă mai bună.

— Nu, am spus. Nu e vorba de sinucidere. Este vorba despre filosofie.

Ele s-au uitat la mine, fără nici cea mai mică intenţie să creadă că e vorba de filosofie. Ceea ce, OK, m-a făcut să mă simt nesigur. Şi acum sunt nesigur.

— Pastile? m-a întrebat Carol. Mi se pare că arăţi cam...

— Cam cum?

— Cam *pi,* răspunde Eve.

Încerc să nu mă uit în ochii ei. Cam *pi.* Cum de ştie ea? Nu am spus nimănui.

— Da, i-am spus. Le iau.

Anti-anxietate. N-au niciun efect. Ar fi o minune să aibă ceva efect în

clipa asta.

Carol tot încearcă să mă convingă să merg la un terapeut. Eva tot încearcă să mă convingă să fac yoga, practica aceea care i-a potolit oarecum furia pe care o avea împotriva universului. Am reuşit s-o fac să mă lase în pace după ce i-am arătat repede, şi oarecum corect, poziţia aia a cocorului, pe care deja o ştiu. Aza făcea mişto de yoga. O lua razna când luam poziţia asta. Ăsta a fost principalul motiv pentru care am şi învăţat-o - ca s-o enervez.

Pentru cultura ta generală, rahatul ăsta chiar e aşa de greu pe cât pare.

— Nu te învinovăţesc pentru asta, spune Eve, uitându-se cum stau răsucit în jurul propriilor mele braţe. Şi pe mine mă înfurie lucrurile pe care nu le pot schimba. Yoga nu repară nimic. Doar că mai potoleşte criza. Gheţarii, pitonii birmani şi văile inundabile sunt tot acolo...

Şi a plecat. Ceva timp m-am simţit puţin mai bine.

Acum e trei dimineaţa şi Eve intră în camera mea. Mamele stau de pază.

Pune o cană cu lapte cald pe biroul meu. Mă uit la cană, foarte puţin tentat. Laptele cald este un rău mai mic, dar tot un rău.

— Puiule, spune ea.

— Am treabă, zic eu. Promit că n-o să clachez.

— Mie mi se pare că asta faci, mă contrazice ea. Şi chiar dacă nu o faci acum, dacă nu începi să dormi, nu va mai dura mult.

— Dar dacă ar fi murit Carol? spun eu. Tu cum ai fi dormit?

Regret încă din clipa în care o spun.

Eve pare izbită în moalele capului.

— N-aş dormi, răspunde ea. Ani de zile.

— Vezi, zic eu. Asta e.

— Da, dar tu *nu poţi* să nu dormi ani de zile, spune ea.

— Chiar dacă adineauri ai spus că tu aşa ai face.

— Chiar dacă.

În şoaptă.

— Eu pot să nu dorm trei zile, şi am mai dormit până acum. Am dormit patru ore pe noapte de când s-a întâmplat, spun eu. O să dorm poimâine. Sunt pe felie. Mă ocup de asta.

De ce mă ocup eu de fapt: plănuiesc funeraliile Azei.

După un timp, Eve pleacă. Mă simt răutăcios. Îi trimit un SMS şi îi spun că-mi pare rău. Aud pe hol sunetul de mesaj de la telefonul ei. După o secundă, primesc răspuns.

Nu muri, zice ea. *Moartea nu ajută la nimic.*

Câteodată, Eve este chiar mama perfectă. Nu zice nici „dispariţie", nici „pierdere".

Trimite alt mesaj. De data asta unul vinovat.

*Iar dacă *într-adevăr* nu vrei să adormi, în locul tău nu aş bea laptele. Carol l-a pregătit.*

Carol mă iubeşte, e îngrijorată pentru mine şi este un doctor care are acces la pastile de dormit. Dau la o parte cana cu lapte de pe birou. Nu am terminat cu toate gândurile, dar sting lumina de deasupra capului pentru un minut.

Aza cred că a făcut asta pe tavanul meu cu vreo săptămână înainte de a muri. Ziua nu se vede. Sunt absolut convins că mamele nu ştiu nimic. Nici eu nu am ştiut până când am stins lumina prima dată, la două nopţi după ce a murit. Vopsea fosforescentă.

AZA RAY A FOST AICEA.

Numai că o parte din ultimul cuvânt e cam mâzgălită, probabil că Aza a alunecat de pe birou sau ceva. Aşa că se citeşte de fapt AZA RAY A FOST EA.

Mă uit acolo un minut, încercând să mă adun. Sunt un ghem nenorocit de pi-uri zornăitoare şi lucruri pe care nu le-am spus.

Mi-am petrecut ultimii zece ani de zile vorbind. De ce n-am fost în stare să spun cuvintele potrivite, nu ştiu.

Vreau să instalez o versiune mai bună a tuturor lucrurilor care s-au întâmplat chiar înainte să moară. Toate nebuniile, de la corabia din cer şi până la pana din plămânul Azei. Furtuna care s-a stârnit când eram în

pivniţă - în tot oraşul ar fi trebuit să plouă şi să fulgere, dar nu s-a întâmplat decât pe strada Azei.

Da. Ştiu că oamenii mor. Ştiu că atunci când oamenii mor, cei care rămân în urma lor întotdeauna se gândesc că s-a întâmplat ceva nebunesc, fiindcă moartea, prin natura ei, pare o nebunie. Asta se datorează în parte modului în care oamenii au privit mereu moartea, de parcă e ceva oarecum special, de parcă fiecare persoană care moare e un erou. Vrem să murim spectaculos, nu doar să „pierim".

Tot încerc să înţeleg ceva.

În ambulanţă, medicul a tăiat-o de parcă nici nu ar fi fost o persoană. Aza a scos sunetul ăla de parcă se îneca. I s-a arcuit spatele. Inima i s-a oprit din nou. Medicul a folosit iar padelele de resuscitare. De două ori.

Şi am auzit sunetul ăsta din pieptul ei, melodia asta. Ca o pasăre care ciripeşte, care scoate triluri.

Nu sunt nebun.

Nici măcar nu era o pană adevărată în plămânii ei. Legistul nu a găsit nimic la autopsie.

Da, s-a făcut şi autopsie. N-am văzut rezultatele până acum. Dar o să fac rost de ele. Trebuie să le văd şi să mă asigur - OK, *ştiu* că Aza a murit. Am avut atunci senzaţia că a fugit undeva fără mine. Degetele ei erau încleştate într-ale mele. Apoi s-au relaxat, de parcă şi-a pierdut toate oasele.

Când şoferul a chemat elicopterul, eu deja eram sigur că e moartă. Ceea ce face să fie şi mai groaznic ce s-a întâmplat cu elicopterul.

Chestia cu mine şi cu Aza e că de când ne-am cunoscut, ne-am petrecut împreună fiecare zi ştiind că o să moară şi încercând să dăm la o parte gândul ăsta. Nu ştia nimeni ce are, nu se ştia clar, aşa că acum câţiva ani m-am hotărât să fiu eu eroul care rezolvă problema.

Aza nu a ştiut. Am citit o tonă de reviste medicale. E uimitor cât de multe poţi înţelege dacă eşti suficient de motivat. Am articole şi din anii 1600. Dacă vrei să-ţi fac schiţa unui plămân, ţi-o fac. Cred că aş putea s-o fac şi legat la ochi.

Dar oricât m-am chinuit eu, nu am putut să fiu destul de rapid. Nu sunt un muncitor-minune. Nu sunt nici măcar un om de ştiinţă. În anumite zile am numai şaisprezece ani, iar eu nu vreau să am doar şaisprezece ani.

Mama Azei a avut aceeaşi idee ca şi mine, mult mai devreme decât mine. A tot încercat să înţeleagă chestia asta timp de cincisprezece ani, din momentul în care Aza a început să aibă probleme cu respiraţia, dar medicamentele pe care a reuşit ea să le testeze au fost mereu respinse.

Ştiu o grămadă de chestii pe care le-a făcut mama ei pentru ea şi pe care Aza nu le-a ştiut. Acum câteva luni, am găsit întâmplător nişte date foarte promiţătoare care proveneau din laboratorul la care lucra mama ei, şi m-am dus s-o întreb despre ele. Chestia la care lucrase ea de când se îmbolnăvise Aza ajunsese la faza în care trebuia să fie testată pe oameni, dar apoi a fost refuzată, fiindcă se pare că nu era de folos nimănui, în afară de Aza, aparent.

— Am avut în casă puţin ser pentru astm sever. Nu ştiam dacă va avea un efect, însă era pe moarte, aşa că i l-am administrat, mi-a spus Greta.

Orice ar fi folosit mama Azei, a fost factorul X. Aza era tot bolnavă, dar parcă boala încetinise. După toţi medicii care au consultat-o, plămânii ei, care abia reuşeau să trimită ceva oxigen în fluxul sanguin, ar fi trebuit s-o ucidă până atunci, dar ce a făcut Greta, indiferent ce-a fost, a salvat-o. De atunci i-a dat medicamentul în fiecare zi. În ciuda faptului că e complet ilegal.

De fapt, cam ăsta e singurul mare secret pe care i l-am ascuns Azei. Mama ei m-a implorat să nu-i spun. Voia să mai lucreze la el şi, dacă se afla, ar fi înhăţat-o, spunea ea. M-am simţit tare nasol să ştiu ceva ce Aza nu ştia.

A murit oricum.

Mă uit la tavan şi încerc să-mi imaginez ce se întâmplă cu cineva când moare. *A pieri = a fi separat.* Toate lucrurile alea care erai tu şi toate lucrurile alea care erau ea, împrăştiindu-se în aer ca într-o explozie.

Dispersate în toţi ceilalţi.

Dimineaţă. Înmormântare. Ochelari de soare. Costum.

Carol a avut grijă să mă facă să arăt ca o sperietoare de ciori. Mânecile sunt ciudat de largi, ceea ce înseamnă că e bine, cred. Sunt obişnuit cu sacoul bunicului, pe care îl port peste tot. Era bunicul din partea tatălui şi, cu toate că nu l-am cunoscut nici pe tata, nici măcar nu ştiu cine a fost, mamele mi l-au dat mie. Are cam vreo mie de buzunare aiurea. Fiecare buzunar are o etichetă brodată care spune ce trebuie să conţină buzunarul. Sunt buzunare etichetate de pildă „opale", „pană de chitară" sau „gloanţe". Bunicul meu a fost fie James Bond, fie vânzător ambulant.

Nu aş purta niciodată un alt costum la înmormântarea Azei în afară de *acela,* iar pe acela nu mi se dă voie să-l port, aşa că, asta e.

Nu sunt calm. Nu sunt gata. Dar mă urc în maşină, cu o pungă plină de chestii strânsă cu centura de siguranţă. Pe locul ei.

Mă schimb de haine în toaleta şcolii. Intru în clasa domnului Grimm, după ce s-a sunat de intrare, şi mă aşez în bancă.

Toată lumea se uită la mine. Toată clasa e plină de haine alese de părinţi, rochii negre, dresuri negre, costume negre, cămăşi călcate şi cravate.

Continuaţi să vă uitaţi, vreau să le spun. *N-am terminat.*

— Domnule Kerwin, spune domnul Grimm.

Se uită la mine. Faţa lui se îmblânzeşte oarecum.

— Nu pot să spun că te învinovăţesc. Scoate-ţi partea de sus şi poţi rămâne în clasă, altfel nu pot să te las.

Pun capul pe masa goală de lângă mine. Pe ea scrie ceva. *Aza Ray a fost aici,* scrie cu ojă argintie. Domnul Grimm tot spunea că o să pună pe cineva să cureţe banca, dar nu a făcut-o.

Nu m-am gândit niciodată că se va întâmpla asta.

M-am gândit că probabil se va întâmpla asta.

Ştiam că asta se va întâmpla.

Nu mi-am dat seama că se va întâmpla asta.

Cum poate cineva să recite întruna un număr infinit fără să ştie care e următoarea cifră? Dar eu continui s-o fac.

6735188575272489122793818301194908277857713427577896.

La prânz, sună clopoţelul, acela special, care spune *Gata, trebuie să facem ceva absolut groaznic,* şi ies afară. Drapelul e la jumătatea catargului. Nu şcoala a făcut asta, nici măcar nu s-au gândit la aşa ceva. A fost coborât azi-noapte pe la ora trei dimineaţa. Îi cunosc pe oamenii de serviciu.

Copiii încep să iasă din clădirea aflată în spatele meu. Mulţi dintre ei plâng, ceea ce îmi face plăcere, dar îmi provoacă şi furie. Cred că atunci când ai un copil în şcoală care e pe moarte, în creierul oamenilor se instalează ideea că altcineva nu va mai muri. S-a tras lozul ăla. Oricum, toată lumea plânge acum după ea, cu toate că pentru ei nu a fost decât Fata Pe Moarte, nu Aza care scrie cu vopsea fosforescentă, nu Aza care face farse, nu Aza care se uită la calamari.

Mă învârt în cerc. Unele zile sunt aşa de întunecate, încât nu văd decât o ceaţă mizerabilă, cu numere după numere, cuvinte după cuvinte, nori de verbe şi substantive, dar niciunde dintre ele nu sunt capabile să dea timpul înapoi.

Unii dintre noi, şi nu dau nume, nu au *plâns* deloc din noaptea în care a murit Aza. Simt că aş vrea să se întâmple, dar dacă aş face-o, m-aş scurge tot. Aşa că n-o fac.

cum sentimentul e primul
cine acordă vreo atenţie
sintaxei lucrurilor
niciodată nu te va săruta cu adevărat.

Ăsta e domnul E.E. Cummings. Are dreptate la faza asta. Am petrecut prea mulţi ani acordând atenţie tuturor lucrurilor, cu excepţia faptului că timpul trecea pe nesimţite. Mijlocul poeziei îţi spune să nu pierzi vremea cât eşti în viaţă, ci să-i săruţi pe oamenii pe care trebuie să-i

săruți şi să-i iubeşti pe oamenii pe care trebuie să-i iubeşti. Dar cu asta s-a terminat. Şi are dreptate şi la ultimul vers, unde spune:

pentru că viața nu e un paragraf,
iar moartea, cred eu, nu e o paranteză.

Lumea o recită la înmormântări, într-un soi de *memento mori,* dar, după părerea mea, în acest moment, ca cineva care a eşuat, este un poem non-optimist despre cum lucrurile nu se întâmplă aşa cum ai vrea tu, nu un poem cu sentimente plăcute. Azei îi plăcea E.E. Cummings. Aşadar, şi mie îmi place E.E. Cummings.

Ies din parcare şi pornesc claxonând. Toată lumea vine după mine, întâi toată şcoala, şi apoi, după ce intru pe autostradă, tot oraşul. Sau cel puțin asta e impresia mea.

Aza mi-a spus mai demult ce făcea de câte ori trebuia să facă RMN. Îşi imagina că țiuiturile şi pocniturile sunt balene.

Eu am versiunea mea. Maşinile noastre sunt balene care vorbesc între ele. Într-un soi de pseudo-cod Morse. (Da, oamenii care memorează toate datele despre toate lucrurile sunt şi cei care creează coduri false, pentru că uneori ne place puțin haos. Puțin haos *controlat.)* Maşinile claxonează după lista mea. Şi e un cod Morse fals, fiindcă nu simt nevoia ca toată lumea să înțeleagă ce vreau să spun.

Prima oară când am văzut-o pe Aza, stătea pe jos şi se juca cu o bucățică de hârtie, pe care o tăia cu foarfeca (furată, am aflat mai târziu). M-am ridicat de pe salteaua mea, dar ea nu avea nimic să-mi spună. Doar mi-a aruncat o privire şi şi-a arătat dinții.

A fost ca şi cum găseşti ceva la suprafața lacului, după ce se topeşte gheața. Ştiu că detesta felul în care arăta, care. O, Lume, eşti atât de stupidă.

ARĂȚI CA NIMENI ALTCINEVA DIN LUMEA ASTA, claxonez eu. Claxoanele oraşului fac ecou.

Mă simt ca păpuşa pe care o avea vecina noastră Julie, păpuşa aia

care am văzut noi că era goală pe dinăuntru, după ce i-ai tăiat tu piciorul (hmm, un experiment?). Aza a furat păpuşa aia şi a umplut-o cu greieri. Eu i-am lipit piciorul la loc. Julie a fost de-a dreptul îngrozită când păpuşa a început să facă cri-cri.

Aza nu era prea drăguţă. Avea un fel de a se uita la mine dintr-o parte, după care mă rezolva ca pe o ecuaţie prea simplă.

— Dă-mi ceva mai greu, zicea ea mereu. Ceva mai dificil.

Nu reuşeam s-o fraieresc prea des.

AI SPINI PE TOATĂ INIMA, claxonez eu.

Când a plecat atunci, în prima zi, eu am luat foaia la care lucrase ea. O corabie de hârtie, catarg şi pânze, oameni minusculi care se urcau pe catarg. O mare din nori, pe care o făcuse din fâşii ondulate de hârtie pe care le pusese sub corabie. Un lanţ de ancoră făcut din inele de hârtie, iar ancora fixată cu gumă de mestecat.

Da, bine aţi venit la Aza, cinci ani.

Jason Kerwin: dosarul cu titlul „Terminat".

Aza Ray Boyle: dosarul cu titlul „Totul".

Am fugit după ea şi i-am recitat pe nerăsuflate alfabetul de la coadă la cap, dar nici nu mă gândeam că o să mă asculte. E singura persoană care m-a făcut să mă simt atât de departe în urma ei.

S-a uitat iar la mine, de data asta cu un fel de *poate* plin de compătimire, aşa că am încercat cu alfabetul grecesc. Nu că aş fi ştiut să citesc în greacă - eram mic - dar Carol mă învăţase varianta fonetică, iar eu memorasem literele aşa cum aş fi învăţat un cântec. Mi s-a părut că văd o scânteie de interes în ochii ei, dar ea doar a oftat, a rupt o altă foaie din caiet şi a început să decupeze.

— *Lucrez,* mi-a spus pe un ton încărcat de reproş.

M-am uitat la mâinile ei.

O, doar o machetă a sistemului solar. Când a terminat, l-am luat pe Saturn de pe podea şi m-am gândit că am o problemă.

Nu aş fi conceput să mai trăiesc un moment fără ca Aza Ray să-mi ştie numele.

Mai târziu, tot în acea primă zi, Aza a avut un atac uriaş de tuse şi a venit o ambulanţă. Am văzut cum o urcă în maşină. Am încercat să mă sui şi eu acolo.

Eve şi Carol au fost convocate la şcoală şi am intrat la belele fiindcă am reacţionat prea intens. Mult prea intens = Puştiul Care Are Câte Un Episod Ocazional De Frustrare Când Se Dă Cu Capul De Pereţi.

Aşa că şi acum sunt tipul care fuge după ambulanţă. De data asta, cel puţin, am reuşit să urc lângă ea. Să-i spunem noroc.

Nu am înţeles niciodată de ce anumite spitale nu le dau voie oamenilor care te însoţesc să vină cu tine. E oribil. M-am prefăcut de două ori că sunt fratele Azei. Mamele mele ştiu că am o carte de identitate falsă pe care scrie că numele meu de familie e Ray.

Nu sunt ele în măsură să mă judece, dacă e să vorbim de obsesii, pe bune. Mamele mele s-au întâlnit fiindcă Eve a locuit şapte luni într-un hamac agăţat în vârful unui sequoia. Carol era medicul care trebuia să facă evaluarea de la distanţă a sănătăţii mentale şi fizice a lui Eve. Carol era jos şi, printr-un megafon, s-a îndrăgostit de Eve, iar Eve s-a îndrăgostit de ea. Niciuna dintre ele nu a reuşit să-mi explice chestia asta. Am văzut fotografii. Eve are codiţe împletite şi frunze şi pământ în păr, şi e bronzată în culoarea scoarţei de copac. Carol arată precum Carol. Pe atunci, Carol îşi călca toate hainele, inclusiv blugii, şi nu înţelegea absolut deloc de ce stă Eve în copac.

Şi acum se iubesc, din ce pot eu să-mi dau seama.

Aşa că eu mă port iraţional faţă de Aza? Cred că mamele mele au considerat de fapt că e karma. Şi-au amintit ce au zis părinţii lor de relaţia lor, ceva care s-ar putea sintetiza aşa: CEEE?!

S-au uitat la mine şi la Aza şi au spus exact acelaşi lucru. Dar nu au putut să-mi spună să n-o fac.

Alţi oameni se uită la televizor. Aza citea despre criptografie şi noduri marinăreşti. Eram mereu în competiţie, cine poate să îi spună celuilalt cea mai grozavă „ciudăţenie" de care să nu fi auzit până atunci. Era un război, iar eu câştigam, dar numai la un punct diferenţă.

Anul trecut, Aza s-a înscris la un concurs de talente, a urcat pe scenă, a deschis MP3-ul, unde avea un beatbox, şi a început să scoată cele mai ciudate fluierături. Eu am stat în public, muream.

După aceea, mi-a spus „Cum stai cu Silbo?” şi a început să râdă. S-ar părea că silbo este un limbaj alcătuit din fluierături, din Insulele Canare. A câştigat runda aceea, nu şi concursul de talente. Nici acum nu ştiu ce spunea. Nu a vrut să-mi traducă.

Am făcut stânga spre cimitir şi m-am încadrat în spatele maşinii albastre vechi cu care merg părinţii Azei şi ai lui Eli.

Am claxonat: NU POT SĂ CRED CĂ AM UITAT MEREU CĂ MUREAI.

Tatăl Azei conduce. Îmi face semn cu mâna şi apoi claxonează atent, în propriul lui cod Morse, cel adevărat.

ÎNTOTDEAUNA. Mi-a spus că aşa va face. Claxonez şi eu la fel, şi aşa face toată lumea. Ei nici măcar nu ştiu ce spun. Dar tatăl ei şi cu mine ştim. Mama ei şi Eli ştiu şi ele. Le văd în maşină, încercând să se ţină tari.

Scurtă recitare *pi*.

Deci, să mă întorc la momentul în care am apărut la aniversarea ei de la cinci ani, gândindu-mă că acel costum de Halloween mă va face invizibil. Într-un fel m-a făcut. Am mers un kilometru şi jumătate pe jos, un mic aligator pe marginea şoselei, şi nu m-a prins nimeni. Eram în misiune.

Pe atunci, nimeni n-o plăcea pe Aza. Ea deja se resemnase, fără prieteni, în pauze stătea singură. Toată lumea zicea că e scârboasă şi contagioasă.

Eu nu am nevoie deloc de alţi oameni. Bine, am nevoie de *o singură* altă persoană, dar ea s-a dus şi r~~ahatrahatrahat~~.

Claxonez lista mea de scuze. De fapt, nu e chiar o listă. Doar o singură chestie uriaşă.

Familia Azei, la îndemnul meu, a decis să ţinem slujba asta la mormânt, fiindcă toată chestia asta memorială merge mai bine dacă poţi să ţipi, şi asta o să facem cu toţii.

Un vânt nebun. Toţi oamenii ăştia care stau în jurul unei gropi din pământ, de parcă urmează să iasă ceva de acolo, nu să intre.

Noi ne gândeam că dacă ajunge la şaisprezece ani înseamnă ceva. De ce? Ce semnificaţie poate să aibă vârsta de şaisprezece ani? Niciuna. E conceptul ăla de nimic. Nici măcar nu e un număr prim.

Mă uit la toţi de la şcoală, la Jenny Green şi compania. În ultimele zile, toată lumea s-a învoit să plece de la oră, ca să se ducă să fumeze în spatele cantinei. În mod normal, eu şi Aza ne-am fi distrat pe seama lor, cum se prefac că suferă pentru cineva pe care nu l-au iubit.

Aza nu prea credea în suferinţă. Zicea că e doar un inconvenient. Eram convins că nici eu nu cred în suferinţă, dar acum văd că Aza şi cu mine mai avem un lucru care ne desparte, încă o diferenţă între noi. Îl văd pe domnul Grimm stând într-o margine, cu ochelari de soare şi pălărie. Pare că plânge şi el.

Mamele mele merg în urma mea. Carol oftează într-un mod care spune că i-ar fi plăcut să nu fiu îmbrăcat aşa cum sunt.

— Serios? spune Carol. Chiar n-ai putut să te abţii să pui costumul ăla, nu?

— Ştiai că nu se va abţine, răspunde Eve.

Ba chiar zâmbeşte.

— Eu am crezut că n-o va face, spune Carol. Ba chiar am sunat la localul de închiriere. Mi-au spus că au costumul de aligator în depozit.

Ceea ce nu ştie Carol e că localul de închiriere are două costume de aligator. Unul pe măsura mea, altul pe măsura Azei. Asta făcea parte din surpriza de ziua ei.

— E înmormântarea Azei, zic eu. Ei i-ar fi plăcut.

Îmi pun din nou capul de aligator. Eve îmi face un semn discret cu degetul mare, OK, dar surprind privirea lui Carol asupra mea. Tocmai când sunt sincer uşor îngrijorat, gândindu-mă că este sută la sută împotriva mea, ea spune *„wo ai ni”*, ceea ce înseamnă „te iubesc” în chineză, după care *„nanukupenda”*, care înseamnă „te iubesc” în swahili. Am învăţat împreună să spunem *te iubesc* cam într-o mie de limbi, când

eram mic. Carol e genul ăsta de mamă.

— Chiar dacă ai necazuri, spune Carol cu o voce puţin cam tremurată, nu trebuie să-ţi ceri scuze pentru toate chestiile alea pentru care pun pariu că ai spus că-ţi ceri scuze.

Uitasem că i-am spus de lista de scuze.

— Nu e vina ta că Aza a murit. Ştii asta, nu?

Mă uit la ea din costumul meu de aligator. Nu, nu ştiu asta.

Mama îşi apasă mâna pe mijlocul pieptului meu de aligator şi se duce repede să se aşeze pe scaun.

Când mi-am dat seama prima oară că Aza nu o să trăiască la fel de mult ca mine, i-am spus toate chestiile care se spun în mod normal unei persoane aflate pe moarte. I-am spus „şi eu aş putea să fiu mâine lovit de un autobuz", etcetera, etcetera.

Aza a făcut: „E adevărat, numai că, pe bune, Jason, cât de des se întâmplă să moară oamenii loviţi de autobuze?" Apoi mi-a arătat statistici. Nu foarte des, după cum s-a constatat.

Mama Azei mă îmbrăţişează în forma mea de aligator, iar eu merg cu ei până la scaunele lor. Amândoi părinţii se sprijină tare de mine.

Mormântul în care or s-o pună pe Aza e foarte mic.

0917363717872146844090122495343

Când vine rândul meu să vorbesc, îmi scot capul de aligator şi recit un mic fragment din *pi.* Apoi spun, cât de repede pot:

— Deci, poate ştiţi sau poate nu că oamenii găsesc mereu alte cifre la numărul ăsta. Eu am vrut să-i dau Azei toate cifrele. Am încercat să fac asta, când ne-am întâlnit pentru prima oară. Am aflat mai târziu că ea ştia mai multe cifre decât mine. Încercam să-i dau ceva care nu se va sfârşi niciodată.

Oamenii se uită la mine. Se aude un sunet colectiv de simpatie adultă care mă face să vreau să vomit.

— Asta e, spun eu. Asta-i tot. Sunt OK. Nu, nu vă faceţi probleme.

Lumea face nişte feţe de parcă fac parte cu toţii din armata de sprijin. În capul meu, e un *pi* frenetic.

Familia Azei face ce trebuie să facă.

Mama Azei: Era bolnavă, dar aş fi schimbat-o cu un copil sănătos? Dacă asta ar fi însemnat să pierd persoana care era ea? Nu.

Tatăl Azei: clatină din cap, nu poate vorbi

Mama Azei: îl îmbrăţişează şi îi dă o bucăţică de hârtie colorată. Nu văd propriu-zis lista cu „te iubesc" pe care i-a dat-o, dar el se uită o clipă la ea cu o expresie care spune că l-a salvat.

Eli: Anul trecut cineva mi-a dat o felicitare de Sf. Valentin, iar Aza s-a prefăcut că nu-i place. Mie mi-a plăcut. Şi ei îi plăcea, dar nu voia să recunoască. Acum o să i-o dau ei.

Eli scoate nişte confetti şi le aruncăm în aer. Sunt confetti în formă de inimioară. Lucesc în căderea lor.

Mă gândesc: de ce nu i-am dat niciodată Azei o felicitare de Sf. Valentin? Nu ştiam că îi plac confettile. Nu ştiam că-i plac inimioarele. Ar fi făcut mişto de mine. Mi-ar fi zis că sunt penibil. Dar poate că...

Mă învârt în cerc.

Aduc baloanele. Sunt vreo două sute. E ca şi cum am fi la Palatul Petrecerilor şi avem toţi cinci ani. Numai că suntem la un palat al petrecerilor la care unii dintre noi sunt morţi.

Toată lumea prinde bileţele de aţa baloanelor. Eve s-a împotrivit ideii, din cauza materialelor dubioase. A trebuit să alerg în toate părţile să caut biodegradabile. Pe moment, simt că fac ce trebuie.

Acum plouă rău. Unele baloane se sparg chiar în clipa în care le dăm drumul, dar altele urcă la cer aşa cum trebuie. Asta-i nasol cu baloanele. Când le ţii în mână par mari, dar cum le dai drumul devin instantaneu minuscule.

Al meu este verde şi uriaş, pentru că trebuie să care o scrisoare lungă în tubul impermeabil. Am vrut să ajungă cât mai aproape de spaţiul cosmic. De-asta am folosit un balon meteorologic şi l-am vopsit ca să nu-şi dea seama Eve.

Şi apoi...

Tunet.

Fulger.

Oamenii fug spre maşini cât de repede pot, astfel încât să nu pară lipsiţi de respect.

Eu unde ar trebui să mă duc, mai precis? Aza e într-o cutie mică din pământ.

Mormântul ăsta ar fi prea mic să încap în el, să mă aşez acolo cu genunchii strânşi la piept şi să-i las să mă acopere. Dar cum poate să mai fie restul vieţii mele?

Copacii se îndoaie. O creangă se rupe şi cade la pământ nu departe, iar mamele încearcă, nu foarte subtil, să mă facă să plec cu ele.

Mă uit în sus şi dau drumul la balon. Când îi dau drumul, văd ceva care sclipeşte...

...imaginea unei pânze albe umflate în vânt, un punct de lumină, ceva care străluceşte printre nori. Văd *ceva,* frânghii, prova ascuţită a unei...

Un obiect cade jos din nori şi aud vocea Azei. Jur că o aud.

O aud pe Aza că mă strigă pe nume.

CAPITOLUL 9
{AZA}

— AZA RAY, SPUNE CINEVA, MULT, MULT PREA TARE. AZA RAY, trezeşte-te.

Îmi bag capul sub pătură. Sigur nu. N-o să mă trezesc deloc, fiindcă e clar că e cinci dimineaţa, iar asta nu poate să însemne decât o crudă flebotomie de noapte. Sunt ameţită şi mă doare capul, de la ce mi-or fi făcut ca să ajung aici, şi, da, îmi amintesc câte ceva, şi, da, anumite chestii au fost nasoale, dar nasol a mai fost şi altă dată, dar uite, se pare că încă sunt aici, ceea ce înseamnă că n-a fost *chiar aşa* de nasol.

Am dormit ca moartă. E o glumă pe care îmi permit s-o fac. Nu ştiu ce medicament mi-au dat, dar funcţionează. Dacă mă întreabă, pot să spun că e zero pe scara durerii, ceea ce nu mi s-a mai întâmplat până acum în toată istoria mea cu spitale.

Vocea se face mai ascuţită. Asistenta asta nu ştie ce înseamnă să fii drăguţă. Vocea ei e şi prea puternică şi prea ascuţită. Îmi trag pătura şi mai tare peste cap.

— AZA RAY QUEL. E timpul să te trezeşti!

Mă împunge ceva ascuţit. Patul se zguduie.

Deschid ochii şovăitor şi văd...

O bufniţă.

O BUFNIŢĂ DE MĂRIMEA UNUI OM, o ce? CE? O HALUCINAŢIE DE TALIE INTERNAŢIONALĂ.

Bufniţa întinde spre mine degete lungi şi galbene şi îşi trece unul peste fruntea mea. Cască ciocul la mine.

— Tot febrilă, spune ea.

O, o, nu nu nu. Halucinaţiile din experienţa mea nu vorbesc, dar cine mai ştie, că în ultimul timp parcă sunt o cu totul altă Aza, una care are halucinaţii cu corăbii şi păsări uriaşe şi...

— AJUTOR! ţip eu.

Nu-mi pasă dacă încalc regulile spitalului cu o criză de isterie. Asta sunt eu abandonând atitudinea echilibrată spital-pacient pe care am cultivat-o dintotdeauna.

— SĂ MĂ AJUTE CINEVA!

Patul se leagănă aşa de rău, încât îmi vine să vomit. Sunt legată cu funii şi corzi vegetale şi înfăşurată într-o pătură făcută din... pene?

Chestia asta ca o pasăre are un nas *şi* nişte buze ca un cioc. Nu e pasăre. Nu e om. Nu e nici una, nici alta. Dar în acelaşi timp e ambele.

Uite: nu ştii ce înseamnă cu adevărat să ai halucinaţii până când nu le ai. E o mare chestie, uriaşă.

Măcar nu e totul în flăcări, spune Jason în capul meu. Da, numai că într-un fel totul *este* în flăcări. Creier razna, creier fiert, creier scrântit. Bufniţa poartă haine, dar are şi pene. E acoperită cu pene şi dungi. Are aripi ŞI mâini şi-şi întinde degetele spre mine. E de mărimea unui om, dar cu aripi, o, cu aripi perfect definite, şi are o uniformă cenuşie cu o emblemă. Pe piept e brodată o corabie care are forma unei păsări.

Înger? O chestie-înger-pasăre? La ce dracu' mă uit acum?

— Cine eşti? Unde sunt? Nu mă atinge!

Bufniţa e clar că încearcă să-mi verifice semnele vitale, dar, la dracu', nu, o fac eu singură. Când eşti un bolnav profesionist, ajungi să fii ridicol de expert la verificarea funcţiilor vitale.

Poate că biata bufniţă e o simplă asistentă şi eu sunt crizată. Nu e vina mea că sunt aşa. Morfină? Dar morfina înseamnă chestii urâte. Dacă m-au pus pe morfină, înseamnă că vor să atenueze durerea. Ceea ce înseamnă că mor în chinuri.

Ceea ce înseamnă...

Să dau înapoi. Înapoi la ambulanţă. Înapoi la întuneric. Înapoi la tăcere şi la zăpada care cade peste lume.

Jason, Eli, tata, mama, Doamne, o, Doamne, am...

Am murit.

Ce. Dracu'. E. Asta.

Aza, *ce dracu*?

Unde sunt?

Mă pierd.

— Unde sunt mama şi tata? reuşesc s-o întreb pe bufniţă. Unde e Jason? Cum de *nu* sunt moartă?

Bufniţa cloncăne.

— Nu trebuie să te sperii şi să te agiţi aşa, puiule. Eşti pe o corabie. Bine ai venit la bordul lui *Amina Pennarum.*

Îmi dau seama că ce spune ea e într-o limbă pe care o înţeleg, dar care nu e engleză. Nu ştiu cum de o înţeleg. Când încerc să mă concentrez asupra ei, n-o mai înţeleg. Mă uit la ea cu ochii în lacrimi.

Capul bufniţei face o rotaţie completă şi apoi revine, precum globul pământesc din cabinetul de istorie, o sferă ciobită de prin 1970, plină de găuri făcute cu creionul. Are pete negre şi părul alb. Are pistrui pe toată faţa, iar pielea e palidă şi cumva argintie.

Degetele sunt galbene şi solzoase, iar unghiile negre. Are inele de aur pe toate degetele, inele prinse unul de altul. Şi mai sunt prinse şi de ceva aflat sub hainele ei. Văd nişte lanţuri care îi urcă pe braţe.

Un soi de ham? E prizonieră?

Eu sunt prizonieră?

În ce ţară? În rai? Stai, *ce* rai? Eu nu cred în rai!

— AJUTOR! ţip eu iar.

— Ssst, face ea, cu o voce caldă, dar nerăbdătoare. Te ia suflarea dacă mai ţipi aşa. Nu eşti nou-născută, puiule. Eşti prea gălăgioasă. Mă dor urechile. Taci acum.

Pieptul îmi zdrăngăne. Din el - din plămânii mei - iese o notă înaltă. Îmi apare în faţa ochilor imaginea păsării din camera mea. Pasărea galbenă. Pe care am înghiţit-o.

Patru răsărituri de soare, zice pasărea din pieptul meu, cu o voce care sună absolut normal, numai că VINE DIN PLĂMÂNII MEI. *Ai dormit patru răsărituri de soare.*

Icnesc şi mă pregătesc să mă înec cu pene.

Dar nu mă înec. Pot să respir. Inspir adânc, încet, apoi expir, şi mai

încet. Niciodată nu am reuşit să fac asta până acum.

Mă opresc o clipă din plâns şi ascult. Nu percep niciunul dintre sunetele sau mirosurile de disperare specifică spitalelor, scoase de oamenii care suportă greu iminenta expiere a copilului, cu o cafea proastă în sala de aşteptare.

Ţipătul meu nu a părut să o sperie pe bufniţă, care acum doar mă priveşte calmă şi îmi ia pulsul. Încerc cu întrebările.

Dacă e o halucinaţie, o să-mi răspundă ca o asistentă. Dacă este raiul...

— Tu eşti înger? o întreb.

Ea râde.

— Deci *poţi* să vorbeşti şi politicos. Nu eram convinşi că o să poţi. Tot ce ai făcut de patru zile, de când ai venit la bord, a fost să ţipi, să spui tuturor că eşti moartă şi că nu aşa ar trebui să fie moartea, după care leşinai iar.

S-ar putea să hiperventilez puţin. Reuşesc să pun întrebări printre gurile de aer pe care le înghit, dar nici acum nu tuşesc. Ar trebui să tuşesc.

— Unde sunt? Ce s-a întâmplat? Ce dracu' e asta? Şi cine dracu' eşti tu? ĂSTA ESTE IADUL? De ce eşti pasăre? E un costum? Chiar exişti? Eşti asistentă medicală? Sunt într-un spital? Sunt pe o *corabie*?

Bufniţa se uită la mine, cu capul într-o parte, având aerul că a mai avut această conversaţie cu mine. Întinde mâna spre pătura mea şi o îndreaptă. Observ că nu am haine.

Am viziunea unei săli de morgă. Sunt la morgă? Sunt îngheţată într-un sertar? Nu mă simt moartă. Mă simt idiot de vie.

— Puiule. Tu ai fost adusă la bord în mare suferinţă, de o suflare convocată de urgenţă, după ce eu şi restul de rostrae de pe *Amina Pennarum* nu am reuşit să te convingem să vii de bunăvoie. Ai fi murit acolo jos, captivă în pielea aceea, dacă nu te-ar fi găsit Milekt. Nu e iadul aici, e cerul, a continuat ea, şi nici eu nu sunt dracul, ci Wedda. Salut, îmi pare bine să te cunosc. Nu sunt pasăre. Sunt *rostrae.* Şi, evident, ăsta nu e

un costum. Sunt penele mele.

Perfect, asta explică totul.

E un fel de cădere nervoasă. Creierul meu e năpădit de chestii pe care le-am citit, Milton, William Blake şi *Moby Dick,* plus filme Disney văzute fără voie în spitalele de copii, plus ceva mişcări yoga de tip New Age care îţi pun creierul într-un soi de stare de relaxare cosmică şi Eu. Nu. Ştiu. Ce. Să. Cred.

Linişte, îmi dă instrucţiuni pasărea din piept. *Cuib. Hrană.*

— E flămândă, e adevărat, spune Wedda, vorbind firesc cu cutia mea toracică. Nu e firesc să doarmă aşa de mult.

Se apleacă spre mine şi încearcă să îmi dea să mănânc ceva cu o lingură, vărsându-mi mâncarea pe faţă. Nu vreau să deschid gura, dar ea mă loveşte cu lingura peste buze şi în final cedez şi iau o înghiţitură de ceva ovăzos.

Simt că vine vânt de undeva. Ca un fel de briză a oceanului. Sunetele care la început credeam că sunt bipuri de aparate nu sunt deloc bipuri. Sunt păsări. Păsări care cântă şi ţipă şi ciripesc.

— *De ce* eşti aici? întreb iar bufniţa.

— Eu sunt stewardul tău, spune ea. Toţi ofiţerii aflaţi la bordul lui *Amina Pennarum* au stewarzi din clasa înaripatelor. Nu ştii nimic, micuţo, şi ai multe de învăţat. Ai fost mult timp plecată.

Nu iau în seamă cuvintele „mult timp plecată”.

— Ce ocean e ăsta? E Pacificul? Suntem pe un vas de croazieră? O navă-spital?

Ea râde din nou.

— Când ai venit la bord, erai ca un pui căzut de pe catarg, prea mic ca să poată zbura. Dar acum cred că începi să-ţi revii, întrebări peste întrebări. Hai să te îmbrăcăm cu uniforma ta. Ai stat destul în pat. Ai nevoie de aer curat şi de mişcare.

— Mă simt foarte bine, mint eu cu nelinişte. Pot să mă îmbrac şi singură. Pot să şi mănânc singură. Nu am nevoie de un steward.

Wedda oftează.

— Pe toate suflările! Nici eu nu am nevoie să îmbrac un pui, dar nici tu, nici eu nu hotărâm aici, aşa că îţi sugerez să ne uşurezi amândurora viaţa şi să mă laşi s-o fac. Apoi putem să ne vedem de treabă.

Îmi aminteşte *aşa de bine* de o asistentă - rece şi intolerantă. Îmi amintesc acum de o asistentă care râdea aşa de tare, în mijlocul nopţii, încât se auzea pe tot holul, până în salonul meu. O, Doamne, unde sunt? Ce s-a întâmplat cu mine?

Wedda îmi dă o pereche de pantaloni şi o jachetă strâmtă albastră, o cămaşă şi lenjerie făcute din ceva moale. Şi tot trage de mine până când mă îmbracă. Gata cu persoana funcţională care poate face singură tot ce trebuie. Mă simt atât de slăbită, că nici nu îmi dau seama cum sunt nasturii ăştia, seamănă mai mult cu nişte cârlige.

— Dar, zic eu disperată. Ce e *rostrae*?

— Ai fost luată când erai mică de tot. Nu-ţi mai aminteşti nimic, aşa-i?

— *Luată.*

Ea dă din cap, ca şi cum „luată" nu înseamnă nimic. Numai că *înseamnă.*

— O rostrae, micuţo, e numele pe care oamenii de jos îl dau unei păsări. Numai că o rostrae este o pasăre care nu e mereu pasăre, spune ea. Cei din neamul meu zboară şi în cerurile celor care se îneacă, dar şi aici sus. Nu toate păsările pe care le vezi jos sunt ca noi. Numai unele.

Mă gândesc la păsări: ciori, coţofene, vrăbii. Îmi imaginez un stol întreg de gâşte transformându-se în creaturi precum Wedda, dar pe suprafaţa unui lac. Există poveşti de genul ăsta. Mituri străvechi.

Mă gândesc la păsările pe care le-am văzut în curtea mea în ziua aia, când o fi fost *ziua aia. Îmi* aduc foarte bine aminte de ele - păsările alea de toate felurile, uitându-se la mine, şi frânghii care intrau pe fereastra mea...

Şi pe urmă? *Cei care se îneacă?* Cum adică cei care se îneacă?

Îmi îndeasă în picioare nişte ghete de piele cenuşie.

— Astea, de exemplu, sunt făcute din piele de porumbel, mă

informează ea. Nu de rostrae.

Aşa e. Prin pielea moartă, simt fluturarea inimilor lor reduse la tăcere.

Nup. Nu, e imposibil. Scutur capul. Nu înţeleg nimic din toate astea.

— Eşti gata, puiule? mă întreabă Wedda, umflându-şi penele la loc.

— Gata de ce?

— E timpul să vezi corabia.

— Dar eu...

— Căpitane! strigă Wedda. Aza Ray Quel s-a trezit!

Afară, păsările ţipă şi, înfiorându-mă de ciudăţenia asta, îmi dau seama că zgomotul pe care îl auzeam până acum e o limbă şi că păsările se ceartă care să mă vadă mai întâi.

Uşa se dă de perete şi intră o mulţime de non-oameni. Aripi de toate culorile, iar sub aripi sunt feţe. Fac speriată un pas înapoi, iar Wedda mă ţine să nu cad.

O, *Doamne, Aza. Ce se întâmplă?*

O fată cu pene de un albastru strălucitor, cu un păr ciufulit, indigo. Un bărbat cu pieptul plin de pene roşii, cu o faţă lungă şi slabă şi părul negru.

Rostrae. Toate în uniformă.

Se înclină. Nu ştiu de ce.

Apoi vin altele, mai puţine, tot în uniformă, cu medalii şi insigne. Astea la început par nişte oameni înalţi şi subţiri, dar au buze bleumarin şi piele albastră. Oase delicate şi modele discrete, parcă de nori, pe gât. Dacă i-aş fi văzut pe fundalul unui cer senin, cred că nici nu i-aş fi observat. Sunt *ca* nişte oameni, destul de umanoizi ca să...

Despre ce vorbim noi aici, Aza? Despre ce vorbim, mai exact?

Oameni?! CA nişte oameni?!

Nu crezi asta. Asta e ceva în stilul lui Jason Kerwin, gen OZN-uri şi pălării de staniol şi farse tâmpite. Asta e...

Frumos, mă întrerupe creierul meu, moment în care tot restul simţurilor mele observă o persoană înaltă şi albastră care stă în faţa mea.

Pielea lui are o culoare care nu există. Mai albastră decât a fost vreodată pielea mea. Are părul negru şi ochi aşa de închişi la culoare, că nu se văd pupilele. Se uită la mine atât de intens, încât mi se pare că o să mă fac o grămadă de oase din genunchi şi coate. Scot un sunet penibil ca un strănut, de parcă mă înec fără motiv.

Băiatul mă măsoară din cap până în picioare şi simt că roşesc ca naiba. Mă uit repede în jos, fiindcă am impresia că sunt iar dezbrăcată, dar sunt perfect acoperită. Wedda a făcut bine că s-a ocupat ea de nasturi.

— Aza Ray Quel e piele şi os, latră băiatul şi se uită acuzator la Wedda. Trebuia să fie aptă pentru serviciu. Măcar poate să meargă? Poate să cânte? Nu pare decât jumătate din ce ar trebui să fie. Pe toate suflările, am crezut că ea trebuie să fie aleasa.

Întinde mâna spre mine şi mă împunge tare în umăr, ceea ce mă face să mă mobilizez.

— Mă scuzi? reuşesc să spun. Cine eşti tu?

Toată lumea pur şi simplu se holbează la mine, mă inspectează, şi oamenii-pasăre, şi oamenii albaştri. Scot diverse sunete de nemulţumire.

— Ar putea cineva să-mi spună de ce mă aflu aici?

— Nu cred că e bine, îi spune unul dintre oamenii albaştri Weddei. Puiul ăsta jalnic n-are cum să fie cea pe care o vânăm de atâta timp, Aza cea răpită. Arată groaznic.

— S-a stricat din cauza timpului pe care l-a petrecut printre cei care se îneacă, îşi dă cu părerea altcineva.

— Şi din cauza suflării care a adus-o la bord. Cred că şi aia a afectat-o. A *purtat-o* până aici, adaugă altul, cu o voce plină de repulsie şi oroare. Am auzit că a tăiat-o din pielea în care era. Inimaginabil.

Toţi din cameră se cutremură.

— Este uimitor că mai trăieşte după toate astea, spune primul om albastru.

Acum am rău de mare. Unul dintre oamenii albaştri îmi atinge pieptul cu nodurile ascuţite ale degetelor, bate uşor şi aud pasărea din plămânii mei ciripind aspru şi înăbuşit.

— Canwrul ei i s-a cuibărit în plămân, spune Wedda. El niciodată nu şi-ar face cuib în altul. Dacă dovada asta e destul de bună pentru căpitan, e bună şi pentru mine.

Se produce deodată agitaţie şi se aud murmure. Şoapte şi sunete care sugerează stânjeneala. Toată lumea înţepeneşte şi ia poziţie de drepţi.

Intră cineva. O femeie atât de înaltă, încât ajunge la tavan.

— Căpitane, spune unul dintre vizitatorii mei. Tocmai inspectam această nouă completare de pe *Amina Pennarum*...

Femeia mârâie la cei din cameră:

— Aveţi îndrăzneala să comentaţi condiţia ei fără mine? Aveţi îndrăzneala să vă daţi cu părerea dacă este cine şi ce am spus eu că este?

După care apare brusc în faţa mea, aplecându-se de acolo, de sus. Are nişte bucle de păr negru, răsucite într-o coafură complicată, nişte ochi lucioşi, negru cu bleumarin. Pomeţi oblici. Nas ascuţit, sprâncene ca nişte linii trasate cu tuş, braţele pline de tatuaje, spirale, pene şi nori făcuţi din cuvinte.

O recunosc. Ştiu faţa asta. Cunosc tatuajele ei.

De ani de zile o visez. Noi două. Un stol de păsări. O ancoră. Un nor.

Femeia întinde o mână tremurătoare şi îmi atinge faţa.

— *Aa... zaa,* şopteşte ea, iar vocea nu vine din gură, ci din gât.

Îmi spune numele aşa cum făceam eu şi Jason când voiam să lăsăm loc pentru &. Nimeni altcineva nu îl rosteşte aşa. Vocea ei e scrâşnită. Nu seamănă cu vocile celorlalte persoane albastre din cameră, care sunt catifelate. Are ceva diferit. Un fel de şoaptă mai aspră, mai ciudată, rănită.

— Eu sunt Aza, chiţăi eu, cu vocea cea mai normală pe care pot să mi-o fac.

Ea se întoarce spre Wedda.

— E sănătoasă? I-a scăzut febra?

— Este, răspunde Wedda. Îşi recapătă forţele.

— Explicaţii? încerc eu să spun, dar descopăr că vocea îmi moare în gât.

Mă uit în jos la mâinile mele albastre. Sunt *foarte* albastre. Prea albastre.

Femeia (căpitanul?) îmi atinge iar faţa cu degete ascuţite şi reci. Îmi doresc aşa de mult familia mea. O vreau pe mama, îl vreau pe tata şi o vreau pe Eli şi îl vreau pe Jason.

— Deci, mama mea unde e? întreb eu.

Încerc să mă comport firesc. Nu scot niciun scâncet, aşa cum mi-ar veni s-o fac.

— Aici, răspunde căpitanul.

— Nu. Unde e *mama* mea? spun eu mai imperativ, cu un ton jenant de copilăros.

Vreau să-mi înfund capul în bluza mamei şi vreau să mă strângă în braţe.

Vocea ei pluteşte spre mine în amintire. *Poţi să pleci dacă trebuie, Aza...*

O, Doamne, biata mea mamă crede că sunt moartă. Altfel ar fi aici. Numai aşa s-a putut întâmpla.

Aripi peste tot în jurul meu, şi feţe care se apropie tot mai mult, feţe albastre, feţe cu pene şi ciocuri.

Wedda se înfoaie ca o cloşcă, nu ca o bufniţă.

— Daţi-vă înapoi, spune ea tare şi ameninţător. Lăsaţi puiuţul să respire. Nu are nici cea mai vagă idee cine sunteţi sau ce i s-a întâmplat.

Ei se trag înapoi, dar nu prea mult.

Îmi ating pieptul, căutând alinarea atingerii cunoscute a osului meu cocoşat din mijlocul cutiei toracice. E acolo. Dar dintr-odată mi se pare că seamănă cu un iadeş.

Vreau un stetoscop. O vreau pe doctoriţa mea. Vreau să mă ciocănească în piept, în căutare de intruşi, fiindcă asta e MAMA INTRUŞILOR. E *hallucinatus maximus.*

Sunt toate chestiile astea familiare, toate deja-vu-urile astea, de la scândurile pereţilor la felul în care se mişcă faţa căpitanului, la doar câţiva centimetri de mine. Cum arată totul, felul în care arată *ea.*

Are un lănţişor ciudat, care atârnă deasupra mea cum stă aplecată,

aproape că mă atinge cu el. O bucăţică mică de ceva care seamănă cu un coral sau un os, prins într-o răşină clară.

Pământul se mişcă. Am senzaţia că nu sunt în corpul meu.

— Milekt te-a găsit, îmi povesteşte căpitanul. Te-am scos dintre cei care se îneacă, exact la timp. Era gata să te pierdem.

Îşi acoperă gura şi tace un moment. Ochii ei sunt plini de emoţie.

— Dar acum eşti în sfârşit acasă.

În inima mea, în inima asta chircită, pe jumătate strivită, pe care am avut-o întotdeauna, e o chestie ciudată, ameţitoare.

— Nici măcar nu te cunosc, şoptesc eu.

— Sigur că nu-ţi mai aminteşti cum era înainte să fii luată, atunci când eram împreună pe *Amina Pennarum.* Erai aşa de mică. Erai doar un bebeluş. Dar chiar şi atunci erai... extraordinară.

O lacrimă strălucitoare alunecă pe obrazul căpitanului, neagră ca cerneala care curge dintr-un stilou. Îşi pune mâna pe faţa mea, aşa cum m-ar atinge şi mama, iar eu stau nemişcată în timpul ăsta, copleşită de senzaţia asta ciudată de:

A C A S Ă
C   S
A   A
S   C
Ă S A C A

— Sunt căpitanul Zal Quel, spune ea. Te afli la bordul navei *Amina Pennarum.*

Clipesc. E tot acolo. Încă se uită la mine ca şi cum ar aştepta ceva. Sunt tot aici. Mă uit în continuare la ea.

— Tu eşti Fata Căpitanului, Aza.

Iar când vede că eu continui să mă holbez, mută, îşi încheie propoziţia cu nişte cuvinte pe care cumva ştiam că le va spune.

— Sunt mama ta. Iar asta e Magonia.

CAPITOLUL 10

{AZA}

NU.

Îmi fac loc cu greu spre uşă, printre oamenii cu pene, printre braţe albastre, uniforme cenuşii, şi fug, fug, fug pe un coridor plin de hamacuri.

Magonia, spunea Jason. Dar noi vorbeam de poveşti, nu despre realitate. El vorbea despre istorie şi despre halucinaţii. Era o nebunie! Eram bolnavă!

Mă împing prin mulţime, iar pasărea din plămânii mei ţipă la mine. *Respectă-ţi rangul! Zal este căpitanul! Salut-o!*

Mă arunc pe scară spre puntea superioară, deschid trapa şi ies la lumină.

Mă aştept să respir aer proaspăt şi să tuşesc, să pun mâna pe halatul de spital cu numele meu brodat pe el, să simt cum intră răcoarea prin deschizătura de la spate a halatului, dar mă trezesc în aerul rece, şi nu e nicio parcare aici. Nu e *PĂMÂNT.*

Nu.

E numai cer. Un cer imens.

Şi este plin de corăbii.

În toate direcţiile, la toate distanţele, de toate felurile - ambarcaţiuni micuţe cu pânze, corăbii mari ca asta unde sunt eu. Corăbii ascunse numai de propria lor vreme.Un grup de ambarcaţiuni înaintează laolaltă, aducând cu ele o furtună mai mare. Ambarcaţiunile mici, catamarane, iahturi, fregate - toate plutesc pe cer.

Toate zboară. Corăbiile zboară, da, da, exact asta se întâmplă, şi nu au aripi. Pur şi simplu... plutesc în mijlocul neantului.

Iar eu stau, de asemenea, pe puntea unei corăbii uriaşe. Cu pânze şi catarg. Cu scânduri. Ne legănăm uşor în briză.

Într-o clipă, Zal e în spatele meu şi mă susţine, fiindcă mă clatin de

parcă nu aş avea picioare, de parcă aş fi o meduză.

— Aza Ray Quel, asta e ţara ta, mă anunţă ea, iar vocea ei răsună pe toată puntea. Astea sunt corăbiile ţării tale. *Amina Pennarum* este prima dintre ele. Nu e alta mai bună şi mai bravă.

Un grup de oameni albaştri, membri ai echipajului, s-au adunat în jurul nostru.

— Aceştia sunt ofiţerii ei.

— Fata Căpitanului, spun albaştrii aceia în uniformă la unison, cu vocile alea imposibile, ca nişte fluierături.

Îşi duc mâna la frunte. Mă salută la fel cum l-a salutat toată lumea pe căpitan.

Cea mai rezonabilă opţiune ar fi să vomit.

Mă aplec brusc peste balustradă şi mă uit în norii care se învârtejesc acolo, cu stomacul răscolit.

Ceva enorm se uită la mine. Piele lucioasă şi argintie cu un model abia vizibil, ochi mici. Clipeşte, deschide aripioarele cu pene şi împrăştie stropi de ploaie. Scoate vânt şi ploaie din... fosa nazală?

Înoată alături, printr-un nor, şi în timp ce înoată, cântă.

Mare de stele, ciripeşte creatura - cu un fel de cuvinte, dar nu-s cuvinte. *Salutări,* cântă ea cu o voce frumoasă. *Mare de ploi şi ninsori.*

Armate de terapeuţi au încercat să mă facă să înţeleg presupusele puteri vindecătoare ale lacrimilor. Nu le-am înţeles niciodată până acum.

— Nu plânge, Fata Căpitanului. Este doar o balenă-furtună, spune un membru înaripat al echipajului, din spatele meu.

Ciuful indigo. Fata-gaiţă albastră, o recunosc eu.

Doar o balenă-furtună. Mă uit iar la creatura gigantică - acum nu mai e sub noi, ci deasupra balustradei.

— E una de-a noastră, adaugă Zal. Ele fac furtuni pentru noi, ca să ne ascundă de ochii celor care se îneacă. Fac parte din camuflajul nostru.

Mă holbez la contururile schimbătoare şi vaporoase ale acestor creaturi, jumătate balenă, jumătate climat.

— Nu toţi norii la care te-ai uitat tu toată viaţa sunt balene-furtună,

dar unii sunt.

Sunt mai multe, deci.

— Nu toţi, dar sunt destui.

Mă uit în jos, mai jos de toate corăbiile din cer, mai jos de balenele cețoase de nori, şi deodată văd sub mine o tablă de şah din petice verzi de câmp, şosele şi clădiri. Pământul. Sunt paralizată de dorinţă, dar nu mi se mai dă voie să mă uit în jos.

— Aceasta este vela mare a navei *Amina Pennarum,* spune Zal, arătând spre catarg.

Vela mare se uită în jos la mine şi scoate un sunet de recunoaştere, un fel de ţipăt melodios.

Zburătoareo, spune ea. *Bine ai venit, licurici.*

Vela mare e un liliac uriaş.

Uriaş, adică de dimensiunea unui living. Un uimitor liliac alb-argintiu, cu corpul înlănţuit de catarg, cu oasele alea ca nişte degete desfăcute, cu aripile larg întinse în vânt. Se uită în jos la mine, cu dinţii lui cam rari, şi gustă aerul. *Fată,* zice şi scoate un fel de bâzâit ascuţit.

Un membru al echipajului zboară până în dreptul feţei liliacului şi îi oferă dintr-o găleată ceva care fâlfâie din aripi. O molie, îmi dau eu seama. Numai că e o molie cât capul meu.

Liliacul o înhaţă şi începe să-şi mişte aripile, iar eu simt că înaintăm mai repede.

În aer e un miros înţepător de ulei şi de foc. Echipajul spală puntea. Urme negre. O gaură în balustradă.

Un deja-vu îmi atrage iar privirea către liliac. Pe aripa lui mătăsoasă e o arsură urâtă, în curs de vindecare. Ceva legat de asta, ceva cu o prăbuşire...

Dar s-a dus. Nu-mi mai amintesc.

— E rănit? întreb eu.

— Nu-ţi bate capul cu asta. Liliecii-velă sunt doar animale, spune Zal. Al nostru e foarte bine îngrijit. Ei nu înţeleg durerea.

Mă întorc încet şi mă uit pe punte. Este o cârmă acolo. Mai e şi o

macara care pare foarte solidă, imensă, de care atârnă lanţuri şi scripeţi în afara corăbiei. În vârful catargului este o casă micuţă, plină de păsări galbene. Sunt la fel ca cea care mi-a intrat în gură. Ca cea care a zburat în *plămânul* meu.

— Canwr, zice Zal. Coteţul nostru cu cântăreţi de plămâni. Ca Milekt.

Ating locul acela din piept unde simt o fluturare, şi pasărea de acolo ţipă ascuţit. *Milekt,* zice pasărea din plămânul meu. *Milekt.*

Abia când una dintre păsărelele aurii de deasupra mea îşi ia zborul, văd sforile. Zboară să verifice vântul, ţipă şi se întoarce la băţul ei, de care e legată cu o coardă subţire. O clipă se uită în jos la mine, cu ochii negri ca mărgelele, dar nu are nimic de spus. Nu se transformă în ceva uman. — Asta e corabia mea. Acum e corabia ta. Iar acesta e restul clasei înaripate, zice Zal şi bate din palme. Rostrae! strigă ea.

Din cer încep să aterizeze păsări, pe punte, cu frânghii la picioare. Multe dintre ele sunt aceleaşi păsări care au venit în curtea mea, îmi dau eu seama cu un frison. Târăsc după ele o grămadă de sfori, mai mici, mai mari, unele subţiri ca pânza de păianjen, altele grele ca nişte lanţuri, şi toate sunt prinse de catarge sau de punte. Încă trei bufniţe. Şoimi. Ciori. Păsări cum n-am mai văzut niciodată, micuţe şi cu pene colorate ca nişte bomboane, roşu aprins, albastru, verde, roz şi argintiu. Ca o *pinata* care s-a spart.

Un vultur auriu coboară în zbor şi se uită la mine cu ochi de caramel, dar plini de furie. Nu e nimic plăcut în privirea lui. Arată exact ca ceea ce este, un prădător. Aripile lui trebuie să aibă o deschidere de doi metri jumate. Are gheare lungi ca degetele mele.

Îmi tremură genunchii şi mi se învârte capul, dar reuşesc să stau dreaptă. Zal îşi ţine mâinile pe umerii mei.

Un colibri de mărimea unei albine zumzăie spre mine şi pluteşte în faţa mea, când pe o parte, când pe alta, să mă vadă cu fiecare ochi. Chiar lângă faţa mea, un măcăleandru, dar nu american, european. Chiar şi aici îmi aduc aminte de chestii învăţate de la Jason. Cum ar fi că măcălendrii

europeni sunt mai mici decât ai noştri şi mai răi. Ăsta se uită la mine cu un ochi negru şi lucios şi ciripeşte mustrător.

Apoi toate păsările se mişcă.

Îşi deschid aripile şi oasele lor pârâie şi scârţâie când se întind, devin mai înalte şi mai grele. Ciocurile se deschid şi se deschid până când încep să apară feţe, capete înconjurate de pene. Îşi scutură penele şi apoi, după un tremur, în locul păsării apare altceva.

Toate păsările s-au transformat în oameni.

În locul colibriului este un omuleţ mic şi frumos, cu nasul cioc, cu degetele fluturânde, o femeie uriaşă în locul vulturului, părul ei e făcut din pene aurii, braţele sunt musculoase. Măcăleandrul se transformă, într-un fel pe care nici nu pot să-l descriu, într-un bărbat cu tatuaje portocalii pe piept şi ochi negri cu linii albe.

Toate chestiile astea imaginare se uită la mine. Toate mă salută, ca într-o fantezie născută în mintea unui copilaş - aşa cum era copilaşul care am fost eu, fetiţa care citea toate cărţile lui Audubon, care făcea corăbii din hârtie şi care era hărţuită de canarul clasei.

— Fata Căpitanului, strigă oamenii-pasăre, într-un glas.

Douăzeci şi cinci de triluri diferite, dar sunt de acord în legătură cu identitatea mea. Se pare că nu au niciun dubiu.

Toată lumea e sigură de identitatea mea, mai puţin eu. Se uită fix la mine şi aşteaptă.

Mă uit la căpitan.

— Vreau să mă duc *acasă,* spun eu cât pot de politicos.

Asta pare să fie ultima şansă pentru ceva deja pierdut.

— Undeva e o confuzie, OK? Nu sunt de fapt fiica ta. Eu m-am născut într-un spital, pe pământ. Tata a făcut margarita pentru toţi angajaţii spitalului, cu un blender pe care îl avea în maşină. A avut patru sute de limete. Sunt şi poze cu mine, de când m-am născut, poze foarte sângeroase. Nu sunt adoptată. Nu sunt cine crezi tu. Vreau să mă duc *acasă,* părinţii mei or să creadă că am murit. Te rog, lasă-mă să plec.

O altă amintire iese la suprafaţă - Jason, o, Doamne, Jason

ţinându-mă de mână, spunându-mi că o să mă găsească. Dar cum să mă găsească dacă eu sunt *aici*?

Băiatul cu pielea albastră pe care l-am văzut în cabina mea, cel frumos şi nepoliticos, apare deodată în faţa mea şi se uită direct în ochii mei.

— Permiteţi să vorbesc?

Zal încuviinţează din cap.

— Permisiune acordată.

— Aşa cum se preconiza, ea doreşte să se întoarcă la situaţia ei. Poate ar trebui să o ascultăm când spune că nu aparţine acestui loc. Poate are dreptate. Nu ne permitem să mai pierdem timpul.

Zal mă întoarce cu faţa la ea.

— Cei care se îneacă nu ştiau că tu ai nevoie de aer magonian. Ei nu ştiau că ai nevoie de corabia ta, de canwr, de *cântecul* tău, pentru că ei nu ştiu nimic despre viaţa noastră. Acolo, erai pe moarte. Aici, trăieşti. Asta e ţara ta, Aza Ray. Te-am adus acasă.

— Dar, spun eu, nu sunt cine crezi tu.

— Uită-te la tine, spune ea şi zâmbeşte, punându-mi în faţă o oglinjoară. Vezi şi tu cine eşti.

Reflexia mea este înceţoşată la margini, întunecată şi neclară, şi preţ de o clipă nu pot să disting decât părul, care se mişcă şi se răsuceşte ca un ghem de şerpi. Se răsfiră în toate părţile, după care îmi descoperă ochii şi...

Îmi văd faţa, care e într-un fel faţa mea dintotdeauna, ascuţită şi ciudată, cu ochi imenşi, dar...

Dar fata asta are nişte buze mari şi pline, de culoare indigo, şi nu buzele mele subţiri, care făceau grimase. Iar ochii... Îi recunosc ca fiind ai mei, numai că înainte aveau şi o nuanţă bleumarin pe deasupra culorilor pe care le văd acum - auriu şi roşcat, ca un peşte la fundul apei.

Fata asta are pomeţii înalţi, iar când deschid gura, constat că dinţii ei sunt mai ascuţiţi decât ai mei.

Mă uit la pielea ei, la părul ei, la ecoul feţei mele, apoi la corpul

dintotdeauna osos şi slab, fără piept, al Azei, corpul pe care l-am detestat dintotdeauna, şi văd că şi corpul este cu totul transformat în altceva.

Nu ştiu ce să spun nu ştiu

ce

să

fac.

Mă vreau pe mine, cea de dinainte. Vreau pielea ei palidă şi vocea gâfâită, vreau braţele ei slăbănoage.

Nici nu mi-am dat seama că am scăpat oglinda până când nu s-au împrăştiat cioburi pe toată puntea.

Mă uit la căpitan, cu fălcile încleştate. Zal nu clipeşte. Mă priveşte fix.

— Tu eşti fiica mea, Aza, spune ea, şi vocea i se îmblânzeşte. Viaţa ta aici este mult mai bună decât ar fi putut să fie dedesubt. Sub cer este tărâmul umbrelor, iar cei care se îneacă sunt oameni de umbră. Ai fost răpită şi dusă dedesubt ca pedeapsă pentru greşelile mele, nu pentru ale tale. Nu a fost vina ta ce s-a întâmplat. A fost vina mea.

O altă lacrimă neagră pe faţa ei.

— Sunt şaisprezece ani de când te-ai născut la mine, şi cincisprezece de când ai fost luată de la mine. Tu nu ştii ce durere e asta, Aza. Nu ştii ce efecte a avut asupra Magoniei. Zal se îndreaptă de spate şi zâmbeşte, scuturându-şi umerii. Dar în seara asta vom sărbători, aşa cum e potrivit. Vremea suferinţei s-a dus. În seara asta vom cinsti naşterea şi revenirea ta. Dai... - se întoarce spre băiatul cu părul negru, care se uită şi acum la mine nemulţumit, acuzator - ... cei care se îneacă vor cinsti moartea ei cu o înmormântare.

Tresar.

— Noi vom face ceva mai frumos. O s-o bucuri pe Aza cu un cântec magonian, primul pe care îl ascultă după cincisprezece ani. Cel pe care îl va cânta şi ea pentru eliberarea poporului ei.

El ezită, dar încuviinţează din cap şi închide o clipă ochii. Cerurile sunt acum mai goale ca înainte. Nu mai văd nicio corabie primprejur. A

noastră se mişcă foarte rapid şi simt cum vântul ne umflă pânzele, în vreme ce Dai începe să cânte din piept o melodie sofisticată, plină de ritm şi triluri.

Apoi din gâtul băiatului începe să se audă un cântec care acompaniază melodia începută deja.

Simt o zgâlţâire în coaste. Băiatul ăsta - Dai - are şi el o pasăre în piept, la fel ca mine.

Ei cântă împreună într-o armonie splendidă. Sună aşa de frumos, încât sunt uimită.

În pieptul meu, Milekt scoate triluri. *Învaţă. Cântă cu el. Asta trebuie să faci.*

— Nu, spun eu, iritată de insistenţa lui Milekt şi de propria mea dorinţă de a face asta.

E ceva uriaş de important în cântecul ăsta. Am bănuiala - nu, de fapt, ştiu - că el poate *să facă ceva.*

Mă simt emoţionată şi cumva surescitată numai la gândul că aş putea încerca. E ca şi cum aş simţi că...

Gândul apare brusc în capul meu. *Jason.*

Dai se uită la mine cu un aer suspicios. Aud trilurile şi din pieptul lui.

— Nu, latră Dai şi se loveşte cu pumnul în piept. Nu a venit timpul. Ea nu este gata.

Pasărea lui tace. El se urcă pe pânze, agăţându-se cu mâinile de frânghie. Echipajul se uită atent la el şi, de parcă Dai le-ar fi chemat, stelele clipesc acum pe tot cerul.

Câteva dintre ele sunt mai strălucitoare şi ard ca nişte flăcări în întunericul care le înconjoară.

Le număr. Sunt şaisprezece. Aşa de strălucitoare, încât zici că sunt lumânări.

În vârful catargului, celelalte păsări încep şi ele să cânte, şi apoi şi pasărea mea se alătură melodiei, din pieptul meu. Umple golurile din melodia lui Dai cu propriile note.

Brusc, ştiu că ar trebui să cânt şi eu. Aproape că nu mă pot abţine s-o fac, dar de ce?

Serios? Nu sunt cântăreaţă.

În sfârşit, ceva începe să se întâmple. Cântecul ăsta face ca aerul să vibreze în jurul nostru, în jurul lui Dai şi al meu.

Cine este el?

Nu ştiu, dar inima mea bate tare şi apoi, arcuindu-se ca un bici deasupra cerului, apar Luminile Nordului, revărsându-se în întuneric.

Verde

albastru şi

r

o

z

și

R

O

Ş

U

și

o

r

a

n

j

şi

a

1

b

și

ARGINTIU.

Culorile îmbracă toată corabia şi mă uit la Dai, care străluceşte sub

luminile astea.

El dă capul pe spate şi intonează o notă spre stele, şi simt cum pieptul meu se cutremură în semn de răspuns. Pasărea mea începe din nou să cânte, şi o altă culoare, un albastru pal, ţâşneşte din marginea Luminilor Nordului.

Dai se urcă până la jumătatea unuia dintre catarge - escaladând cu o uşurinţă uimitoare. Din cer cade un praf violet fin.

Am rămas cu gura căscată. Faţa lui Zal este blândă şi îmi pune iar mâna pe piept.

— La mulţi ani, Aza, intonează Dai de pe catarg.

Înclină capul spre mine.

— La mulţi ani, Aza, spun la unison şi ceilalţi membri ai echipajului, făcând şi ei o plecăciune.

— La mulţi ani, Aza, spune Zal şi îmi zâmbeşte.

Asta e aniversarea pe care nu am mai avut ocazia s-o trăiesc. Trebuia să fiu moartă, dar nu sunt. Trebuia să fiu pe pământ, dar nu sunt. Scot un sunet pe care nici nu am ştiut că o să-l scot, un fel de vaier lung de disperare pură, şi de undeva din interiorul corăbiei am senzaţia că mi se răspunde cu un alt bocet slab. Echipajul se agită nervos, se uită în jur, dar eu îmi ţin gura.

Ar trebui să fiu politicoasă, respectuoasă şi recunoscătoare. Dar sunt pe o corabie în cer şi am fost răpită din mijlocul familiei mele şi se pare că toţi cei pe care îi iubesc mă cred moartă.

Îmi verific repede amintirile şi îmi dau seama că nu îmi mai amintesc nimic de care să fiu sigură că s-a întâmplat cu adevărat de la eclerurile cu ciocolată din bucătărie, filmarea cu calamarul argintiu uriaş care se învârtea pe fundul oceanului, şi Jason şi cu mine, gata să...

Şi, bang, asta e. Linia care desparte realitatea de ficţiune. Mă întorc cu faţa la căpitan.

— Ai spus că mă vor îngropa de ziua mea. Cine e persoana pe care familia mea o îngroapă? ţip eu.

— Destul! ţipă şi Zal, drept în faţa mea, dar eu îmi pierd cumpătul de

tot.

— Nu! Du-mă acasă!

— Eu am spus că aşa se va întâmpla, zice Dai, coborând de pe catarg. E distrusă.

Zal se încordează.

— Nu e. Aza e destul de puternică încât nicio suflare nu o poate distruge. Îşi îndreaptă umerii, uitându-se atent la mine, apoi râde cu râsul ăla plin şi bubuitor pe care l-ai detesta într-o sală de cinema. Tu eşti fiica mea, chiar dacă ai fost crescută de cei care se îneacă, spune ea. Nici eu nu aş fi crezut ce mi s-a spus fără să mă asigur. Nici dacă mi-ar fi spus străinii. Nici dacă mi-ar fi spus prietenii. Îţi voi arăta, fiica mea. Şi atunci o să crezi. O să ştii care este menirea ta.

Şi uite aşa ajungem să zburăm deasupra înmormântării mele.

CAPITOLUL 11

{AZA}

— CÂND VEI MURI ÎN MAGONIA, MĂ INFORMEAZĂ ZAL, O să primeşti o ceremonie de adio potrivită unui erou, foarte diferită de asta.

Îmi întinde un ochean din lemn şi alamă şi imediat văd prin el parcarea liceului. Când mi-a spus asta, am ridicat capul spre ea.

— Se pare că deja mi s-a pregătit înmormântarea de aici.

— Viaţa e un risc, Aza, spune ea tăios. Eroii mor tineri. Oare ai accepta să fii altceva decât un erou? Aici, cerul se va aprinde cu foc pentru tine. Înmormântările noastre sunt apusurile lor.

Am înțeles. Ce liniştitor. (Ce tâmpit.)

Sub noi, pe pământ, începe să iasă lumea din şcoală, toţi îmbrăcaţi în negru. Respir precipitat, dar sunt binebinebine, absolut şi complet bine...

...până în momentul în care mulțimea se dă la o parte să-i facă loc tipului înalt în costum de aligator.

După aia nu mai sunt bine deloc. Îi rostesc numele o dată, încet, şi apoi mai tare. „Jason”.

Văd chiar şi de la distanţa asta că Jason Kerwin se preface că e bine, la fel ca mine. Prin ochean, îl văd cu capul de aligator în mână, îi văd buzele crăpate. Arse. Îi văd ochii, tiviţi cu roşu. Arată de parcă ar fi fost atacat şi învins de ceva. Din nou, sunetul acela, bocetul jalnic, de undeva din adâncurile corăbiei. Mă uit la Zal, dar ea nu are nicio reacție. Nici altcineva.

— Vezi? mormăie Dai, care a apărut brusc lângă căpitan. Este cel care se îneacă, pe care îl striga când am adus-o la bord. Poate că el este ethologidionul ei, nu...

— Este doar unul dintre cei care se îneacă, spune căpitanul cu o strâmbătură. Ea nu poate avea nicio legătură cu aşa ceva. El este mai jos chiar decât clasa înaripatelor.

Nu ştiu ce înseamnă cuvântul acela pe care l-a rostit Dai şi nici nu

mă interesează. Mă uit la propria mea procesiune mortuară.

Maşina lui Jason iese din parcare, urmată de maşinile elevilor şi profesorilor. Claxonează ritmat. Îmi dau seama că îi pune să claxoneze un mesaj. Înţeleg ceva din el. Nu tot, dar destul.

Dai tot mai bombăne, considerând lacrimile de pe faţa mea drept slăbiciune, dar în rest toată lumea - mai puţin pasărea care se văietă - are bunul-simţ să tacă dracului din gură.

La cimitir, părinţii mei coboară din maşină, arătând cu zece ani mai în vârstă decât erau când i-am văzut eu ultima oară, şi simt un junghi groaznic în inimă. Căpitanul mă ţine de braţ. Nu pot să fac altceva decât să privesc.

Eli se dă jos cu greu din maşină, după ei. Părul ei nu mai păstrează obişnuita linie dreaptă. A făcut ceva mai mult decât să-l îndrepte. L-a tăiat scurt, iar la spate este ciopârţit aiurea.

Intenţionat. Asta trebuie să fie. Altă explicaţie nu văd.

Înţeleg, în sfârşit, de ce oamenii sunt speriaţi de moarte. Înţeleg, în sfârşit, de ce nimeni nu vrea să vorbească despre asta. Moş Crăciun pe dos ia cu el tot ce avea legătură cu viaţa mea, în sacul lui mare, iar eu ar trebui să fiu împăcată cu asta.

Tata are în mână o casetă de lemn cât o cutie de pantofi.

Scâncesc.

— Acolo sunt eu? În cutia aia? îl întreb pe căpitan.

Obrajii parcă mă strâng, dar nu fiindcă mor şi acum. Fiindcă mi-e dor de ei. Văd cum atârnă mânecile puloverului mamei, văd cum tata merge şchiopătat, fiindcă stresul îi provoacă întotdeauna probleme cu spatele.

— Sigur că nu, răspunde Zal, iritată. Tu eşti aici, lângă mine. Ei nu au decât scrumul - de la piele, spune ea, ca şi cum mi-ar explica lucruri elementare.

— *De la piele?*

— Suflarea a lăsat-o acolo când te-a adus aici. Sunt convinsă că-ţi aminteşti eliberarea, nu? Din raportul pe care l-am primit, a fost un lucru

neplăcut, la limită, dar erai pe moarte. N-aş fi lăsat pe nimeni să se apropie de tine dacă nu am fi fost în criză de timp.

Din nou, *suflarea.* Ea a doua oară când aud termenul, spus cu tonul ăla ciudat.

Dar acolo jos, familia mea a lăsat un loc liber acolo unde se presupune că sunt eu. Sunt o {} în mijlocul oamenilor care mă iubesc, un gol în propoziţia lor.

Simt cum se adună plânsul în mine ca un tsunami. Nu pot să mă mişc. Abia mai pot vedea, fiindcă acum am în ochi lacrimi negre care încep să alunece pe obraji. Simt că gura mea se strânge ca să oprească nişte sunete teribile şi să înăbuşe pasărea din mine, care, indiferent ce-o fi ea, se face ecoul plânsului meu. Capul lui Zal are o tresărire, ascultă, dar nu spune nimic.

Mama mea se împiedică şi tata o sprijină. Jason e acum între ei, îi susţine. Cum se poate întâmpla asta? Cum pot să fiu pentru ei moartă - şi vie aici sus?

— Vreau să mă duc acasă, îmi aud gura vorbind, şi aparent nu îmi pasă că acasă sunt într-o cutie, că familia mea mă duce spre o groapă din pământ. Te rog, lasă-mă să mă duc acasă.

Nimeni de pe corabie nu are nimic de spus la asta. Pentru ei, acasă e aici.

— Acasă, scâncesc eu, dar nimănui nu-i pasă.

Jason împarte baloane şi lumea leagă pliculeţe de sfoara lor. Jason îi dă drumul balonului său la urmă, e un balon mare, verde. A ridicat capul şi pentru prima oară pot să-i disting bine chipul.

În mod clar nu vede nimic, nici corabia, nici pânzele, nici pe mine. Îi dă drumul.

Balonul verde se ridică, se apropie, mai sus, mai sus, iar eu fug şi mă întind spre el. Mă întind spre el, dar nu pot să-l iau.

— Destul, spune Zal, ca şi cum există ceva care ar putea fi destul. Asta e dovada pe care ai dorit-o. Acum e timpul să o iei de la început. Ai multe de învăţat, Aza Ray Quel, şi puţin timp. Se întoarce spre Dai, care

trece la cârmă. Ridică, îi porunceşte.

Mă uit la ea îngrozită. Nu poate să mă ia de aici.

— JASON! urlu eu. Arunc ocheanul peste bord cu toată puterea. JASON, SUNT AICI, SUS!

Corabia explodează de scârţâituri şi înjurături şi pene; Dai învârte cârma cu mare viteză.

— DĂ-MI DRUMUL DE AICI! ţip eu, încercând să-l fac pe Jason să mă audă. NU MĂ DUC DE LÂNGĂ EI! LASĂ-MĂ SĂ PLEC!

— Retragerea! strigă Zal.

Braţele ei mă prind strâns şi mă pun la pământ. Mă lovesc cu capul de ceva cu un zgomot sinistru, dar ea nu pare să observe. Corabia se înalţă rapid, departe de pământ şi de casă.

Toate acele rostrae se înfoaie şi se transformă iar în păsări, se agaţă de frânghii şi se înalţă tot mai sus. Aripile liliacului sunt deschise larg şi bat întruna.

Am senzaţia că mi se desprinde capul de trup.

Inima mea parcă e tot *acolo,* jos. Nu pot să ţip, dar plâng, scâncesc, iar pasărea de sub punte ţipă şi ea ca un fel de sirenă stranie.

— Fie ca suflarea să te ia şi să te sfâşie cu dinţii şi ghearele ei! Fie ca suflarea să te nimicească! horcăie Dai, care i-a luat locul lui Zal şi mă ţine la pământ, în timp ce ea a trecut la cârmă. Tu crezi că cei care se îneacă te iubesc, dar te înşeli. Lor nu le pasă de nimic în afară de ei înşişi. Te-ar ucide dacă ar şti că eşti aici.

Nu mai simt nicio durere, de parcă sunt drogată, amorţită. Poate de la lovitură. Am senzaţia că nu mai ştiu nimic.

Îl văd mereu în faţa ochilor pe Jason, cu costumul lui de aligator. Mă tot gândesc la el în ambulanţă, când îmi spunea că mă va găsi, că nu mă va lăsa să mor.

Dar m-a lăsat. M-a lăsat să plac. Iar eu sunt aici, sus, iar el e acolo, jos.

— Jason, şoptesc eu.

Dai se uită la faţa mea.

— Eşti legată de mizerabilul ăla care se îneacă. Ştiam eu.

Mă trage în picioare şi până la Zal, care manevrează cârma, ducând corabia printre nori negri, forţând-o să intre în furtună. Îi aruncă lui Dai o privire încărcată de reproş şi mă ţintuieşte cu ochii.

— O să *înveţi* să te supui ordinelor, Aza Ray. Tocmai ţi-ai pus în pericol corabia şi pe toţi cei aflaţi la bord. Suntem obligaţi să raportăm pierderea ocheanului la capitală, altfel riscăm sancţiuni. Asta înseamnă că Maganwetar va pune să Fim supravegheaţi oficial. Nu aveam nevoie de atenţia lor.

Dar eu sunt în altă parte.

Jason m-a văzut. Ne-am petrecut toată viaţa văzându-ne unul pe altul. Trebuie să mă Fi văzut.

— Corabia asta te-a căutat ani la rând, spune căpitanul. Vrei să fii luată din nou? Vrei să fii prinsă?

Mi-e greaţă, sunt confuză şi sufăr.

— Dar îi iubesc, spun eu încet.

Zal şopteşte, cu voce aspră. Degetele ei se înfig în braţul meu şi mă ridică în picioare.

— Nu îmi pasă pe cine iubeşti. O să *înţelegi ce* însemni pentru Magonia. Scrâşneşte din dinţi şi mă strânge tare de braţ: Am renunţat aproape la tot ca să te aduc înapoi. Poate pentru tine nu înseamnă nimic, dar pentru mine eşti totul, Aza Ray, mai mult decât cerul cu stelele lui, mai mult decât corabia asta pe care ne aflăm. Tu eşti iubită *aici,* aici e nevoie de tine, şi chiar dacă tu nu respecţi asta, timpul tău dedesubt s-a încheiat. Uită-te în jur, Aza. Uită-te la echipajul tău. Supravieţuirea lor depinde de tine. Ai putea să-i laşi să piară? Pentru că refuzi să-ţi revendici casa, puterea?

Unghiile lui Zal mi-au sfâşiat pielea de pe braţ şi eu strâng din ochi. Încerc să mă smulg, dar ea se uită în ochii mei cu o asemenea intensitate, încât nu ştiu cum pot să mă eliberez. Habar n-am despre ce vorbeşte ea, dar locul ăsta e cel mai departe de noţiunea de acasă.

Scot un ţipăt. Pasărea de dedesubt ţipă şi ea.

— Ce e asta? o întreb pe Zal, fiindcă văd că se schimbă la faţă când aude sunetul. E cineva rănit?

— Nu, răspunde ea şi nu mai adaugă nimic.

Dar eu văd bine lacrimile negre din ochii ei şi mă întreb de ce plânge.

CAPITOLUL 12

{AZA}

TRESAR BRUSC LA AUZUL UNUI CÂNTEC JALNIC, INIMA ÎMI bate nebuneşte şi sunt încurcată într-un hamac. La început, am impresia că vocea aceea a fost un coşmar, dar apoi o aud iar. E aceeaşi voce pe care am auzit-o şi mai devreme.

Osul însângerat e rupt de muşcătura fiarei, ţipă cineva.

Un vaier ascuţit, înalt şi oribil, care îţi răneşte urechile. O pasăre de pradă probabil, genul acela de chemare pe care o auzi când ceva e vânat, dar mult mai rău, fiindcă are şi cuvinte.

Rupt sfâşiat mă ucide ucide ucide, ţipă pasărea.

Wedda intră în cameră tocmai când eu încerc să mă eliberez din hamac să mă duc să ajut... fiinţa aceea, ce-o fi ea.

Prezenţa ei are un efect ciudat de calmant.

— Ce e asta? o întreb. Ce se întâmplă?

Se uită o clipă la mine cu o expresie impenetrabilă. Tristeţe, parcă.

— Nu e nimic, spune ea. Corabia e bântuită de fantoma unui canwr. E treaba căpitanului.

Clipesc.

— *O fantomă?*

— A murit cu mult timp în urmă. Trăieşte numai ca ecou, îmi explică ea şi oftează. Pe toate suflările, cât aş fi vrut ca fantoma aia să fie mai liniştită. A dat toată corabia peste cap de când ai venit tu la bord. Toată lumea e cu nervii la pământ, dar nu e nimic de făcut. Nu te mai gândi la asta.

Mda, numai că am senzaţia că pasărea aceea *pe mine* mă cheamă - aşa cum a făcut şi corabia asta, prima oară când am văzut-o în nori. Zal spune că e corabia mea. Înseamnă că şi fantoma e a mea?

— O să te obişnuieşti cu asta, spune Wedda.

— Ce se întâmplă cu el? Trebuie să-l ajutăm...

— E doar un cântec de fantomă, puiule. Se va opri. Caru nu cântă niciodată mai mult de câteva minute. Vechi tristeţi. Nu e treaba ta să calmezi un spirit. Hai să te spălăm şi să te îmbrăcăm.

Sunetul îmi răneşte urechile şi inima, dar după câteva minute se opreşte. Nu aud pe nimeni agitându-se pe corabie. Nimeni nu pare tulburat de plânsul acela în afară de mine. Poate Wedda are dreptate. Poate e mai bine să-l ignor.

Wedda îmi bagă mâinile pe mânecile jachetei şi mi-o încheie. Îmi spală faţa de parcă aş avea cinci ani. Nu suport asta. Îi iau prosopul din mână.

— Am cincisprezece ani, pot să mă spăl şi singură pe faţă.

— Şaisprezece, spune Wedda, şi eu tresar.

Şaisprezece. Are dreptate.

— Nu cred în fantome, spun eu. Apoi: Dacă sunt *şi eu* o fantomă?

Wedda doncăne.

— Puiule, corăbiile au secretele lor. Şi Magonia are secrete. O să înveţi în curând ceea ce trebuie să înveţi. De acum încolo, singura ta misiune e să te îmbraci, să mănânci şi să te prezinţi la datorie.

Wedda îmi închide nasturii înainte de a apuca s-o fac singură. Azi îmi împleteşte părul, răsucindu-l în ghearele ei.

— Nu, protestez eu slab. Pot şi eu să...

Îmi pune în faţă o oglindă. Nu sunt obişnuită cu noua mea înfăţişare. Nu mă uit în ochii propriei mele reflexii, dar văd că părul meu este acum o coafură complicată şi frumoasă de împletituri care seamănă oarecum cu nodurile marinăreşti.

— Poţi? râde Wedda. Ăsta e nodul căpitanului. Îl ştii şi tu, locuitoare a pământului? Ai studiat stilurile cerurilor?

— Nu prea mult, mormăi eu. Nu ştiam că cerurile au stiluri.

— Nu avem timp să te învăţăm îngrijirea magoniană elementară, zice ea. Căpitanul a spus clar. Tu eşti aici pentru a servi unui scop mult mai înalt. Dar există nişte proceduri. Există nişte reguli. Părul trebuie să fie împletit ca să fie mai puţin accesibil în cazul în care corabia este atacată

de piraţi.

Mă holbez la ea.

— Piraţi?

Ea pufneşte.

— Desigur.

Îmi aranjează codiţele şi scoate un zumzet de satisfacţie, sau oricum, cu un fel de plăcere.

Trag puţin de uniformă, s-o îndrept.

Aşadar, aşa stau lucrurile cu restul vieţii mele? Marinărie? Fata Căpitanului? Cel puţin nu mă obligă să-mi pun un corset sau o tiară, sau să iau lecţii de elocinţă.

Niciodată nu am avut stofă de prinţesă. Dacă mă gândesc bine, corabia asta, de poveste sau nu, e croită chiar pe gustul Azei Ray Boyle.

Aici arăt la fel ca toată lumea şi sunt îmbrăcată la fel ca toată lumea, în afară de emblema de pe umăr. Mă uit la ea şi o studiez. Un mic scut pe care e desenată o pasăre cu ciocul deschis, cântând spre un nor de furtună.

Aşa e şi a căpitanului.

Îmi leg şireturile de la ghete şi mă uit la Wedda, adică da-da, Aza Ray poate să-şi lege singură şireturile, Aza Ray are nişte abilităţi deosebite.

Aza Ray Quel, nu Boyle, îmi amintesc eu.

Wedda râde cu râsul ei de bufniţă, care seamănă mai degrabă cu o tuse.

— Prezintă-te la datorie, îmi spune Wedda. Îi aparţii secundului, norocul tău.

Nu am învăţat încă s-o citesc. Abia am cunoscut-o. Dar pot să recunosc sarcasmul atunci când îl aud. Cincisprezece ani am fost făcută din sarcasm.

— Îi aparţin? întreb eu.

— Asta o să te facă el să crezi, răspunde ea şi se înfoaie. Deşi nu eşti proprietatea lui. Să nu uiţi asta, puiule.

Sarcasm clar. Atunci, bine.

Mă caţăr pe punte şi înţeleg sarcasmul. Secundul e Dai, băiatul cu părul negru care a cântat stele pentru mine şi care deja, oficial, nu mă place.

Mă simt stupid instantaneu. Copleşită imediat. Asta e prima oară, mă gândesc eu, când nu am citit nimic despre asta. Nu sunt cu un pas înaintea nimănui. E ca şi cum aş sta în fundul clasei, fără să am habar de ceva.

Dai pare călcat şi ferchezuit şi iritat din start. Pentru cineva care nu poate să fie cu mult mai mare ca mine, are atitudinea unui general de cincizeci de ani.

E păcat, fiindcă e destul de sexy pentru o persoană albastră.

Adică, dacă recunosc asta, poate că îşi pierde puterea asupra mea.

Dintr-o ureche îi atârnă nişte cercei negri de metal, ascuţiţi. Cârlige de peşte.

O voce mică, nu a lui Milekt, ci a sinelui meu idiot, îmi răsună în cap. *Nu te mai holba la el, Aza, te holbezi.*

— Ai dormit destul, spune Dai.

Obrajii mei se îmbujorează.

Cerul e roz-portocaliu palid. Soarele încă nu a apărut la orizont.

— Dar e devreme, spun eu.

— Au trecut două zile. Întotdeauna dormi aşa de mult? Acum, că eşti în grija mea, o să te obişnuieşti să vezi zorii zilei. Ne-ai făcut să pierdem deja prea mult timp de pregătire.

— De pregătire? întreb eu.

Nu răspunde.

În schimb, se apleacă spre mine şi îmi împunge cu un deget emblema, chiar în locul acela strâmb din mijlocul pieptului meu, unde plămânul îmi stă chircit. Dai pare nefericit. Observ că pe emblema lui nu e decât corabia obişnuită, în formă de pasăre.

— Să nu crezi că eşti specială din cauza asta, indiferent ce spune căpitanul. Eu sunt secundul de pe această corabie. Tu n-ai niciun statut,

Fata Căpitanului, eşti un om ceresc obişnuit, şi ai întârziat.

Mă uit în jos la pieptul meu şi strâng din ochi, fiindcă simt brusc o arsură. Pielea de deasupra plămânului stâng se vede la gulerul uniformei. Este albastră şi curată o clipă, iar în clipa următoare apare acolo conturul unui cerc de o nuanţă indigo-închis, mai întunecat decât pielea mea.

E aproape ca un tatuaj. Iar apoi cercul se desface. Se întinde.

Şi se deschide.

Se deschide. Fără sânge. Fără durere.

E o uşă în pieptul meu.

O păsărică galbenă scoate triluri de pe beţişorul ei, sus pe catargul principal.

Ştiu deja pasărea asta. Ei i-au spus Milekt. Aripi aurii. Cioc negru. Ochi negri, care sclipesc spre mine. Tuşeşte, un sunet delicat de pene şi oase goale pe dinăuntru. Îşi întinde aripile.

Pasărea se desprinde de catarg şi începe să zboare. Pluteşte puţin în faţa mea, cântând fără cuvinte, şi apoi se repede în cavitatea deschisă din pieptul meu. Uşa se închide în urma ei, fără durere, ca şi cum n-ar fi fost acolo niciodată.

Am îngheţat.

Ştiam că era acolo - pasărea. Am mai simţit-o şi până acum. Dar asta? Este prea mult ca să...

Cântă cu el, spune pieptul meu, aşa de tare, încât chiar mă înec. Milekt se foieşte înăuntru şi mă loveşte în plămân.

— Unde ne ducem? îl întreb pe Dai. Corabia asta? Face un voiaj?

El se uită la mine ca şi cum sunt mult prea tembelă.

— Un *voiaj*? spune el, făcând ca acest cuvânt, „voiaj”, să sune idiot.

Mintea mea zboară la Jason, care nu s-ar fi uitat niciodată aşa la mine. Mă simt slabă şi pierdută, dar, nu. Nu trebuie să mai am astfel de gânduri. Nu-mi permit.

Dai îşi întinde braţele în lateral, ca un sportiv pe terenul de fotbal, care vrea să-şi arate autoritatea.

— Pe toate suflările, te porţi de parcă nimeni nu te-a învăţat să vorbeşti. Corabia asta *jefuieşte* şi *patrulează.* Datoriile tale sunt să-mi respecţi ordinele şi să înveţi să cânţi, şi niciuna dintre ele nu admite comentarii.

Mă uit în jur, după căpitan. Zal stă la câţiva metri de noi, cu fata-gaiţă, care îi ţine în faţă o hartă, s-o studieze.

Harta arată ca una care m-ar fi fascinat s-o văd într-un muzeu, îngălbenită, ruptă pe margini. Jumătate hartă stelară, jumătate cu monştrii din apă. Într-un colţ, zăresc ceva ca o gură uriaşă, cu dinţi ascuţiţi, ieşind din cer, iar în altul, un oraş în nori.

Întorc capul să văd mai bine, dar îl aud pe Dai în spatele meu.

— Om ceresc obişnuit Quel, spune el. Tu primeşti ordine de la mine, nu de la căpitan.

Zal ridică privirea spre mine şi încuviinţează din cap.

— Eşti în subordinea secundului.

Salut-o, ţipă Milekt. Salut cât mai corect pot.

Zal zâmbeşte uşor.

— Fiica mea, nu saluţi cu mâna care trebuie.

Sunt oarecum stânjenită, dar nu e ca şi cum aş fi crescut pe o corabie. Eu am o istorie plină de spiţa...

— Unde e asta? întreb eu, arătând spre harta pe care o are Zal în mână.

E o îngrămădire de clădiri. În jurul oraşului sunt nişte linii şerpuite.

— Sunt şi oraşe aici? Ce sunt alea? arăt eu spre linii.

— Asta este Maganwetar, capitala noastră, iar acestea sunt liniile ei de apărare. Capitala e înconjurată de vânturi.

Numele oraşului parcă îmi trezeşte o amintire. Limba germană veche? Asta e. Maganwetar - care înseamnă vârtej de vânt.

Jason. Strâng din ochi.

— Noi, cei de la bordul lui *Amina Pennarum,* preferăm cerul deschis şi nu oraşele, spune Zal. Locuitorii oraşului Maganwetar stau înghesuiţi în clădiri aşezate una peste alta, iar vârtejurile de vânt şi tempestariile ţin

totul la distanţă, mai puţin proviziile. E un oraş de somnolenţi şi magicieni ai furtunii, dar locuitorii din Maganwetar sunt la fel de leneşi ca şi cei care se îneacă.

— Cei care se îneacă, la fel ca mine? întreb eu.

— Tu, Aza, nu ai fost niciodată una care se îneacă, spune Zal. Noi suntem aici în ceruri ca să apărăm Magonia, chiar dacă sunt unii în Maganwetar care cred că nu au nevoie de apărare, de strategii sau de planuri de bătălie. Îşi strâmbă buzele: Lucrurile se schimbă, Aza Ray, iar tu faci parte din această schimbare. Acum, mă aştept să-ţi înveţi îndatoririle.

Dai mă trage în altă parte de pe punte.

Explodez de întrebări.

— Ne ducem la Maganwetar? întreb eu. Unde e?

Dai n-are chef de discuţii.

— Se mişcă tot timpul. Şi nu ne ducem acolo. Nu eşti bine-venită în capitală, şi nici nu ai fi în siguranţă.

— Cum adică, nu aş fi în siguranţă?

— Nu eşti membru oficial al echipajului de pe *Amina Pennarum,* spune Dai, după doar o clipă de ezitare.

— Cum adică nu sunt oficială? N-a trimis căpitanul pe cineva după mine? O sufla...

Dai tresare şi se uită în jur.

— Nu le rosti numele, spune el. Îmi susţine privirea, absolut serios. Crede-mă. Nu vrei să le chemi pe corabia asta, nu fără un motiv absolut întemeiat, şi nu fără să ai fonduri cu care să le angajezi.

— Dar ce sunt ele?

Nu-mi răspunde, apoi:

— Tu ai fost un motiv întemeiat pentru căpitan ca să invoce una, dar un alt motiv n-aş vedea. Dacă ne apropiem cumva de o corabie oficială, va trebui să dispari imediat sub punte, iar noi ceilalţi nu vom recunoaşte că eşti aici. Astea sunt ordinele căpitanului.

Arunc o privire spre Zal, care nu se uită la noi. O văd cum ia cârma,

chestia aia uriaşă, cu spiţe şi mânere mari pe care abia acum le observ cu adevărat. Cârma are forma unui soare, iar mânerele sunt razele, şi corabia se manevrează prin răsucirea cârmei.

— Dar unde ne ducem? întreb eu iar.

— Datoria ta e să observi, nu să vorbeşti, spune Dai cu un mic rânjet.

Preţ de o clipă, nu sunt prea sigură ce ar trebui să observ. Apoi unul dintre magonieni cântă cu canwrul lui şi cântecul lui face macaraua să funcţioneze.

Cântecul unui alt magonian aprinde un foc şi pregăteşte într-un mic castron nişte grăunţe coapte. Împarte mâncarea cu pasărea lui.

Dă-mi drumul, urlă Milekt în pieptul meu.

Îi simt zbaterea şi agitaţia iritată din plămân. *Eu sunt un canwr, nu o pasăre obişnuită. Nu sunt făcut pentru asta. Eu sunt făcut pentru cântec, nu să stau aşa, mut.*

Nu am timp pentru pasărea asta văicăreaţă, dar ar fi interesant să aprind un foc cu vocea mea.

— Trebuie să-i dau drumul? îl întreb pe Dai, iar el se strâmbă.

— Nu. Deşi poate că ai vrea. O să te zgârie.

Şi chiar asta face, căţărându-se cu gheruţele lui de păsărică pe plămânul meu.

Chestia asta îmi face greaţă, dar înghit nodul de fiere care mi se ridică în gât.

— Cum pot să fie oraşe în cer? îl întreb pe Dai, încercând să nu mai bag în seamă zgârieturile lui Milekt. Pe ce plutesc ele?

Dai oftează.

— Înţeleg că despre viaţa de sub cer ştii totul, nu? De ce e cerul lor albastru şi cum se luminează camerele lor în întuneric? Cei care se îneacă ştiu cum se mişcă avioanele lor pe cer? Poţi să-mi spui cum zboară?

Sunt iritată, dar şi întărâtată de întrebările simple pe care mi le pune Dai. Da, chiar ŞTIU lucrurile astea. Poate avem să ne spunem unul altuia nişte chestii. Să ne împărtăşim gândurile. Să descoperim împreună mistere. Simt că se apropie un duel.

Îţi spun cum zboară avioanele dacă îmi arăţi ce ştii tu despre locul ăsta.

Tocmai deschid gura să-i spun asta, când el se strâmbă şi începe să râdă.

— Aş putea să-ţi vorbesc o sută de ani, Aza Ray Quel, şi tot nu ţi-aş putea povesti totul despre Magonia. A fost un timp când noi şi cei care se îneacă trăiam împreună. Pe atunci, chiar şi cele mai sărace oraşe ale noastre, cele în care acum lumea moare de foame, erau văzute ca un paradis pentru cei de jos. Iar noi eram îngeri şi uneori chiar zei. Face o pauză, apoi întreabă: Ai curăţat vreodată puntea?

— Nu. Vreau să zic, nu erau prea multe nave pe lângă casa mea, dat fiind că, ştii, nu era niciun ocean. Şi pe urmă, eu eram bolnavă. Aşa că spălatul punţii... hmm, nu.

Dai îmi întinde o găleată şi un mop. Tocmai mă pregăteam să le iau, când el scoate o notă şi o aud pe pasărea din interiorul lui alăturându-se cântecului.

Mopul levitează, apoi începe să se mişte în stânga şi în dreapta, adică să cureţe puntea.

Dai se opreşte. Mopul cade jos şi rămâne nemişcat.

— Cântă să cureţi puntea asta.

Mă uit în găleată. În apa cu clăbuc pluteşte o perie de curăţat.

— Hmm, fac eu.

— Nu-mi mai irosi timpul. Noaptea trecută eu am aruncat pe cer supernove. Măcar un mop poţi să manevrezi şi tu.

Milekt se opreşte şi loveşte cu ghearele în plămânul meu. E gata. Eu nu ştiu ce să fac.

— Nu cânt... nu pot să încep pur şi simplu să cânt, îi spun lui Dai.

De ce nu înţelege? Până acum, abia aveam aer ca să vorbesc, darămite să mai şi cânt.

— Şi se pare că nici nu vrei să înveţi, spune el. Atunci poţi să speli podeaua aşa cum fac cei care se îneacă, până te răzgândeşti.

Oftez. E doar o chestiune de timp până când o să primesc sarcina să spăl capete. Probabil am noroc că am primit sarcina să spăl puntea şi nu

toaletele, aşa că îmi suflec mânecile de la uniformă şi mă las în genunchi. În pieptul meu, Milekt ţipă.

Dă-mi drumul! Eu cânt, nu *spăl podele.*

— Atunci cântă, îi spun lui Milekt şi mi se pare absolut normal să vorbesc cu o pasăre din pieptul meu.

Muncesc, dar nu e uşor să cureţi când în jurul tău se întâmplă cu uşurinţă miracole.

Mă uit la o rostrae de pe punte care îşi întinde aripile verzi şi îşi ia zborul cu o plasă care pare făcută dintr-o pânză solidă de păianjen. Se repede în cer şi se întoarce cu ea plină de molii, după care îl hrăneşte pe liliacul-velă cu ele.

Mă uit la un membru al echipajului magonian cum cântă unei pânze să se desfacă, iar pânza se scutură ca un animal, ca să dea jos apa de pe ea.

Echipajul de rostrae face tot felul de şmecherii cu frânghiile, le face lasou şi le răsuceşte, dar cu un fel de graţie aiurea. *Ce ar putea să prindă aici cu lasoul?* mă întreb eu, dar nu-mi vine nicio idee.

Deasupra mea e soare, dar pe lângă corabie înoată o grămadă de balene-furtună, iscând o ploaie uşoară dedesubt. Mă uit la ele cu coada ochiului, în timp ce frec puntea. Puii de balenă se joacă, împingându-se în mamele lor. Şi puii cântă, nu melodii complicate, ci unele lungi şi vesele, alcătuite din fericire.

Soare, cântă ei. *Soare. Strălucire. Bea lumina.*

Fosa nazală a mamei suflă ploi puternice, iar puii se bălăcesc peste tot şi înoată precum copiii care se joacă cu un furtun de apă.

Ei au mame în care au încredere şi un cer pe care îl înţeleg.

Îi invidiez.

CAPITOLUL 13
{JASON}

FAC CERCETĂRI ASUPRA CONTROLULUI DE TRAFIC AERIAN. Stau cocoşat la birou, cu speranţa că voi putea să aflu ceva esenţial din discuţiile controlorilor de trafic, să aud ceva printre toate zgomotele alea, aşa cum a căutat lumea ani de zile calamarul uriaş: practic, pui un microfon acolo şi speri.

Dar, din fericire, lucrurile au devenit mai simple în ziua de azi.

Aşa că folosesc o aplicaţie (care nu e recunoscută oficial şi nu e a mea) prin care pot să ascult tot ce au vorbit controlorii de trafic din diverse aeroporturi, mai mici sau mai mari, în ultimele trei săptămâni.

Carol apare în uşa dormitorului şi stă acolo trei minute încheiate, uitându-se la mine cum derulez imaginile.

Trebuie să fac eforturi cu ele, graţii sociale, pentru că mamele mele m-ar omorî dacă le-aş abandona complet în favoarea unei persoane despre care ele cred că e o fantomă. Aşa că spun „Salut".

— Trebuie să te duci la şcoală, puştiule.

— Dar *mă duc* la şcoală, spun eu.

Nu e o minciună. Mă duc periodic acolo şi dau lucrări. Oricum sunt scutit, din cauza suferinţei. Şi nici nu mi-am epuizat scutirile de boală. Aşa că mai am vreo două săptămâni până să fiu considerat chiulangiu. Lumea cred că oricum se simte mai uşurată că nu trebuie să mă mai vadă.

— Trebuie să te duci *efectiv* la şcoală.

— Studiu independent.

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Istoria inovaţiilor umane este studiu independent, îi spun eu. Putem zbura datorită oamenilor care nu au făcut liceul.

— Oamenii ăia nu erau copilul meu, spune ea.

Vine şi Eve şi intră în cameră. Fără să fac prea multe valuri, pun nişte hârtii peste o chestie de pe biroul meu.

Carol îşi ia expresia ei obişnuită de nefericire când se uită la lucrurile mele. Nu ştie nimic de unităţile de stocare, şi nici nu trebuie să ştie. Anumite lucruri trebuie cumpărate cu grămada.

Nu ştiu unde e Aza. Nu ştiu ce face ea. Nu ştiu decât unde a fost acum trei săptămâni, când a murit ţinându-mă de mână. Şi câteva zile mai târziu, când i-am auzit vocea din cer.

E în viaţă. Aza e în viaţă.

Ştiu asta la fel de bine cum îmi ştiu numele.

Trebuie numai să aflu unde e.

Am verificat curenţii de aer şi am cartografiat toate variantele, la început destul de primitiv, apoi cumva mai funcţional.

Formaţiuni neobişnuite de furtună se deplasează spre est deasupra ţării noastre.

Rapoarte de la baloane meteorologice şi sateliţi.

Din câte am înţeles eu, acele formaţiuni se deplasează într-o masă neobişnuit de coerentă şi încă se mai află deasupra pământului. Acum am un program de înregistrare a acestor mişcări, care anticipează diferite direcţii. Nu e vorba numai de obsesia mea. Mi-aş fi *dorit* să fiu un adevărat specialist în programare, mi-aş fi dorit să fiu specialist în orice, în afară de asta, dar mai ştiu şi eu nişte oameni.

Şi la asta am folosit banii câştigaţi cu dispozitivul meu de aranjare a paturilor de hotel şi cu spray-ul meu de curăţare.

Nu am nimic concret de la care să pornesc şi nici nu ştiu unde să mă îndrept după ce pornesc. Dar găsesc o mulţime de frânturi de informaţii, chestii cu corăbii pe cer, chestii despre vreme şi ciudăţeniile ei. Şi mai sunt şi alte lucruri pe care le-am dezgropat din locuri în care *chiar* nu ar fi trebuit să-mi bag nasul.

Locuri oficiale. Guvernamentale.

— Trebuie să-ţi iei rămas-bun de la Aza, spune Carol şi o ia pe Eve de mână.

— E foarte important, iubitule, adaugă Eve.

Frontul lor e îngrijorător de unit.

— NU TREBUIE s-o fac, le spun eu, deşi am mai discutat asta de nenumărate ori.

Eram pregătit pentru moarte, cât de pregătit poate să fie cineva. Dar nu eram pregătit pentru *asta.*

Corabie. Pe. Cer.

Nu sunt tâmpit. Nu le-am spus mamelor nimic despre corabie. Cred că s-ar uita la mine cam trei secunde, după care m-ar urca în maşină şi m-ar duce direct la spitalul de copii (o insultă, dar acolo trebuie să te ducă dacă nu ai împlinit optsprezece ani) şi acolo am avea o întâlnire de urgenţă cu echipa de psihiatrie. Deci, nu, nu le spun lui Carol şi Eve despre corabie.

De fapt, nu le spun nimic în afară de „lucrez la un proiect". Mamele mele au expresia aia de oameni care sunt gata să mă ia de la calculator. Marea Deconectare s-a întâmplat numai o dată până acum, când aveam nouă ani şi eram obsedat să învăţ un fragment din dicţionar. Mamele nu au fost de acord.

Memorarea îmi ocupa locurile alea din creier care nu erau ocupate cu numărarea secundelor care mai erau până când Aza împlinea zece ani, vârsta la care medicii stabiliseră că va muri. Cam în perioada asta s-au gândit mamele mele că ar fi cazul să iau nişte medicamente.

— Deci, spune Eve. Trebuie să ajungem să îţi luăm calculatorul?

— Nici măcar nu e deschis acum, mint eu.

Ea se uită la mine şi ridică o sprânceană. Da, Eve are un monitor de bandă. Mi se pare ridicol. Au luat monitorul ăla ca să nu mă uit la filme porno, presupun. Erau absolut convinse că asta făceam atunci când mă chinuiam să învăţ dicţionarul. Carol dăduse năvală în cameră, cu aerul AHA! şi m-a găsit în mijlocul literei *L.*

Poate m-am uitat şi eu la *nişte* chestii pe internet din categoria dezbrăcate. Cine nu s-a uitat, te întreb eu? Dar sunt milioane de categorii la care vreau să mă uit, şi cele mai multe dintre ele nu sunt porno.

Categorii precum OZN-urile istorice. Categorii precum istoria zborului. Categorii precum formaţiuni noroase ciudate începând cu

secolul al optulea. Adun toate categoriile astea într-un dosar mai mare. Cauze, explicaţii.

— De fapt, nu m-aş supăra dacă te-ai *uita* la filme porno, spune Eve, citindu-mi gândurile, şi oftează. Măcar aşa ai fi uman.

Mă uit la ea.

— Nu ai fi mulţumită, îi răspund.

— Aş avea certitudinea că eşti normal, insistă ea.

— Mda, dar nu sunt, vine replica mea.

— Ieşi şi tu afară, spune Carol.

— E frig afară.

— Poate te întâlneşti cu un prieten?

— În caz că n-ai observat, spun eu, jucând cartea ilegală, singurul meu prieten a murit.

— Nu a fost singurul tău prieten, protestează Eve, neclintită de tentativa mea.

— Mai zi unul, spun eu.

Nu poate.

Mai am şi alţi prieteni. Cei Care Trăiesc Online, în Alte Fusuri Orare. Zău aşa, nu mai am nouă ani. Dacă mi-ar lua calculatorul, aş găsi o altă variantă.

— Mâine şcoală, spune Carol. Te iubim şi înţelegem prin ce treci, dar ori mergi la şcoală, ori la doctor.

Înţeleg prin ce trec? Nu înţeleg. Eu trec, practic, prin istoria civilizaţiilor. Nu-i mare lucru. O întreprindere minoră.

Aştept să plece din cameră şi mă întorc la treabă. De la înmormântare, au fost mai multe raportări de viziuni. Unul zice că a văzut nişte lumini ciudate. Altul a văzut ceva strălucitor la orizont. Altul chiar spune că a văzut ceva care semăna cu o *frânghie.*

Domnule, ai toată atenţia mea. Dar după aia o dă în bară şi spune ceva stupid despre nişte cabluri de electricitate căzute. Mă rog.

Au fost şi alte raportări de genul ăsta pe la începutul anului - una din Chile, una din Alaska, una din Sicilia - dar niciuna nu mi-a fost de folos.

Oamenii, vai, nu îşi documentează raportările cu nimic precis. Umplu Twitter-ul cu poze neclare.

Numai că azi trăim în era aplicaţiilor. A celor oficiale şi a celor neoficiale, ca asta. Nu e vorba despre spargerea vreunui telefon, ci despre spargerea unui telefon din Alcatraz.

Suntem câteva sute care facem aplicaţii de-astea (vezi Prietenii din Alte Fusuri Orare), mai ales dacă ne-a provocat cineva. La momentul ăsta eu sunt amator de nivel mediu, dar ei îmi permit cu generozitate să intru în vorbă şi chiar să arunc o mănuşă adevăraţilor jucători.

Astfel, am o aplicaţie care analizează anomaliile cereşti. Pur şi simplu îţi îndrepţi telefonul spre locul ăla unde ai văzut ciudăţenia - formaţiuni noroase, lumini stranii, furtuni stârnite din senin - şi aplicaţia stabileşte coordonatele şi se conectează la sateliţi, după care îţi dă informaţii despre dislocarea maselor de aer, umiditate, condensare, şi stabileşte legături cu rapoarte similare.

Uneori, lumea e un loc uimitor.

Cele mai multe raportări analizate de mine sunt false, dar au fost şi câteva reale, pe cât pot eu să-mi dau seama. Cred că vin din acelaşi ghem de nori imposibili de unde am auzit eu vocea Azei.

Acum am terminat cu precauţiile. O să numesc lucrurile exact aşa cum cred eu că sunt.

În consecinţă, voi numi bucata aia de cer corabia Azei.

Corabia Azei se îndreaptă spre nord-est, încet, şi stă mai mult deasupra terenurilor agricole. Regiunile respective au fost lovite pe neaşteptate de grindină, furtuni sau fulgere. Mici tornade au risipit şi au culcat la pământ culturile. Nu cercuri în lanuri. Numai nişte formaţiuni noroase neprevăzute care au distrus recoltele.

Ceea ce zicea Aza că a văzut - ceea ce a *văzut* Aza - face parte dintr-o lungă tradiţie de chestii văzute pe cer încă din secolul al şaselea. De exemplu, în 1896, a fost un scandal numit *Aeronava Misterioasă*. Oameni din zona de vest a SUA au văzut nave spaţiale, luminate puternic şi zburând în mare viteză. Oameni din Illinois au văzut un fel de navă

spaţială pe pământ şi s-au uitat cum îşi ia zborul. După ce a plecat, au descoperit urme de paşi pe toată suprafaţa unde se aflase nava. Ce au spus ei, citatul meu preferat?

„Ceva s-a întâmplat sus, dincolo de nori, ceva ce omul nu poate încă să înţeleagă.”

Mda. Deci la asta lucrez eu acum. La *ceva de dincolo de nori.*

Am intervievat câţiva fermieri (am pretins că scriu un articol pentru un mic ziar care există în realitate, în eventualitatea în care ar verifica) şi ei spuneau ceva de genul lumea se termină şi nu ai altceva de făcut decât să recoltezi cât mai poţi. Când i-am întrebat de felul în care au fost distruse recoltele, nu prea au avut un răspuns.

„Păi, sunt terminate, fiule, asta înseamnă că nu pot fi vândute.”

Cei mai mulţi dintre noi nu ne uităm la resturi, deci, dacă tot porumbul se culcă la pământ sau e turtit în noroi, noi vedem doar că nu mai poate fi mâncat, nu că, hei, o mare parte din el *a dispărut* cu totul.

Există un tipar. Incidentele, luminile ciudate care au fost văzute, norii albi şi stranii, toate merg în linie dreaptă. Au o destinaţie. Numai că trebuie să aflu care este aceasta.

Stau cu ochii lipiţi de ecran şi încerc să anticipez direcţia, înfig piuneze virtuale într-o hartă virtuală.

CAPITOLUL 14

{AZA}

AMINA PENNARUM ÎMI FACE IMPRESIA UNEI BĂRCI DE pescuit, mă gândesc eu, numai că ea pescuieşte chestii care cresc pe pământ.

O şalupă încărcată cu mere ne semnalizează cu un steag, ca să întrebe dacă facem schimb. Măcălendrii din echipaj ridică barca la nivelul nostru şi Zal iese pe punte şi le oferă la schimb un sac de porumb uscat. Un porc e luat în schimbul unui odgon mic. Păsările noastre îl trag la bord şi el trece pe lângă mine, cu paşi grei şi hotărâţi. Mă simt vegetariană numai când mă uit la el.

Zburăm pe deasupra unui câmp şi în dreptul balustradei se iveşte un roi de albine. Bucătarul iese de la măcelăritul porcului cu cuţitul plin de sânge şi se tocmeşte pentru miere. (Da-da, *cu ele.* Cu albinele, direct. Ele vorbesc cu păsările rostrae. Nu ştiu cum fac asta, e un fel de bâzâit de ambele părţi.)

Pe la prânz, *Amina Pennarum* coboară mult, într-o grindină creată de balenele noastre furtună. Fata-gaiţă face câteva mişcări iscusite cu lasoul, împreună cu alte două rostrae, frânghiile se învârt după un nor mic, se înfăşoară în jurul a ceva de dedesubt, după care se aude un *muu* nemulţumit.

Mă holbez. Vor să tragă sus... o vacă? Hoţii noştri de vite agaţă frânghiile de macaraua care stă cu braţul peste balustradă, în partea din spate a punţii. Motorul porneşte şi ridicăm animalul pe punte. Nu poţi să spui că ai văzut vreodată uimirea dacă nu te-ai uitat în ochii unei bovine care urcă în aer.

Deci. Legendele alea despre OZN-urile care furau vite? Exact, se pare că nu erau OZN-uri, ci corăbii magoniene.

Se pare că doar mulgem vacile şi apoi le dăm drumul. Bietele animale stau cuminţi în strânsoare, până când se supără că nu mai au iarbă. Ceea ce se întâmplă mai repede decât îţi poţi imagina.

Chiar ai impresia că suntem pe o fermă plutitoare. Atât că noi nu cultivăm nimic. Doar luăm. Am luat porumb şi grâu, animale care sunt aduse sus şi apoi coborâte înapoi şi animale care devin mâncare pentru echipajul magonian.

Vreme de o săptămână, soarele răsare şi apune. Sunt pusă la muncă, sunt trimisă la culcare. În fiecare dimineaţă mă trezesc cu speranţa că mă găsesc în camera mea, în patul meu, în viaţa pe care o ştiam.

Dar în loc de asta, în fiecare dimineaţă sunt întâmpinată de Wedda, care cloncăne, se înfoaie, mă îmbracă şi îmi împleteşte codiţe. Şi apoi de faţa gravă a lui Dai, care îmi mai ţine o predică despre cum trebuie să-mi găsesc vocea, după care îmi dă să frec ceva până atunci.

Mă simt ca într-o carte de George Orwell.

Numai că e ceva mai plăcut decât la Orwell. Asta e un fel de *Ferma animalelor* plus *Peter Pan,* plus... balene-furtună şi oameni-pasăre. Şi cumva... *cumva* e real. Trebuie să îmi amintesc mereu că e real.

Ştiu că e real pentru că am încercat să determin dacă sunt vie sau moartă în mai multe feluri. *Că e vie sau e moartă, o să-i macin oasele să-mi fac pâine în vatră, fe, fi, fo, fu,*[2] şi nu, asta nu mă ajută, dar asta bolborosesc atunci când mă simt pierdută, chiar dacă nu am urcat de bunăvoie pe un vrej până aici. Majoritatea testelor făcute de mine presupun administrarea unor doze medii de durere. Semne vitale modificate. Fiecare dintre experimentele mele conduce la acelaşi rezultat: sunt vie. Vie şi posibil întreagă la minte, deşi dată complet peste cap.

Întrucât Aza cea logică, Aza cea raţională tot vrea să se trezească, să scuture de umeri pe cineva şi să strige: *Corăbiile nu zboară! Nu poţi să cânţi ca să se întâmple ceva!*

Numai că ei pot. Magonienii pot.

Încerc din răsputeri să rămân calmă şi să fac faţă la toate astea. Având în vedere toate chestiile, pot să zic că mă descurc rezonabil. Antrenament câştigat după ani în care tot muream. Scadenţa creditului.

---

[2] Vers dintr-un catren care apare în povestea *Jack şi vrejul de fasole.*

În dimineaţa asta, sunt într-un ham, încercând să nu mă uit în jos, spre pământ, în timp ce spăl cu grijă galionul de la prova corăbiei: o pasăre cârpăcită, sculptată şi pictată. O aripă de cioară, una de sturz, jumătate de cap de bufniţă şi jumătate de papagal. Un picior de bâtlan şi unul de flamingo, şi coada de pasărea paradisului. Se pare că mascota *Amina Pennarum* este o aiurită creatură hibridă, care îmi trezeşte simpatia, pentru că exact aşa mă simt şi eu.

— Am auzit că o să avem o misiune specială, spune Dai.

E agitat, ca întotdeauna.

Mă uit la el fix, aşteptând explicaţiile care ştiu că vor urma. Dai nu iubeşte ceva mai mult pe lumea asta ca sunetul vocii lui. E singurul motiv pentru care am aflat nişte lucruri despre locul ăsta.

— Înainte de a te lua pe tine, eram în misiune de câmp, le trimiteam jos pe rostrae să adune recolte. Era plictisitor. Hrăneam capitala. Le trimiteam provizii. Dar misiunea asta nouă este exact genul de misiune pentru care ne-a pregătit Zal.

Mă aplec spre el, dar nu mai spune nimic, fiindcă vulturul auriu rostrae aterizează pe balustradă şi, după ce se întinde cu un ţipăt, se transformă într-o femeie strălucitoare, cu părul până la mijloc şi cu ochii galbeni.

Mai aterizează o rostrae odată cu ea, fata pe care am remarcat-o mai demult, gaiţa albastră cu o creastă de un indigo electric. Ea se uită o clipă la mine, cu ochii ei negri, cu liniuţe albe sub ei, şi cu o dungă galbenă pe fiecare pomete. E cea mai frumoasă dintre toate, deşi e absolut aiurea, cu trăsături umane şi cioc.

Ar putea *fi de vârsta mea,* mă gândesc, *sau pe aproape.*

— Frumos ai spălat, zice gaiţa albastră şi zâmbeşte.

Se uită un moment la mine cu un aer care ar putea fi prietenos.

Sunt şocată să descopăr că zâmbetul meu s-a întins pe toată faţa, fără să-mi dau seama. Am avut parte de o groază de atenţie de când am ajuns aici, dar nimeni nu a fost cu adevărat prietenos.

Vreau un prieten? Niciodată nu am avut alt prieten în afară de Jason.

Mă uit după Dai, dar el s-a îndepărtat, nu-l mai văd. Nu mă surprinde. El nu apreciază o prietenie cu cineva aflat sub rangul lui.

— Sunt Aza, spun eu.

— Asta ne relevă o mulţime de informaţii pe care le aveam deja amândouă, răspunde ea şi înclină capul pe umăr.

Adică... glumeşte cu mine?

— M-am gândit doar... voiam să te întreb... dacă mi-ai putea răspunde la nişte întrebări?

Ea ridică elegant din umeri şi penele i se înfoaie puţin. Vipuşca de la uniforma ei este la fel de strălucitoare ca şi penajul.

— Posibil, spune ea. Nu ştiu cât te pot ajuta. Nu sunt decât un marinar.

— Eu nu sunt decât un om ceresc obişnuit, îi spun eu, şi ea râde.

— Un om ceresc obişnuit cu mai multă putere decât toţi ceilalţi ofiţeri de pe corabie la un loc, completează ea, arătând spre emblema mea. Fata Căpitanului. Salvatoarea Magoniei.

Salvatoarea?

Face mişto de mine, clar.

— Sunt Aza, insist eu.

Ea dă din cap.

— Eu sunt Jik. M-am născut la bordul acestei corăbii şi am luat parte la eforturile care s-au făcut pentru localizarea ta... de când mă ştiu.

— Atunci, mulţumesc, presupun, îi spun eu slab.

Ea zâmbeşte.

— Arăţi absolut normal, Aza Ray Quel. Îmi vine greu să cred că eşti capabilă de atât de multe.

— Asta ce înseamnă? întreb eu.

Dar Jik se duce să facă ceva şi, în ciuda formei ei umane, văd că are o coadă lungă de pene albastre. E straniu de elegantă, ca o coadă de frac la un smoching.

Sunt fermecată de ea.

Cealaltă rostrae cu care e ea nu comentează felul în care frec şi curăţ.

Par mult prea ocupate de îndatoririle lor ca să se oprească şi să se uite la mine.

După un timp, am impresia că mănâncă ceva împreună.

— Seminţe pentru păsări, zice una, uitându-se dispreţuitor la un fel de prăjitură pe care o ţine în mână.

— Mai bine mergem să mâncăm jos, unde chiar *e* mâncare, spune Jik.

E redusă rapid la tăcere de un membru mai în vârstă al echipajului, un măcăleandru.

— Vrei să stârneşti agitaţie? Asta e corabia noastră şi suntem norocoşi s-o avem. Nu toţi avem acces, aşa ca tine. Locul tău e asigurat, dar cu noi ce se va întâmpla după ce termină ea? Te-ai gândit la asta?

Măcăleandrul se uită suspicios la mine şi apoi pleacă, lăsându-mă să frec în continuare.

— Ce-a fost asta? o întreb pe Jik.

Ea ridică din umeri.

— Magonienii nu se pot duce pe pământ să aducă grâne. Au nevoie de noi să tragem corăbiile, să adunăm recoltele şi să-i ajutăm la navigaţie. Eu sunt parte integrantă din *Annapenny,* la fel ca pânzele sau catargele. Şi sunt la fel de uşor de înlocuit.

— Nu pot să cred, protestez eu. Adineauri mi-ai spus că te-ai născut aici.

Ea dă din cap.

— Da, şi am făcut de toate pe corabia asta - de la împletitul plaselor până la împletitul codiţelor. Face o pauză. Fata Căpitanului, nu ştiu dacă îţi dai seama, dar nu inspiri încredere. Eşti destul de nepricepută.

Rânjeşte şi se uită la o dungă de funingine pe care nu am reuşit s-o curăţ de pe galion.

Râd. Iese ca un lătrat uriaş, sarcastic.

— Nu ştiu să fac nimic... doar să vorbesc. Nu e cine ştie ce de capul meu, nu?

— Poate. Jik se uită atent la mine o clipă. Dar nu eşti cea mai rea.

Face semn cu capul în direcţia din care se apropie Dai. Apoi zboară

spre vârful liliacului-velă, ia o frânghie şi trage de ea până când aripile acestuia stau drepte.

— Şi care e misiunea asta nouă? îl întreb pe Dai când ajunge lângă mine, având grijă să vorbesc încet.

— Vânăm, răspunde Dai pe un ton nonşalant.

— Ceva viu?

— E secret. Oamenii cereşti obişnuiţi nu au această informaţie, spune el cu aroganţă.

Fiţe de şef. În mod normal aş da ochii peste cap, ostentativ, dacă asta n-ar însemna nespunere. Deja a trebuit să suport milioane de predici despre protocol şi îndatoririle corecte.

El observă dunga de funingine pe care o văzuse şi Jik mai devreme. Face „ţţţ”, ia peria din mâna mea şi se aruncă, la fel ca un acrobat, pe galion. Se aşază bine acolo şi curăţă rapid mizeria, dând din gură despre tehnica potrivită. Apoi se ghemuieşte, face un salt pe spate şi revine pe punte. Mişcările lui sunt atât de rapide şi sigure, încât mă abţin cu greu să nu rămân cu gura căscată. Nu, gură, tu nu te vei căsca.

Încerc să nu mă mai gândesc la gimnastica lui, curăţând în continuare galionul până când fiecare por al său e impecabil, în timpul ăsta încerc să privesc toată povestea asta folosind noţiuni din vechea mea viaţă.

Băiatul ăsta, Dai, nu înseamnă nimic pentru mine. E ca un copil de la şcoală, pe care îl văd pe coridor, nu prea interesant.

Numai că, hmm, nu e deloc aşa. Şi simt deja cum Magonia se strecoară uşor în creierul meu.

Ar trebui să fiu recunoscătoare, spune. *Mă învârt pe aici. Respir. Nu mai sunt fata care mereu urmează să moară.*

Sunt altceva. Ceva important. Ce? Habar n-am.

Aici e altfel. TU, Aza, eşti altfel. Mai bine?

Dar nu.

Chiar dacă o să fiu în locul ăsta toată viaţa mea. Chiar dacă n-am să-mi mai văd niciodată familia sau pe Jason, nu pot să-i uit. Nu îi voi

uita. Fiindcă dacă i-aş uita pe ei, m-aş uita şi pe mine. Atunci cine aş mai fi?

Frec până când degetele mele încep să sângereze albastru, şi în timp ce frec, intonez.

Jason, Eli, Greta şi Henry. Jason Eli Greta Henry. Jasoneligretahenry. Şi Aza.

Când ridic capul, o văd pe Zal că se uită la mine cu o privire dezamăgită.

Îngenunchează lângă mine şi îmi întinde mâna ca să mă ajute să revin pe punte.

— Am început de la gradul cel mai mic pe corabia asta şi am ajuns căpitan mai repede decât şi-ar fi imaginat cineva, îmi spune ea. În anii aceia toate mergeau prost. Corăbiile magoniene nu puteau recolta suficient pentru a susţine măcar marinarii. Balenele noastre furtună se îmbolnăviseră. Oamenii noştri au început să cunoască foamea. Acum problemele noastre sunt şi mai mari. Lumea e sufocată de otrăvurile celor care se îneacă. Magonienii suferă şi mor. Suntem la mila lor. O să înţelegi curând, Aza, ce înseamnă să fii responsabil pentru viitorul poporului tău. Unii dintre noi sunt născuţi să fie simpli membri de echipaj pe corabie, alţii sunt născuţi pentru a fi căpitani. Corabia asta a fost salvarea mea, aşa cum va fi şi pentru tine. Aşa cum vei fi şi tu pentru poporul tău.

Zal pune mâna pe spatele meu, şi mă simt ciudat de bine. Oare asta fiindcă e mama mea? Sau pentru că are putere aşa de mare pe corabia asta? Sau pentru că o parte din mine vrea să fiu favorizată, să fiu specială?

— *Amina Pennarum* a pornit după o comoară, Aza, şopteşte Zal. Tu vei fi aceea care o vei aduce din adâncuri.

— O comoară? întreb eu. Ce vrei să spui?

— Învaţă să cânţi pentru noi, spune ea. Şi vei vedea. Trebuie să vezi.

Creierul meu zumzăie. Mai există comori în lumea asta? Ideea e incitantă. Mă gândesc la blesteme şi la piraţi. La schelete care păzesc ascunzători pline de capcane.

Mă gândesc la pasărea pe care o aud mereu - cea care în fiecare noapte cântă împreună cu emoţiile mele, cu durerea mea -, cea despre care Wedda spune că e o fantomă.

Adică, e clar că nu e fantomă. Dar ce ştiu eu despre Magonia? Ar putea foarte bine să fie fantome prin tot cerul. Nu aş avea cum să ştiu. Sunt străină de locul ăsta.

Zal trece la cârmă, cu harta deschisă la un teritoriu meticulos cartografiat. Pe margini se văd monştri desenaţi.

Jos, pentru o fracţiune de secundă, zăresc pământul, dar apoi o balenă-furtună apare sub noi şi agită aerul până când peste tot sunt numai nori, iar noi suntem doar un obiect ascuns în mijlocul lor.

Lui Jason (*termină, Aza, termină şi nu te mai gândi la el, termină odată)* i-ar fi plăcut aici. Ar fi umblat în toate părţile, i-ar fi tras pe toţi de mânecă, punându-le întrebări peste întrebări. Iar lumea i-ar fi răspuns, fiindcă niciodată nu s-a întâmplat să dea peste vreun specialist care să nu-i spună tot ce voia să ştie.

Nu a fost vreodată vreo informaţie pe care să nu vrea el s-o adauge la grămada lui secretă de informaţii.

Erau şi lucruri pe care Jason nu le ştia, normal, dar tot ce se putea memora, el memora, din câte ştiu eu.

Ce *nu* ştia el? Cum să fie o persoană normală? Nici eu nu ştiam asta. Dar se pare că eu aveam o scuză mai bună.

Doamne. Jason, prietenul meu cel mai bun şi cea mai enervantă persoană, care mă bătea la cap cu monologuri de treizeci de minute cu toate minunile pe care le cocea mintea lui şi care râdea de mine că nu sunt la nivelul lui de toceală.

Jason, care odată m-a obligat să dansez în faţa tuturor custozilor de la muzeu, fiindcă pierdusem un pariu.

Jason, care uneori, atunci când tuşeam, nici nu era lângă mine. Stătea lângă mine, da, dar de fapt în mintea lui calcula frenetic procente de oxigen şi particule de praf sau polen şi intervale de timp dintre locul în care ne aflam şi spital.

Iar eu detestam asta, fiindcă îmi amintea că sunt bolnavă.

Uneori murmura doar pentru sine, făcând în minte scheme pe care nu voia să mi le arate, gândindu-se la lucruri pe care nu voia să mi le spună.

Deci nu era perfect, Aza. Nu era. Numai că acum creierul tău vrea să-l transforme în ceva ce n-a fost. Nu contează că atunci când l-ai văzut prima oară, în costum de aligator, te-ai gândit *o, Doamne, în sfârşit, cineva ca mine.*

El nu e ca mine.

El e om.

Atunci, bine.

Taci, creierul Azei. Taci.

Aud, venind de departe din interiorul acestei corăbii, plânsul oribil al păsării invizibile.

Nu, cântă ea. *Lasă-mă sau omoară-mă.*

Apoi se transformă într-un ţipăt fără cuvinte, care îmi dă fiori. Pasărea-fantomă - Caru, îmi amintesc acum numele ei - cântă iar, un bocet jalnic. Toată lumea se preface că nu aude. Toată lumea o ignoră.

Încerc să blochez sunetul acela, dar apoi, din senin, am o străfulgerare cu ceva nu foarte...

Cineva care se apleacă deasupra mea în pătuţ.

Pentru o fracţiune de secundă, îmi văd mâna de copil într-o mână care are o mănuşă neagră.

Şi asta-i tot, o frântură de amintire.

Omoară-mă, se aude iar ţipătul păsării. *Inimă zdrobită. Coardă ruptă.*

Tresar din nou, fiindcă Dai mă scutură de umăr.

— Mişcă, dacă nu munceşti, spune el. Stai în calea plaselor.

— Tu auzi asta?

— Ce să aud?

— Pasărea?

El înclină capul.

— Nu, răspunde el, dar aude.

Ce îmi amintesc eu?

Îl apuc din nou de mânecă pe Dai.

— Copiii magonieni. Cum sunt ei?

— *Ei?* face el. *Noi.* Eclozăm. O chestie mult mai deşteaptă decât felul în care se nasc copiii celor care se îneacă. Dai îşi ia un aer arogant. Îmi amintesc când am eclozat eu, spune.

Nu îi dau satisfacţia de a mă arăta impresionată.

— Şi pasărea care ţipă?

— *Fantoma*, precizează apăsat Dai.

— E un canwr?

— Sunt două întrebări, spune el morocănos. Sau patru, depinde cum numeri.

— Dai, te rog.

— Las-o..., şuieră el, se uită în jur şi apoi mă trage mai departe de nişte membri ai echipajului. Las-o baltă, Aza. Fantoma e foarte agitată de când ai venit tu la bord.

Fac o pauză, mă gândesc.

— Dar dacă E fantomă acum, înainte A FOST altceva. Ce a fost?

Dai oftează, iritat de ignoranţa mea.

— O *pasăre-inimă.*

— Ce e o pasăre-inimă?

După un minut, nu spune decât asta:

— Păsările-inimă sunt speciale, dar asta a fost frântă cu mult timp în urmă. Nu poate să-ţi facă rău. A murit, cu excepţia tristeţii ei. Presupun că de-asta a mai rămas aici.

— Eşti sigur că e...

— Nu am văzut-o niciodată, Aza, şi dacă ar fi fost reală, aş fi văzut-o. Nu e nimic. Este doar o tristeţe veche cu voce răsunătoare. Legăturile rupte sunt probleme serioase. Uneori moartea nu le rezolvă. Hrăneşte vela.

Îmi înmânează o mică plasă şi îmi arată moliile grase care bat din aripi la luminile corăbiei.

Când îi aduc prânzul agitat, liliacul-velă se uită la mine iar eu mă uit la el. Ochii lui de obsidian par obosiţi şi... blânzi?

Îmi cântă încet, să-l aud numai eu.

Găseşte-o, vibrează vocea liliacului. *Pasărea-inimă.*

În noaptea aceea dorm prost în hamacul meu ciudat; visez că sunt răpită, că mă pierd şi că pierd totul, şi toată noaptea cântecul păsării-inimă îmi bântuie somnul.

CAPITOLUL 15
{AZA}

DAI ŞI CU MINE SUNTEM PE PUNTE LA APUSUL SOARELUI. Facem de veghe cu schimbul, scrutăm cerul. Nu se vede nimic, doar o întindere întunecată, lipsită de corăbii.

Mă gândesc la poveştile echipajului - cele la care am tras cu urechea sau, mai nou, cele de care am început să întreb. Nu prea vor să mi le spună, se uită în toate părţile, vorbesc în şoaptă. Cu toate astea, învăţ.

Vorbesc despre monştri marini de aer şi despre corăbii-fantomă pe drumurile aeriene. Şoptesc despre câmpuri de epifite, aceste plante magice care pot creşte în aer. Ele erau odinioară aşa de multe, încât opreau corăbiile magoniene. Câmpurile cu epifite erau ca nişte jungle, iar rădăcinile lor se încâlceau în aripile liliecilor-velă până când aceştia oboseau şi corabia cădea din cer.

Unele sunt simple legende, evident. Dar altele par alarmant de plauzibile. Deci nu e o nebunie să mă uit peste umăr tot timpul, ca să nu apară ceva peste balustradă. Dacă ar fi să-i cred pe cei din echipaj, ai o groază de chestii de care ar trebui să te temi.

— Ce fac eu aici? mormăi eu în sinea mea, după ce am stat o grămadă de timp uitându-mă în întuneric. Nu e nimic acolo.

— *Totul* e acolo, spune Dai.

Se plimbă pe punte, iar eu stau la tribord. Cu toate că e frig, nu are cămaşă, posibil doar ca să mă streseze pe mine. Svilken, canwrul lui, îi intră şi iese din piept, cântând şi sporovăind cu păsările de sus, din coteţ.

Împotriva voinţei mele, bicepşii lui Dai apar mereu în vederea mea periferică atunci când urcă pe catarge sau se plimbă pe punte. Magonienii nu au nicio treabă cu nuditatea şi se pare că nu simt frigul.

În fine, în afară de mine. Se pare că abilitatea mea de reglare a temperaturii interioare a fost distrusă de anii pe care i-am petrecut în climatul mai blând de sub cer. E exclus să vreau să renunţ vreodată la

cămaşă aici.

Şi pe urmă, sunt tot Aza aia de pe pământ, aşa că să-mi scot cămaşa? Niciodată, niciodată, nu şi nu.

Sunt pe *Amina Pennarum* de aproape patru săptămâni, sau cel puţin aşa am calculat eu. Am început să înţeleg nişte lucruri, am început să-mi amintesc că de fapt am un creier, chiar dacă sunt nouă în lumea asta. Şi chiar dacă nu pot eu să cânt aşa cum îşi doreşte cu disperare Dai, măcar pot să ascult.

Periodic se apropie de noi câte o corabie, încarcă bunurile pe care le avem şi le duce la Maganwetar - capitala magoniană. Aşa că e o grămadă de mâncare pe aici, dar în ceea ce-i priveşte pe membrii echipajului - rostrae -, porţiile lor sunt numai un fel de prăjituri făcute din grăunţe de păsări.

Nu există plante în Magonia, desigur. Aşa că e nevoie să le aducem de pe pământ, prin crearea de furtuni.

Sus aici, toate ciudăţeniile pe care le văd oamenii de pe pământ şi de care se minunează au sens: vijeliile sinistre, ploile din senin, vântul care se stârneşte de nicăieri şi mătură doar câţiva metri pătraţi. Super-tornade, uragane. Nucleele de furtună gigantică?

Magonia le face pe toate.

Se pare că odată, pe la 1600, Magonia a adunat o grămadă de lalele de pe câmpurile Olandei, fiindcă au crezut că sunt de mâncare. Nu erau. Dezgustaţi, cei de pe corăbiile magoniene au aruncat toate lalelele, iar bieţii oameni din Amsterdam au fost şocaţi probabil de florile care cădeau din cer. Era ca o ploaie de broaşte, numai că în loc de broaşte erau lalele, iar economia a fost dată peste cap.

(Mi-ar fi plăcut să văd asta.)

Munca cea mai grea o fac păsările rostrae - şi la bordul corăbiei, şi la cules. Atunci când vizitează pământul şi coboară la o anumită înălţime, se transformă din hibrizii om-pasăre care sunt aici în păsări normale.

Păsările rostrae ştiu practic totul despre cer, aşa că încerc să fac conversaţie cu ele de câte ori am ocazia.

Vulturul auriu rostrae mi-a povestit despre dispariţia porumbeilor-pasageri.

— Tot orizontul era plin de corăbii argintii conduse de ei, mi-a zis vulturul. După cum mi-au spus strămoşii mei, ajungeau până la marginea cerului. Dar când m-am născut eu dispăruseră complet. Toată specia a fost exterminată. Cei care se îneacă i-au împuşcat în cer şi i-au mâncat.

S-a scuturat, absolut de înţeles. Genocid.

— Cei care se îneacă au încercat să-i omoare şi pe cei din tribul meu. Ouăle de vultur au rămas moi sau s-au spart, fiindcă locurile noastre de cuibărit au fost distruse. Dar am supravieţuit. O să-i supravieţuim şi Magoniei. Poate tu vei fi aceea care ne va ajuta, Fata Căpitanului.

Înainte să întreb eu cum sau ce vrea să spună, îşi ia zborul şi lanţul din jurul ghearelor sale sclipeşte. Când zboară vulturul, *Amina Pennarum* se înalţă.

Aparent, nimeni de aici nu comentează sarcina primită sau poziţia pe care o are. Toată corabia intonează acelaşi cântec.

Fantoma - pasărea-inimă Caru - este singura care nu se supune, unica fiinţă care îndrăzneşte să fie disonantă.

Ţipă indiferent ce spune Zal. Vocea păsării sună aşa de agonic, aşa de dureros, aşa de singuratic, încât îmi dau lacrimile de câte ori o aud.

Cântă şi acum, în întunericul tot mai adânc.

Câteva balene-furtună vin mai aproape de corabie şi şuieră la Milekt, care le informează iritat că eu sunt *doar tristă. Nu rănită.*

O să plângă o furtună? întreabă unul dintre pui, şi îmi dau seama că îi plac lacrimile mele. El nu poate să le compare decât cu ploaia creată de balenele-furtună. Nu te poţi aştepta să înţeleagă tristeţea umană.

— Nici măcar nu plâng, protestez eu. N-am nimic.

Mama balenă-furtună se uită la mine mai întâi cu un ochi, apoi cu celălalt, scuturând picături cenuşii de ploaie în jurul ei de pe aripioarele cu pene.

Cântă, îmi recomandă ea, de parcă aş fi puiul ei.

Mă încrunt. Nu e ca şi cum aş avea nevoie de încă o mamă.

Îmi şterg faţa cu mâneca.

Felul în care funcţionează Magonia încă nu l-am înţeles complet. Mai devreme, în seara asta, o altă corabie ne-a trimis un mesaj: o săgeată strălucitoare de care era ataşată o scrisoare s-a înfipt în punte.

— Am auzit că cei care se îneacă o numesc stea căzătoare, mi-a spus Jik, din colţul gurii.

Îmi şi imaginez astronomii de sub noi urmărind acest arc luminos prin întuneric şi catalogându-l.

— Uite, e o scrisoare de la căpitan la căpitan.

Zal s-a aplecat asupra mesajului.

— Păstrează cursul, a mormăit ea într-un târziu, adresându-i-se lui Dai. Au aflat de pierderea ocheanului şi vor să plătim amendă. Au angajat o suflare să-l recupereze şi să cureţe urmele, ca să nu existe repercusiuni. Nu ştiu nimic de Aza.

— Mai bine decât ne aşteptam, a spus Dai şi a dat din cap.

— Ce înseamnă asta, *ca să nu existe repercusiuni*? Ce înseamnă asta, *nu ştiu nimic despre mine*? am întrebat eu, profitând de tulburarea ei. Şi cuvântul ăsta, „Suflare” - toată lumea îl foloseşte, şi eu nici acum nu ştiu ce înseamnă.

— Capitala ştie că aduceam nişte provizii de jos şi că la urcare am pierdut ocheanul. Maganwetar află totul. Pierderea ocheanului nu avea cum să le scape. Au mai căzut artefacte de pe Magonia printre cei care se îneacă şi au stârnit dedesubt un interes nedorit. Cei care scapă lucruri jos sunt pedepsiţi.

— Şi de ce n-ai putut să spui că voiai să-ţi recuperezi fiica? am întrebat-o eu. Ţi-e ruşine cu mine?

Ea s-a uitat la mine de parcă nu am citit niciunul dintre nenumăratele memorii pe care mi le-a trimis până acum.

— Nici pe departe, Aza. Tu eşti răspunsul la toate. Pur şi simplu nu am putut, a spus ea.

Aşadar - în continuare e un mister.

Uneori, aerul din jurul nostru e cald, alteori am gheaţă în păr, iar Milekt se plânge şi se agită în pieptul meu, iritat. Milekt este un profesor morocănos. Printre crize de enervare, mă învaţă alfabetul magonian, care mai degrabă se cântă decât se vorbeşte. Îmi petrec timpul cântând alfabetul, de parcă am dat timpul înapoi şi am din nou trei ani. Cum aş putea să învăţ o limbă în doar câteva săptămâni? Cum aş putea să ştiu ceea ce toată lumea din jurul meu ştie?

Îl surprind pe Dai uitându-se la mine, cu o concentrare care se citeşte în fiecare linie a feţei lui aiurea de frumoase, dar el întoarce repede capul, de parcă l-am prins trăgând cu ochiul la tema mea.

Eu cânt ABC-ul magonian în gând şi mă uit în ceaţă - uite, o linie punctată la orizont, deasupra norilor, sus, acolo unde zboară insectele. Lilieci. O întreagă colonie.

Se îndreaptă spre corabie şi când ajung în dreptul provei se despart în două. Apoi dispar în cer. Unul dintre ei mi-a atins din zbor obrazul.

Creaturile astea îmi amintesc de cameristele din hoteluri. Pun la punct seara cu hărnicie, o aranjează cu mici gesturi şi cu voci ascuţite care cântă o melodie pe care eu o aud şi încep s-o înţeleg puţin.

Vânător, mă informează liliacul ăsta, cu voce ascuţită, şi repet şi eu după el, cum pot mai bine, mândră că am început să le învăţ limbajul.

Micul liliac se uită la ceva în noapte, la ceva ce eu nu pot vedea. *Vânător,* zice iar, întorcându-şi privirea spre mine. Liliacul-velă se uită în jos la noi. *Vânător,* repetă el ca un ecou. Pasărea-fantomă ţipă de dedesubt.

Încerc să scrutez întunericul albăstrui. Plutim într-un nor de fum. Nu sunt nori - nu, fum adevărat, gros, înecăcios.

E ceva acolo, ceva care se roteşte, ceva plin de puncte strălucitoare. Un fulger de lumină dă la iveală o linie lungă şi albă.

O creatură.

Ceva cu o groază de dinţi, apoi nimic.

Dau fuga la Dai.

— Ce-i aia? îl întreb eu, arătând cu degetul speriată în direcţia

haosului.

El se uită atent la chestia aia care nu e departe de noi. Nu e deloc departe. Pare îngrijorat. Văzându-i expresia, am senzaţia că ar trebui să fiu şi eu îngrijorată.

— Rechini-furtună, răspunde el şi îşi aranjează pumnalul de la centură.

A spus cumva *rechini-furtună*? Tocilara din mine e încântată. Oare aş putea să aud ceva mai tare până la sfârşitul zilelor ca *rechini-furtună*?

Dai se aşează protector între mine şi balustradă.

— Hmm, ar trebui să fiu îngrozită?

— Dacă au luat ceva deja, nu ne mai atacă, spune el.

Se uită atent la masa de întuneric cu punctişoare albe, care se roteşte. E ceva în mijlocul ei, nu pot distinge ce. Plutirea noastră ne duce mai aproape de ei. Şase metri, patru metri jumate acum.

Un catarg. Pânze. O corabie. Şi flăcări albe în jurul ei.

Liliacul-velă de pe corabie scoate un strigăt înalt de tot. *Camarazi!* ţipă el. *Pericol! PERICOL!*

Un fulger de lumină şi deodată văd totul mai clar. Un bot ascuţit, deschis larg, şi un rechin-furtună care se repede din cer peste catargul celeilalte corăbii. Alte strigăte de pericol.

— Pe toate suflările! blestemă Dai. Trebuie să intervenim! O ia la fugă, strigând: Căpitane!

Liliacul nostru velă îşi deschide aripile şi toate păsările rostrae apar pe punte, trag de frânghii, aruncă peste bord cârlige şi zboară panicate. Zal e pe punte, strigă ordine. Mă vede şi spune lătrat:

— Sub punte imediat! Tu nu eşti aici! Apoi o ia şi ea la fugă, ţipând: La posturi! Balene-furtună! Printr-un soi de megafon, strigă tare, acoperind furtuna, în spaţiul în care rechinii se hrănesc şi micuţa corabie este copleşită: BALENE-FURTUNĂ!

Balenele noastre vin în viteză, stârnind furtuni mai puternice decât credeam eu că pot şi deodată se porneşte ploaia peste micuţa corabie. Toarnă cu găleata din nori, iar balenele cântă cu ferocitate.

— VĂ VORBEŞTE CĂPITANUL ZAL QUEL! PREGĂTIŢI-VĂ SĂ EVACUAŢI CORABIA!

Se aude un bufnet puternic, răsunător, ca un accident în lanţ pe autostradă, la o oră de vârf - şi apoi echipajul nostru întinde spre puntea corăbiei distruse scânduri şi frânghii.

O ignor pe Zal şi mă uit în continuare peste bord. E un căpitan acolo, dar, brusc, sunt şocată să văd că este legat de catarg. Puntea e plină de cadavre şi de saci de grăunţe tăiaţi şi vărsaţi pe jos.

Ce?

Focul care credeam că e pe corabie se află de fapt în lateral, pe o mică ambarcaţiune, şi e controlat. O clipă de confuzie pe *Amina Pennarum* şi apoi...

— PIRAŢI! urlă Dai.

BANG. Un val de rostrae şi magonieni năvăleşte de sub puntea micii corăbii, toţi înarmaţi, toţi urlând.

Un pirat rostrae sare în faţa mea, cu un ciuf negru cu şuviţe roşii, şi mă atacă cu sabia. Eu nu am în mână decât coada mopului, şi încep să o învârt cu putere.

Uite aşa, mă lupt ca şi cum aş şti să mă lupt, ca şi cum sunt născută pentru asta.

Ca şi cum n-am fost niciodată Aza cea bolnavă, ci doar Aza războinica.

Îl lovesc în cap, dintr-o parte, se aude un trosnet care-mi face rău şi poate l-am omorât, dar el se ridică iar şi, ţipând, se transformă în coţofană şi aleargă şchiopătând, sare peste balustrada corăbiei, în aer. Toţi membrii echipajelor, şi al meu, şi al lor, ţipă şi urlă. Miros de foc şi pene. Liliacul nostru velă ţipă furios şi eu mă uit repede în sus şi văd cum corabia piraţilor se agaţă de a noastră, cele două pânze se încurcă, aripile se zbat, catargele se îndoaie.

Mă trezesc strigând:

— *AMINA PENNARUM!*

Echipajul meu strigă împreună cu mine. Pe Zal n-o văd nicăieri.

Numai fum şi săbii care izbesc frânghiile, feţele crispate ale membrilor echipajului meu, transformându-se în păsări, rostrae care îşi iau zborul, cu ghearele scoase.

Dai învârte un topor. Peste tot sunt scoase săgeţi din tolbă, pumnale din teacă.

Mă răsucesc cu mopul spre capul unui individ înalt care mi-a apărut în faţă, o mişcare cam panicată şi tremurătoare.

E Dai.

— Du-te jos, Aza! ţipă Dai. Nu ai sabie, iar mopul tău nu te poate proteja. Idioato, du-te jos!

Se repede la pirat şi încep să-şi lovească săbiile.

Pe moment sunt paralizată, suficient de mult cât să mă trezesc faţă în faţă cu un alt invadator. Ridică pumnalul, dar Jik mă apucă de păr şi mă aruncă într-o parte la fix. Lama piratului izbeşte în gol şi, până să se redreseze, se aude un foşnet, apoi un ţipăt.

Wedda. Aterizează pe umerii lui şi îl sfâşie cu ciocul.

Mă retrag spre cală, dar bătălia, fumul, zgomotele luptei, uciderile şi morţile sunt prea mult. Mă lovesc de balustradă şi încep să ţip când îmi fug picioarele de sub mine. Mă agăţ de o bară, gâfâind. Şi îi văd. Rechinii-furtună, cu ochi morţi şi făcuţi din putere. Lumină care sfârâie. Învârt înnebunită coada mopului spre unul dintre ei. El se întoarce spre mine şi mă trezesc luptându-mă cu ceva alb, strivitor şi tăietor, cu dinţii aşa de aproape de mine, şi fiecare dinte străluceşte electric.

— Du-te jos, Aza, acum! Acolo eşti în siguranţă!

Jik mă apucă de mână şi mă împinge înapoi pe punte. E o invazie de magonieni, o ploaie de roşu. Un steward rostrae, o, Doamne, uniforma lui e sfâşiată şi arsă pe margini, i se văd oasele şi o aripă se mai ţine numai într-un tendon.

— Foc! o aud pe Zal strigând, şi din măruntaiele lui *Amina Pennarum* se aude o bubuitură.

Corabia se cutremură şi piraţii urlă furioşi. Peste tot în jur sunt numai fulgere, şi corabia noastră începe să se clatine din nou şi să se

încline.

Scap din mână scara şi alunec pe punte. Mă agăţ de scânduri, încerc să mă prind de ceva cu degetele, dar scândura e alunecoasă din cauza sângelui.

Nu se uită nimeni la mine, pentru că asta e o corabie plină de indivizi care pot zbura, şi jumătate dintre ei nici nu ating puntea.

Preţ de o clipă, sunt iar în ambulanţă. E un fulger de lumină şi o senzaţie groaznică de inevitabilitate, în timp ce *Amina Pennarum* se înclină tot mai mult pe o parte.

Alunec de pe corabie,

C
A
D

Ş
I

M
Ă

P
R
Ă
B
U
Ş
E
S
C

în cerul deschis.

Şi uite aşa, iar sunt fata care moare.

CAPITOLUL 16

{AZA}

AM SENZAŢIA CĂ MĂ ÎNTORC ÎN TIMP, ÎNAPOI LA ICAR ŞI LA aripile lui, înapoi la momentul în care eu şi Jason eram pe acoperiş.

Cad înapoi în mormântul pe care nu l-am ocupat niciodată.

Aer şi furtună, ploaie care se revarsă peste mine, braţele întinse ca un paraşutist înainte de a-şi deschide paraşuta, cad mai repede decât am crezut vreodată că poate cineva să cadă.

Aerul e alunecos, norii mi-au intrat în gât şi grindina în păr. Nu-mi aud nici propria voce şi nu-l mai aud nici pe Milekt, fiindcă nu e cu mine. Era sus cu celelalte păsări canwr când am auzit alarma.

Nimeni nu ştie unde sunt, după o viaţă în care am fost atent supravegheată, o viaţă organizată după un sistem de amabilitate şi grijă.

Sunt singură.

Sunt singură în (câte or mai fi) minutele de dinainte de a mă zdrobi de pământ. Acum o să mor şi nimeni n-o să ştie unde m-am dus.

O străfulgerare de aripioare negre şi ascuţite rotindu-se deodată sub mine.

Dar nu e un rechin.

Ochi roşii, cioc încovoiat, un gât lung acoperit cu solzi aspri şi roz, flămând şi vesel. Bate încet din aripi, sus, jos, vârfurile aripilor coboară de deasupra norilor, şi începe să cânte, chemându-i pe ceilalţi. Mă prinde cu ghearele de haine şi căderea mea e încetinită.

Mortăciune, îl aud eu, un fel de orăcăit şuierat. *Mortăciune care cade.*

Vulturi. Nu rechini.

Altul se apropie de mine, mă împinge cu ciocul dintr-o parte şi îmi zgârie pielea cu aripile. Primul vultur îmi dă drumul. *Animal mort,* fluieră celălalt, *mort, mort, dulce sânge mort proaspăt, mort.*

Cloncăneli zgomotoase, păsări care mă înconjoară din toate părţile şi se uită în ochii mei.

Mortăciune! strigă toate, şi vocile lor mă izbesc în plin. Sunt imenşi şi flămânzi.

Apoi aud un ţipăt venind de sus, un cântec precis, cu pauze şi ritmuri de percuţie, cloncănit de cioc care se închide şi se deschide, un fluierat gutural de furie şi uşurare.

Milekt. Întorc capul şi îl văd plonjând, ca un far auriu.

CÂNTĂ! ţipă el, iar eu bat în piept, reuşind pentru prima oară să-l deschid singură, şi Milekt intră imediat.

Deschid gura şi, fiindcă nu am încotro, cedez.

Simt cum vine ceva din plămâni până spre corzile vocale şi brusc - armonie.

Milekt şi cu mine cântăm împreună pentru prima oară. Cu o singură voce, intonăm doar două note ascuțite. Este ca un urlet de iubire, ca un cântec de leagăn ţipat, nimic care să semene cu un sunet pe care l-aş putea scoate singură.

Odată cu cântecul, se schimbă ceva. Aerul pare... mai dens.

Acum atârn în vânt, ca şi cum aş pluti într-o piscină. În aerul de sub mine e un fel de tensiune, ca şi cum m-ar sprijini...

Nu mai cad. Inima îmi bate mai încet. Printre picioare văd pământul, încă departe, iar eu... eu *planez.*

De sus coboară învârtindu-se o frânghie cu un cârlig la capăt. Se aude o plesnitură puternică atunci când sunt agăţată de haine. Apoi cineva mă ridică în sus, mă trage prin aer, zgâlţâindu-mă şi smucindu-mă.

Sunt săltată într-o barcă de salvare. Este Dai, transpirat, înjurând, sângerând.

— O, Doamne, spun eu, gâfâind - altceva nu pot să spun. O, Doamne.

Dai mă prinde în braţe şi mă ţine strâns, iar eu sunt confuză. O clipă am impresia că încă mai cânt, dar nu cânt. Plâng şi sunt panicată, iar inima îmi bate tare.

— Am văzut când ai căzut, spune el. N-aş fi ajuns la tine la timp dacă tu şi Milekt nu aţi fi cântat. Am crezut că te-am pierdut.

Tremur, şocată. Şi el la fel. Mă ţine în braţe, eu îl ţin în braţe şi...

Peste tot în jurul nostru, rostrae - păsările de pe corabia mea, în frunte cu Jik, unele la jumătatea transformării, cu braţele pe jumătate acoperite cu pene.

Aripile pestriţe ale vrabiei, penele brun-aurii ale femeii-vultur. Un colibri care ţâşneşte ca o săgeată.

Echipajul meu. Ei m-au salvat.

Dai mă ia de mână.

— Te descurci destul de bine cu coada de la mop, spune el, şi eu râd o clipă şi nu ştiu de ce.

Tremur de adrenalină, mă clatin şi sunt plină de energie şi vreau să mai cânt şi să mai zbor şi să mă bat iar.

Păsările rostrae ne ridică barca prin ceaţa albă, prin norii sfâşiaţi de fulgere, până în penumbra corăbiei.

Mă uit în jos la puntea lui *Amina Pennarum* când ajungem la nivelul balustradei. Mă uit la Dai.

Chipul lui se face pământiu şi înţeleg de ce. Toată puntea e plină de cadavre. Mă uit în jur şi nu-mi vine să cred, îmi dau seama că echipajul nostru a pierdut.

Sânge şi pene peste tot, iar piraţii - acum pot în sfârşit să-i văd, sunt peste tot - un grup de magonieni şi rostrae zdrenţuiţi. De cum ne apropiem, aruncă frânghii în jurul nostru şi ne trag jos, iar noi nu avem timp să facem ceva. Pe mine mă înhaţă un pirat, îmi leagă mâinile la spate, la fel şi lui Dai.

Zal e legată şi are faţa însângerată. Observ că mă vede şi icneşte uşurată. Wedda e lângă ea, cu jumătate din echipaj, mulţi dintre ei răniţi.

— O capcană, scuipă Zal spre căpitanul piraţilor, care e cu spatele la mine. E împotriva legilor cerului să ademeneşti o corabie într-o falsă misiune de salvare. L-ai ucis pe căpitan şi pe toţi membrii echipajului numai ca să mă aduci pe mine acolo, şi sunt convinsă că erau nevinovaţi. Nu mă aşteptam la aşa ceva de la tine.

Piratul se întoarce spre Zal. E o femeie, are părul lung şi cărunt,

împletit în cozi noduroase care nu seamănă deloc cu modelul lui Zal. Astea sunt complicate într-un cu totul alt fel.

Ceea ce în mod normal ar fi albul ochilor, la ea e un albastru închis. Pometii obrajilor sunt mult ridicați, de parcă ar fi trași cu ceva în sus, de parcă cineva ar încerca s-o facă să zâmbească, dar ea își dezvelește doar dinții. E așa de subțire, încât pare flămândă, nu hotărâtă. Obrajii îi sunt scobiți, poartă o uniformă strâmtă, plină de rupturi și găuri.

— Unde te duceai, Zal Quel? Am auzit niște zvonuri, că ai adus de jos ceva pierdut. Nu navighezi așa de invizibil cum crezi tu. Am știut în ce cvadrant intri, iar cerul? Șoptește. Am auzit un zvon printre corsari că ai adus la bord o fată, spune ea. Unde e?

Dai face greșeala să se uite la mine.

Capul căpitanului se răsucește și se uită și ea la mine. În secunda următoare am o sabie la gât. Îi simt lama. Îmi țin respirația, panicată.

— Identifică-te, îmi suflă în față căpitanul piraților.

— NU, se împotrivește Zal, care aproape că levitează de furie și de încă ceva.

Frică?

— Nu îi datorați nimic. Păstrează tăcerea, echipaj de pe *Amina Pennarum.* Dacă va fi să murim, o vom face fără cuvinte.

Căpitanul piraților se uită atent la mine, mă examinează, iar eu mă simt ca o pradă. Amețită și mică, slăbănoagă, lipsită de mușchi și de putere.

Mă împunge cu sabia în bărbie, și nu mă gâdilă. Mă doare.

— Ce-a fost cu cântecul ăla, fato? Tu ai cântat? Băiatul ăsta a sărit de pe corabie în toiul luptei ca să te aducă pe tine, iar păsările rostrae de pe *Amina Pennarum* te-au salvat. Nu ești ceea ce pari. Nu, cred că ești ceva mai mult decât atât.

O văd pe Zal că face semn cu ochii, ca să nu spun nimic, să nu le spun piraților ceva.

— Eu am cântat, zice Dai și face un pas în față.

Căpitanul piraților se uită la el disprețuitor.

— Niciun mascul nu poate cânta aşa de puternic, spune ea.

Unul dintre catargele noastre e rupt. Liliacul-velă pare înnebunit şi furios, deşi nu e rănit, şi strigă la mine fără cuvinte. Aud şi un bocet ca un ecou de sub punte, pasărea fantomatică ţipă o chemare răguşită. Corabia asta, şi toată lumea aflată la bord, e în pericol.

Şi eu nu am nici acum măcar o sabie.

Înghit în sec. Milekt se agită furios în pieptul meu, încă mai simte cântecul pe care l-am cântat, la fel ca mine. Fac un pas în faţă. Iau o gură de aer şi simt că Milekt deschide şi el ciocul...

Dai mă pocneşte în coaste cu cotul.

— Da. Ai dreptate, eu sunt Fata Căpitanului, spun eu repede, în loc să cânt.

O văd pe Zal cum se zbate să se elibereze din funii.

Piratul se uită la mine. Nu apuc să citesc chiar toate emoţiile care îi trec pe faţă, dar e acolo şi uşurare. Tristeţe. Furie. Vinovăţie.

— Desigur că tu eşti. Aza Ray, fiica lui Zal, spune ea simplu. Deci zvonurile erau adevărate. Din cauza ta suntem aici.

Cu cât mă uit mai mult la ea, căpitanul piraţilor mi se pare ciudat de cunoscut, şi mă înfior.

— Eu sunt comandantul Ley Fol. Eu te-am lăsat printre cei care se îneacă, atunci, demult.

Zal începe să ţipe din partea cealaltă a punţii:

— Las-o în pace, criminalo! Trădătoareo!

— Trădătoare? Am întors spatele nebuniei tale, spune Ley Fol.

— M-ai trădat, scuipă Zal.

E înnebunită, şi la gâtul meu încă mai e o lamă ascuţită. Nu pot să cânt, deşi Milekt mă loveşte furios cu aripile pe dinăuntru. Încerc să înţeleg ce dracu' se întâmplă aici.

— Nici eu nu am mai multă dragoste pentru Maganwetar, dar tu ai fi adus dezastrul asupra tuturor.

Zal reuşeşte să-şi mai slăbească legăturile puţin şi se uită furioasă la ea. Piraţii din jurul ei se apropie ameninţător, dar Ley le face semn cu

capul.

— Lăsaţi-o să vorbească.

Nu că ar fi reuşit s-o facă să tacă.

— Mi-ai furat copilul! ţipă Zal la ea.

— Ţi-am *salvat* copilul. Aveam ordin s-o ucid, Zal. Crezi că altcineva în locul meu ar fi cruţat-o? Capitala ştia care sunt planurile tale. Şi ştiau şi ce putere are ea...

Să mă *ucidă*? Şi „puterea mea”, iar „puterea mea”. Toată lumea vorbeşte despre puterea mea. CARE putere?

Ley continuă.

— ... dar nu aveam de gând să ucid un copil. Am ascuns-o bine. Orice se poate spune despre căpitanul Ley Fol, dar nu că am ucis vreodată un copil. Care alt căpitan mai poate spune asta? *Tu* poţi?

Zal face iar un pas în faţă. Piraţii lui Ley o apucă de braţe.

— Mi-ai ascuns fata timp de cincisprezece ani! urlă Zal.

Ochii îi sunt plini de lacrimi. Chiar dacă urlă, în acelaşi timp plânge.

Ley Fol se întoarce spre mine.

— Dacă Maganwetar ar fi ştiut că trăieşti, te-ar fi terminat. Am plătit o suflare să te pună într-o piele şi să te substituie cu unul dintre cei care se îneacă. Intenţionam să te aduc înapoi după ce lucrurile s-ar mai fi liniştit, însă memoria capitalei e foarte bună.

Ochii lui Ley mă privesc cu atenţie.

— Dacă eşti ce erai, mi-am sacrificat cariera cu un motiv. Dacă nu? Soarta e crudă. Se întoarce din nou la Zal: Deci ai găsit-o. Sunt convinsă că asta nu este numai o recuperare sentimentală pentru tine.

— O iubesc pe fiica mea, ţipă Zal, indignată. Niciodată nu am încetat s-o iubesc.

Ley face semn piraţilor şi unul dintre ei o leagă la gură pe mama. Ea se zbate şi ţipă în continuare prin pânza cu care e legată.

Ley se uită la mine şi oftează.

— Ar fi trebuit să fii moartă, Aza Ray. Cum se face că trăieşti? Cum au reuşit cei ce se îneacă să te ţină în viaţă atâta timp?

— Nu ştiu, recunosc eu.

Şi ăsta e adevărul, nu ştiu nimic.

— Cântecul ăla. Cel care te-a salvat. Acelaşi cântec l-ai cântat aici pe corabie când erai mică, iar mamei tale i-au venit idei. Ai făcut-o să creadă că tu vei fi cea care ne va uşura toate poverile. Mai cântă-l o dată, micuţo. Arată-ne ce vrea mama ta să facă cu tine.

Expresia de pe faţa ei e flămândă, cercetătoare.

— De fapt, nu cânt, spun eu. Nu ştiu să cânt. Nu ştiu ce cauţi tu, dar sigur nu e pe corabia asta.

— Ba ştii, îmi şopteşte Dai din spate. Cântă la fel cum cântai când te-am prins.

Îl simt pe Milekt în plămânul meu, agitându-se şi zgâriind cu ghearele. Şi el vrea să cânte. Parcă toate se mişcă cu încetinitorul.

Caru se aude de sub punte ca un ecou. Notele păsării-fantomă răsună în capul meu, se învârt în jurul meu, furioase pe corabia asta, pe viaţa asta. Simt cântecul acela ca şi cum l-aş cânta eu. În urechi am un zumzăit ascuţit.

Unul dintre piraţi e acum lângă liliacul nostru velă, plimbându-şi o sabie pe aripile lui. Liliacul scoate un sunet ascuţit, oribil, de durere.

Tresar brusc. E vela *mea. Îmi* dau seama deodată că este *prietenul* meu. Şi că, indiferent ce mi-a zis Zal mai demult, el simte durerea. E rănit.

Reuşesc să scot o singură notă jalnică din cântecul magonian.

Ley se uită la mine, cu capul într-o parte, cu faţa încordată.

— Poate că acel cântec al tău nu era ce credeam noi. Poate totuşi ar fi trebuit să te las cu mama ta.

Eu mai scot un chiţăit, iar ea se întoarce cu spatele.

— Timpul pe care l-a petrecut printre cei care se îneacă a schimbat-o, sau am greşit noi de la bun început. Nu e ca Zal. Luaţi grânele de pe *Amina Pennarum,* ordonă ea echipajului său, cu o voce ciudat de tristă. Luaţi-le rezervele. Şi scufundaţi-i. Pe Zal puneţi-o în bric.

Ea crede că sunt slabă? Crede că nu sunt în stare de nimic?

Au de gând să mă omoare? Au de gând să ne omoare pe toţi?

Unul dintre piraţi mă apucă de braţ. Mă trag cu putere înapoi, dar nu cu destul de multă putere. El mă împinge spre pupa. Milekt ţipă ascuţit în mine, iar pasărea-fantomă strigă şi ea. Sub mine e cerul, iar degetele de la picioare mi se chircesc şi se încordează pe prima treaptă, a doua, a treia, sus pe balustradă, mă împleticesc, mă zbat, atârn deasupra cerului deschis şi mă gândesc - doar aşa? După toate astea? După ce m-am salvat, după ce Dai m-a salvat?

NU.

De data asta chiar iese din gura mea un ţipăt aspru, un fel de fluierat puternic. Milekt cântă cu mine, la fel de ascuţit şi de furios cum mă simt eu.

Ceva se schimbă, repede, din gura mea iese o energie biciuitoare care se înalţă în cer.

Orizontul se face negru din albastru şi aerul se simte mai dens. Deasupra corăbiei piraţilor sunt stropi de ploaie pentru o clipă, dar imediat ei se transformă în altceva. O văd pe Ley că se uită în sus, cu ochii ei stranii strălucind.

Sunetul care iese din mine nu seamănă cu o tuse, nu seamănă nici cu un cântec, mai degrabă cu un ţipăt al unei păsări de pradă, îmi sfâşie gâtul, îmi face degetele să pulseze, iar Milekt, dincolo de sunet, cântă în vocea mea, amplificându-mă şi făcându-mă mai puternică.

Cerul se roteşte negru, plin de vânturi repezi şi de fulgere care se aprind din fiecare picătură de ploaie. Totul e greu în jur.

Oamenii au început să-şi acopere capetele şi feţele.

Din cer începe să curgă nisip, din toţi norii care înconjoară corabia piraţilor, nisipul se înfăşoară în jurul lor, îi face să se clatine. O ploaie de pietricele. Apoi pietre mai mari, şi oamenii încep să ţipe şi să se ferească.

Aerul devine prăfos, noroios între mine şi Ley, care strigă nişte ordine către echipajul ei. Văd cum corabia inamică se înclină, se lasă cu vârful în jos.

Zal se uită ţintă la mine, cu un fel de bucurie intensă.

E ceva ce am învăţat anul trecut de la Jason. *Sous rature.*[3] Dacă ai nevoie de un anumit cuvânt pentru a comunica ceva, dar cuvântul acela are din întâmplare ani de bagaje care s-au adunat în el, iar tu vrei să scapi de acest balast, îl foloseşti, dar îl tai cu o linie. Unii oameni fac aşa: ~~iubire.~~

Cu acest cântec, eu scriu peste locul în care se afla vechea Aza. Nu mai sunt acea persoană. Sunt ~~Aza~~. Urlu un cântec, punk rock fără microfon, genul de cântec care face să cadă bolovani din cer.

Care transformă ploaia în piatră.

Care îi distruge pe toţi cei care îl aud.

Fac cerul să se prăbuşească într-o avalanşă.

Şi nu am idee cum fac asta.

O piatră cât capul meu aterizează pe puntea atacatorilor noştri şi sparge scândurile.

Eu cânt ceva care desface funiile cu care sunt legaţi oamenii noştri, nu ştiu cum se întâmplă asta. Mişc funiile şi lanţurile. Nu fac asta intenţionat. Se desfac din cauza cântecului. Nu ştiu cum se întâmplă, dar totul se mişcă, zumzăie şi se învârte în jurul meu şi al lui Milekt.

Parcă sunt într-un film,

parcă nu sunt eu,

parcă sunt cineva cum nu mi-am imaginat vreodată - mai mare, mai puternic, mai fără frică. Îi smulg sabia căpitanului de piraţi şi o îndrept spre pieptul ei.

Milekt scoate triluri din plămânul meu, propriul lui solo de triumf. Deschid gura şi dau drumul unui strigăt de bucurie.

Stau în mijlocul punţii, de data asta cu o sabie, nu cu un mop.

Eu sunt Fata Căpitanului. Eu sunt tot ce-au crezut ei că sunt, şi mai mult decât atât.

— În genunchi, îi spun lui Ley.

Îi fac semn din cap lui Jik, iar ea îi leagă mâinile piratului. Echipajul

---

[3] Termen din filosofia poststructuralistă care presupune că deconstruirea conceptelor se poate face prin scriere bifată sau „sous rature”.

meu porneşte rapid la dezarmarea celorlalţi şi, brusc, *Amina Pennarum* a câştigat.

Zal s-a eliberat din frânghiile cu care fusese legată şi acum râde, de-a dreptul exaltată. Cămaşa ei e sfâşiată. În mijlocul pieptul văd o cicatrice lungă. De la ce?

— Predă-te, Ley! ţipă ea victorioasă. Cerul nu e sub comanda ta!

Dar Ley nu vrea să se predea. Stă dreaptă, aşa legată cum e, şi se uită sfidător la Zal.

— Unde te duceai, Zal? Spre nord? Călcai în picioarele toate jurămintele? Tu şi eu ştim foarte bine că vrei o altă lume. Maganwetar nu te va mai ierta a doua oară. Te vor acuza de trădare, şi de data asta vă vor executa pe *amândouă*...

Zal se uită aspru la Dai, iar el se duce repede şi o amuţeşte pe Ley cu eşarfa lui.

— Cine mai ştie că am recuperat-o? întreabă Zal, uitându-se la ceilalţi piraţi. De unde a pornit zvonul? Cine v-a spus?

Ei doar se uită la Ley. Toţi piraţii sunt pe corabia noastră, legaţi.

— Dacă nu răspundeţi, o să aveţi aceeaşi soartă ca ea.

Ei rămân în continuare tăcuţi. Zal îmi face semn cu capul.

— Scufundă corabia şi încărcătura ei jalnică, spune Zal.

— Ce vrei să spui? o întreb eu.

— Cântă, spune ea. Cântă şi transformă cerul în nisip, Aza. Milekt ştie cântecul.

Milekt intonează o altă notă, iar eu îl acompaniez, urmându-i ritmul. Cântăm şi facem ca pietrele să se repeadă peste lanţurile care ţin captiv liliacul celeilalte corăbii pe catarg. Vedem cum toate legăturile încep să cedeze şi dispar în sfârşit. Liliacul lor velă îşi întinde aripile şi pentru prima oară mă întreb cum au ajuns aceste păsări să fie legate de corăbii. Îşi întinde aripile, îşi ia zborul şi dispare, alunecând în noapte, în timp ce corabia goală începe să se aplece pe o parte.

Când mă întorc în cele din urmă spre Zal, o văd că stă în picioare lângă Ley şi se uită la ea de sus, ca un vultur care studiază un iepure.

Atâta că *amândouă* sunt păsări de pradă.

Milekt şi cu mine cântăm, trimiţând aer greu peste corabia piraţilor, care, fără pânze, începe să cadă. Cânt şi aduc nisip, până ce corabia nu se mai vede deloc. Până când cade în lumea de dedesubt.

De la înălţimea asta, nu va mai rămâne prea mult din ea să cadă pe pământ. Oare ce vor crede oamenii despre asta? Că e un asteroid? Un meteorit? Sunt atât de multe lucruri pe care ei nu le ştiu.

Mă clatin puţin, fiindcă mi s-au înmuiat genunchii. Mă uit în jur. Toată lumea mă priveşte, echipajul alcătuit din rostrae şi magonieni, Zal şi Dai şi Jik, toată lumea.

— Duceţi-o pe Ley în cabina mea, spune Zal, şi două rostrae o coboară pe scară sub punte.

Ea nici măcar nu se împotriveşte. Se uită doar fix la mine, aşa cum fac şi ceilalţi, tot echipajul meu. Restul piraţilor legaţi sunt coborâţi şi ei în cală.

Pe punte este sânge şi corabia are găuri, iar acum şi prizonieri în cală, iar eu mă întreb dacă nu cumva am făcut ceva groaznic de rău, ceva ce eu nu pot - ceva ce nimeni nu poate - să mai îndrepte vreodată.

Şi apoi aud. Un cor de păsări, triluri lungi şi ţipete.

Jik zâmbeşte şi Dai strigă victorios, iar liliacul nostru velă îşi întinde aripile cu mare zgomot şi pornim în viteză, în timp ce balenele noastre cântă să ne aducă furtună.

Urale şi strigăte, după care membrii echipajului se apucă să reîntregească corabia. Iar eu sunt fericită de ce am făcut, de toată nebunia şi de toată confuzia, de Aza.

Sunt ameţită, la fel ca şi Milekt. Îl simt în pieptul meu.

AŞA deci.

Asta voiau ei să spună prin *cântat.* Asta voiau ei să spună când îmi vorbeau despre *putere.* Mâna lui Dai este în mâna mea. Nu ştiu cum a ajuns acolo, dar mă face să vibrez. Zal mă ia de cealaltă mână şi mi-o ridică sus. Stăm aşa acolo, pe puntea corăbiei noastre, înconjuraţi de echipajul nostru, şi mă simt ca cineva care s-a regăsit în sfârşit. Dai se uită

la mine.

— Împreună, Aza, spune el.

— Împreună, repetă Zal.

— Împreună, şoptesc eu, fiindcă aşa ceva nu am mai simţit niciodată.

Liliacul nostru velă îmi cântă, iar Milekt, în pieptul meu, cântă şi el. Păsările rostrae se uită la mine, iar echipajul magonian dă din cap aprobator.

Întorc capul şi mă uit la Dai. Nu sunt prea sigură că înţeleg ce înseamnă asta, nici măcar nu sunt sigură de ce am făcut.

— Ai făcut *totul,* spune el, citindu-mi gândurile.

Şi zâmbeşte şi îmi strânge mâna tare.

Pentru prima oară în viaţa mea, am putere. Mai mult decât putere. Am senzaţia de apartenenţă. Că asta e corabia mea.

Că asta e ţara mea.

Că ăsta e destinul meu.

Aud deodată strigătul puternic al fantomei. Mă uit la Zal, dar ea deja se îndepărtează. Corabia înaintează acum mult mai repede, iar eu mă uit în sus şi văd că păsările rostrae s-au alăturat liliacului ca să ne tragă cu viteză mai mare.

Şi zburăm.

CAPITOLUL 17
{JASON}

A TREBUIT SĂ MĂ ÎNVÂRTESC O GRĂMADĂ, CU PAŞI MICI ŞI frustraţi, după ce am auzit vocea Azei la înmormântarea ei, după ce a căzut ceva din nori, dar am găsit.

Acum e chiar aici în faţa mea. Sub hârtii. Aştept să plece mamele de acasă pentru că vreau să mai privesc obiectul ăsta a milioana oară.

E un ochean.

E vechi. Adică incredibil de vechi. Făcut din alamă şi lemn. Lemnul e zgâriat. Nu se vede prin el, fiindcă lentila are un fel de capac din lemn tare. A căzut de foarte departe. Capacul s-a sfărâmat peste sticlă, şi nu pot să-l scot de acolo.

E zgâriat peste tot cu nişte caractere ciudate, într-o limbă pentru care nu am reuşit să găsesc niciun fel de traducere.

Da, ai auzit bine. Nu pot găsi o traducere. Nici măcar vreuna total greşită făcută de cineva care stă tot timpul pe net.

Deci asta e.

Am găsit în nişte manuscrise medievale iluminate, la care am ajuns rătăcind pe site-ul Bibliotecii Harvard, nişte oameni-pasăre şi alte feluri de oameni. Îngerii din perioada aia, mai ales cei care aveau în grijă recoltele şi vremea, au în general un aspect omenesc, dar cu pene. Dar mai e şi un alt fel de categorie de îngeri din perioada aia care sunt pur şi simplu... albaştri.

Nu că asta ar fi un indiciu pentru Magonia. Nimeni nu vorbeşte despre „Magonia” în toate descrierile astea.

Dar sunt nişte similarităţi.

Istoria umană e alcătuită 73% din oameni care vorbesc despre vreme într-un fel straniu. Discuţia despre Magonia este în esenţă asta: *De unde a venit furtuna aia? O, Doamne, norii. Norii au înnebunit.*

Jacob Grimm - nu domnul Grimm, profesorul meu de engleză, ci

tipul cu basmele - vorbeşte despre o ţară în care oamenii vând vânt. Am selectat nişte pasaje (sunt drăguţ şi nu te pun să cauţi prin miile de pagini care s-au scris pe acest subiect):

„Vrăjitoarele din Norvegia (...) leagă vântul şi vremea rea într-un sac şi la momentul potrivit desfac sacul şi strigă «vânt, în numele diavolului» şi apoi se stârneşte furtuna care face prăpăd pe uscat şi răstoarnă corăbiile pe mare."

„O furtună mare, cu tunete, a durat aşa de mult, încât un vânător a ieşit în drum, şi-a pus în puşcă un glonte sfinţit şi a tras în mijlocul celui mai negru nor; de acolo a căzut moartă la pământ o femeie goală, iar furtuna s-a oprit într-o clipă."

Iar ăsta e cel mai tare: „Uneori, scopul vrăjitorului nu este să distrugă neapărat recoltele, ci să intre în posesia lor, să le ia de pe câmp, fie pentru propriul lui hambar, fie pentru altcineva."

Deci vorbim despre furturi de recolte. Din poveştile astea, factorul comun e că oricine zboară cu corăbii aeriene e flămând. Şi asta are o logică. Adică, ce dracu' să mănânce ei acolo sus? Ţânţari?

Furtunile care distrug recoltele, descoperite de aplicaţia mea, par să stea într-un anumit loc mai multe zile, după care se mută.

În Iowa a fost o furtună enormă acum vreo două săptămâni, una dintre puţinele furtuni în urma cărora oamenii au declarat că au avut pierderi. După ce s-a terminat, lanul de porumb al unui fermier a rămas pur şi simplu golit, ca şi cum ar fi fost distrus de lăcuste sau de ciori. Ştiuleţii erau dezgoliţi. Fermierul spune că în ziua aia a văzut un vultur, chiar înainte de a izbucni furtuna.

Rapoartele ciudate şi poveştile urmează traiectoria furtunilor, iar eu le-am monitorizat aşa de bine, încât aproape că pot să prezic cu mare precizie unde va fi următoarea. Deci, ce este peste ocean, în nord-estul Americii? Acolo mi se pare mie că se îndreaptă. Pe apă nu sunt recolte. Insulele din zonă nu sunt fertile - numai pietre şi stânci în mijlocul oceanului.

Nu pot să spun că asta - că am dreptate în legătură cu tot - nu îmi

provoacă o criză existenţială destul de majoră. *E posibil* să fi citit şi nişte filosofi. *E posibil* să-mi fi pierdut niţel şi direcţia. *E posibil* ca Eve şi Carol să aibă motive de îngrijorare în toată povestea asta.

Tot aştept ca Aza să cadă din cer în braţele mele. Ştiu că sună incredibil de sexist să spun asta, dar mă tot imaginez ca un pompier care o prinde atunci când sare pe fereastră.

Numai când mă gândesc la asta îmi vine să mă dau cu capul de podea.

Dacă ar fi aici şi m-ar auzi, cred că ar vomita în secunda doi fiindcă îmi pierd toată demnitatea.

Dar. Nu pot să-i dau mesaj, nu pot să-i trimit un e-mail. Nu pot s-o sun.

Asta-i naşpa, Az.

~~Detest toată chestia asta. Mi-e teamă că pierd vreun indiciu de o importanţă uriaşă, ceva ce toată lumea ştie, că încerc să găsesc o fată moartă care nici măcar nu mai există, o fată moartă care e vie numai în Imaginaţia mea Bogată, la fel cum spunea mereu Aza că are. Eu şi Aza. Bogaţi în Imaginaţie. Poate ar trebui să mă duc la mormântul ei, să stau acolo lângă ea şi să-mi iau rămas-bun, o dată pentru totdeauna.~~

Dar nu cred că e moartă. Şi nu cred că sunt nebun.

Am ceva în faţa mea, pe ecranul calculatorului, o scurtă înregistrare făcută de o fată din Maine cu telefonul.

Durează cam o secundă, partea importantă. E o corabie. Doar o parte dintr-o corabie, cu hublouri şi pânze, care iese dintr-un nor şi apoi dispare.

Se potriveşte cu hărţile mele şi cu condiţiile atmosferice. Au văzut şi alţii ceva, după care a fost o ştire hazlie despre iluzii. Miraje cereşti şi ierni lungi. Ştiriştii făceau glume pe seama celor din Maine şi spuneau că beau prea mult. În *Onion* a apărut o caricatură care reprezenta fix asta, un grup de oameni beţi care se uită pe cer şi văd corăbii. Exact aşa cum spuneau şi alţi oameni prin anii 1890.

Am văzut ceva pe fereastra de la camera Azei, în ziua în care a

murit. Am văzut o grămadă amestecată de păsări în curtea ei, majoritatea neobişnuite pentru anotimpul ăsta. Am auzit ceva din cer în ziua înmormântării şi ~~nu cred că o iau~~ razna nu o iau razna.

După înmormântarea Azei, după ce am auzit vocea ei venind din cer, mi-am amintit de elicopter. Normal.

Ştiu la ce te gândeşti. *Destul de penibil, Jason, să nu te fi gândit mai înainte,* nu?

Dap, e destul de stupid, fiindcă există o cutie neagră.

Asta-i o chestie nouă la elicoptere. Nu toate au cutie neagră, dar astea medicale sunt trimise să zboare şi pe o vreme nebună.

Azi am obţinut ce aveam nevoie. Prin surse de încredere şi absolut ilegale, am primit ce voiam pe adresa mea de e-mail ultrasecretă.

Îi dau *play* înregistrării audio de la elicopter. La început nu e decât dialog cu spitalul, se dau coordonatele exacte unde trebuia să vină elicopterul să ne ia, şi asta îmi trezeşte amintiri oribile. Iar şi iar, noi în ambulanţă. Aza lângă mine.

Apoi pe înregistrare vine discuţia cu medicul din ambulanţă, care raportează starea curentă a Azei.

Trebuie să dau mai departe. Mi-e teamă că o să aud zgomotul ăla groaznic, horcăit, pe care l-a făcut ea la final, şi nu pot să-l aud iar.

O clipă mai târziu ascult altceva, din elicopter, pilotul şi medicul care era cu el, discutând despre furtună.

— Uau. S-a pornit din senin, zice pilotul.

— Încălzirea globală, concluzionează medicul. E în regulă?

— Da, e bine, n-avem probleme, răspunde el.

Mai trece o clipă.

— Stai. Tu vezi asta?

— Ce?

— Ce dracu'... (zgomote nedesluşite)... e o...

— Frânghii? O, Doamne...

Şi apoi un zgomot, un sunet sinistru de metal care se rupe, de geamuri sparte, bufnituri şi scrâşnete şi ţipetele lor şi ce spun ei, ce

încearcă ei să spună e...

Ei, nu, fiindcă eu nu pot. Nu pot să ascult ultimele lor cuvinte. E mult prea oribil.

O clipă mai târziu e o explozie uriaşă. Cântece şi ţipete. Zgomotul bătăilor de aripi.

Păsări.

Cineva spune, cu cea mai slabă şi cea mai subţire voce posibil:

Ce eşti tu?

Asta-i toată înregistrarea. O ascult încă o dată şi încă o dată. Între momentul în care a avut loc prima discuţie despre furtună şi prăbuşire au trecut poate două minute.

Trebuie să analizez un pic chestia asta. Trebuie să mă gândesc mai mult la ea. La toată asta. La sunetele oamenilor care mureau. La sunetul păsărilor. La ultimele cuvinte spuse de aceşti bieţi oameni înainte de a cădea din cer, prăbuşindu-se în flăcări.

Familiile pilotului şi medicului nu au această înregistrare. Numai eu şi oamenii de la care am obţinut-o. Nu au murit numai ei doi, a murit şi medicul din ambulanţa noastră. A ieşit în fugă afară să le facă semne, şi nu i-au mai găsit niciodată trupul.

Stau la biroul meu, nu plâng, dar...

Ba da. Plâng.

Ce eşti tu?

Asta a fost în noaptea în care a murit Aza. Cinci zile mai târziu, i-am auzit vocea venind din cer.

Nu, nu sunt paranoic, n-am luat-o razna, nu. Nu mă gândesc nici la conspiraţii, nu sunt obsedat, nu am idei tâmpite în cap.

Sunt convins că dacă înregistrarea asta ar ajunge pe internet, s-ar găsi unii să spună că pilotul şi medicul au fost tulburaţi din cauza furtunii, din cauza presiunii aerului, a lipsei de oxigen.

Că, de fapt, n-au spus *„frânghii"*.

Dar dacă nu au spus asta, ce au spus?

Pe fereastră intră deodată o groază de ploaie şi vânt. Mă ridic şi o

închid. E frig rău.

Ce eşti tu? Ce eşti tu? Vocea repetă şi repetă în capul meu - când sună la uşă.

Carol sau Eve, care şi-au uitat cheile. De cele mai multe ori Eve. Creierul ei se blochează pe nişte chestii şi după aia sunt slabe speranţe să nu uite ceva. Nu că eu n-aş fi exact la fel. De o grămadă de ori uita să mă ia de la şcoală. Îmi petreceam după-amiezile la Aza. Iar mie îmi convenea de minune.

Închid folderul cu înregistrarea din cutia neagră, pentru orice eventualitate, şi mă duc la uşă.

Iar sună cineva, apoi bate în uşă. Nu e Eve. Ea ar fi acum la fereastra mea şi ar bate în geam, luându-şi faţa aia de „mamă care uită” pentru mine.

Am un moment de nervozitate. Fiindcă fac chestii de-alea ilicite, pentru care, dacă te prind, ajungi să fii anchetat, închis şi/sau condamnat pe viaţă.

Trag cu ochiul pe geamul de lângă uşă, dar nu văd nicio maşină de poliţie. Nu sunt semnale luminoase. Sigur, dacă erau de la poliţia federală, nici nu ar fi fost semnale luminoase. Mă uit atent la copacii de vizavi, pentru orice eventualitate. O groază de vânt acolo. Suflă tare.

Poate că o iau razna, mă alarmez eu pentru o clipă.

Persoana loveşte iar în uşă, tare. Nu văd decât un umăr îmbrăcat într-o haină albastră şi puţin păr negru strâns într-o coadă de cal.

Linişteşte-te, Jason. Poate e cineva care vrea să ofere religie acestui cartier.

Te-ai mai gândit la iad în ultimul timp?

Nup, o să zic. La orice, numai la iad nu. Sau nu tocmai.

Descui uşa. O deschid.

În faţa uşii mele stă Aza Ray Boyle.

{AZA}

ZAL MĂ TREZEŞTE, SCUTURÂNDU-MI HAMACUL.

— Fiica mea, spune ea. Pe punte.

Nu că dormeam. Eram frântă de oboseală după toată treaba cu piraţii şi cu cântecul - dar după aia am început să mă gândesc la tot ce s-a *vorbit* pe punte. Şi câte spaţii goale ar trebui să fie completate între cele spuse de Zal şi de Ley şi ceea ce ştiu eu.

Tu şi cu mine ştim că vrei o nouă lume.

Sunt convinsă că pentru tine nu e doar o recuperare sentimentală.

Cea care ne va uşura toate poverile.

Ce voia să spună Ley? Creierul meu nu poate să treacă peste asta.

Zal mă duce la cârmă şi de acolo ne uităm peste cerul plin de stele.

— Probabil că te întrebi ce s-a întâmplat azi, spune ea, cea mai incompletă afirmaţie a anului.

— Ştiu *ce* s-a întâmplat azi, zic eu. Am apărat corabia de piraţii care voiau să mă ucidă. Ce nu ştiu e *de ce.*

Zal se uită la mine şi zâmbeşte dintr-odată.

— La timpul potrivit, Aza, eu şi cu tine nu vom mai avea secrete. Piratul Ley Fol a fost o surpriză, şi nu una plăcută. Prezenţa ei în cerurile astea înseamnă că s-a aflat de existenţa ta în toată Magonia. Poate suflarea pe care am angajat-o să te aducă de jos o fi spus. Am crezut că pot s-o mituiesc, dar nimeni nu poate avea încredere deplină în ele. Sunt nişte monştri.

Stau o clipă să mă gândesc ce poate să însemne un monstru pentru Zal. Pentru Magonia. Mă gândesc la tentacule şi Godzilla, la dinţi. Rechinii ăia furtună erau destul de monstruoşi pentru mine. Suflările sunt diferite. Şi, se pare, mult mai fioroase.

— Dar *ce* sunt ele?

— Ele pot umbla printre cei care se îneacă. Ele pot fi plătite să-ţi facă

servicii, dar nu sunt bune de nimic.

Am mai văzut-o până acum să pară înspăimântată? Nu, n-am mai văzut-o. Devin stresată.

— Sunt anumite lucruri cărora nu trebuie să le rosteşti numele. Asta e o lume nouă pentru tine, şi pentru noi, de când eşti tu în ea. Tu eşti elementul esenţial. Eşti ceva de care Magonia are nevoie.

Ceva. Nu cineva.

— Deci ce sunt eu? o întreb pe Zal.

Ea zâmbeşte, arătându-şi dinţii ascuţiţi, iar părul i se înfoaie în jurul gulerului.

— Tu, Aza, eşti fiica mea şi eşti născută pentru a supune prin cântec toate elementele. Ai moştenit de la mine cântecul acesta, şi, deşi vocea mea a fost luată, acum o avem pe a ta. Ezită o clipă, apoi spune: A fost o vreme când puteam să cânt la fel ca tine.

Îşi deschide haina şi îmi arată cicatricea urâtă şi întunecată din mijlocul pieptului. Nu e doar o cicatrice. E mai rău decât atât. Zici că locul acela, unde ar fi trebuit să intre canwrul ei, a fost sudat. O linie adâncă de piele indigo întunecată, răsucită şi noduroasă.

— Am fost pedepsită pentru că am încercat să schimb Magonia cu cântecul meu, să nu mai fim dependenţi de cei care se îneacă. Oficialii din Maganwetar mi-au rupt legătura cu canwrul meu, ca să mă oprească. Asta nu se va întâmpla niciodată cu tine şi Milekt. Acum suntem mai puternici cu toţii.

Pentru prima oară aud într-adevăr ce nu e acolo. Nu pot să cred că nu mi-am dat seama până acum. Vocea ei e aspră fiindcă e solo. Nu are canwr. Legătura ei a fost ruptă.

De asta ţipă Caru. Sunt sigură. Caru este pasărea inimii lui Zal.

— El este... a fost...

Zal se uită într-o parte.

— L-ai auzit cântând, zice ea, citindu-mi gândurile.

— Cei din echipaj spun că bântuie corabia. Spun că el e mort.

— Şi totuşi cântă, spune Zal, dar ceva din expresia şi din mişcările ei

mă face să mă îndoiesc.

— Când au rupt legătura dintre voi, el a înnebunit? întreb eu. Sau era deja nebun?

— Tu nu ai auzit decât nişte rămăşiţe din cântecul lui, răspunde ea cu o figură îndurerată. Am crezut că o să-l pot vindeca, dar nu am putut. Se scutură: Nu se mai poate face nimic acum. Nu putem decât să mergem înainte... Ley şi cu mine, când eram de vârsta ta, citeam poveşti despre vechea Magonie, una care nu avea relaţia noastră distructivă cu cei care se îneacă. Poveştile alea nu sunt imaginare, sunt istorie. Credeam în ele. Eram convinsă că şi ea crede în ele. A fost o mincinoasă.

Am o revelaţie bruscă.

— Deci, zic eu, de ce? De ce te-au pedepsit? Care a fost crima ta?

Expresia din ochii ei mă face să tresar. Simt ceva şi pentru o clipă nu-mi dau seama ce simt. Compasiune? Încredere?

— Am spus adevărul, zice ea.

— Adevărul despre ce?

Dai apare de sub punte şi se îndreaptă legănat spre pupa.

Zal face semn cu capul spre el.

— Dai a eclozat într-o aşezare de corăbii magoniene uitată de autorităţi. Odată aveau destulă hrană, grâne de dedesubt, aveau propriile lor corăbii micuţe cu care le adunau, dar când lumea celor care se îneacă a început să se usuce, cei din Maganwetar le-au tăiat raţiile. Corăbiile lor s-au degradat. Liliecii-velă au murit de bătrâneţe. Prin locurile acelea nu erau balene-furtună. Nu ploua niciodată. Oamenii mureau încet-încet de foame, fiindcă sub ei, cei care se îneacă mureau şi ei de foame. Vedeau cum oraşele celor care se îneacă ardeau şi cum verdele devenea brun. Păsările lor rostrae au fugit, şi-au luat zborul în căutare de hrană şi şi-au găsit adăpost pe corăbiile oficiale. Tatăl lui Dai a plecat într-o misiune, ales de consiliul lor. Dai avea şapte ani. Era cu tatăl lui în barcă atunci când vântul s-a oprit. Au plutit în derivă, flămânzi şi arşi de sete. Tatăl lui Dai a murit încercând să coboare din barcă pe pământ. Corpul lui a căzut în deşert şi a fost ciugulit de vulturi până

când au rămas numai oasele.

Cum Dai lucrează în apropierea noastră, pot să-i observ braţul. Pe toată lungimea lui e o cicatrice pe care am mai văzut-o, dar nu am înţeles-o. Se pare că toată lumea din Magonia are cicatrice.

— Vulturi. La fel ca cei care au încercat să te ia pe tine, zâmbeşte Zal cu o oarecare blândeţe. Era slab ca o coajă, aşa că le-a scăpat prădătorilor, dar când s-a întors acasă, lumea lui era distrusă, toţi erau numai piele şi os, toţi erau pe moarte. Mama lui. Fratele lui. Sora lui. Morţi de foame din cauza celor care se îneacă, cei care îşi distruseseră singuri terenurile şi îşi incendiaseră pământul. Uitaţi de o capitală căreia nu îi păsa de ei.

Mă uit iar la băiatul magonian, de data asta mai lung - comandantul meu, instructorul meu de când am ajuns la bordul lui *Amina Pennarum.* Dintr-odată, mi se pare că e doar atât - un băiat. Poate nu chiar aşa de puternic sau sigur pe el cum vrea să pară.

— Eu l-am găsit, spune Zal, urmărindu-mi privirea. Corabia asta te căuta pe *tine,* răscolea cerurile lumii, atunci când a dat din întâmplare de aşezarea lui Dai. Până atunci nu mă gândisem că ai fi putut fi aruncată sub cer. Am ajuns în aşezarea asta, care plutea în derivă, am andocat şi am umblat cu barca pe drumurile cereşti pustii. Dai a urcat pe furiş la bordul corăbiei şi peste două zile l-am găsit în cală, mâncând porumb. Mă doare inima când mă gândesc la suferinţa lui Dai. E o suferinţă pe care nicio creatură - oameni, rostrae sau magonieni - nu ar trebui s-o trăiască. L-am învăţat pe Dai să cânte, continuă Zal. Şi mi-am petrecut ani de zile citind istoria Magoniei în coji de ouă, în pui care au pierit înainte de a învăţa să zboare, în aşezări abandonate, în imagini ale cerului şi în cântecul balenelor-furtună...

Asta-mi dă o imagine despre Zal la care nu mă aşteptam. O Zal cam ca mine, în bibliotecă, citind şi iar citind.

— Am călătorit prin părţi ale cerului care la început erau rele. Am văzut cerurile răscolite de vânturi cum nu se mai văzuseră, de furtuni biciuitoare pe care nu noi le creaserăm. Sub noi, mările inundau coastele celor care se îneacă şi recoltele se uscau. Ei distrug cu bună ştiinţă

pământul pe care trăiesc şi, făcând asta, ne distrug şi pe noi, spune Zal.

Ei.

Se referă la toată omenirea.

Încerc să văd Magonia aşa cum aş fi văzut-o dacă trăiam pe pământ, ca om. Un regat parazit, care se hrăneşte din recoltele pământului?

Dar apoi mi-l imaginez pe Dai, mititel, flămând, singur în barca lui.

Mă gândesc la familia mea, în maşină, mergând în diverse locuri, scuipând chestii toxice în aer şi împrăştiindu-le pe pământ.

Acolo jos, oraşele strălucesc în întuneric, roşu, verde, alb. De parcă toată planeta e făcută din maşini care vor să ajungă undeva.

Am senzaţia că atunci când eram acolo am fost oarbă, iar acum, ce?

— Ce vrei de la mine? întreb eu.

— Uită-te acolo, spune Zal.

Îi urmăresc degetul, care arată ceva în întuneric. O masă de nori care, după ce ne apropiem mai mult, se dovedesc a fi altceva. Zal stă lângă mine, cu trupul ei subţire şi musculos lipit de mine. Îmi arată un punct mai întunecat.

Ceata noastră de balene-furtună nu e cu noi, îmi dau eu seama brusc.

— Unde sunt...

— Ele nu vin aici, spune Dai, apropiindu-se de noi şi băgându-se iar în gândurile mele. Ne aşteaptă în partea cealaltă. Uite, Aza. Uite ce au făcut cei care se îneacă cu toate otrăvurile lor.

Dai îndreaptă o lumină către întunericul acela, şi atunci văd. E un vierme care se mişcă, apoi altul. Un ochi mic, rotindu-se în capul unei uriaşe balene-furtună. Are o rană, care se întinde de la ochi la falcă. Are răni peste tot, dar nu răni provocate de arme, ci de altceva. Arsuri. Sângerări.

Încearcă să cânte, dar nu poate. Mă uit cum din fosa ei iese ceva roşu. Văd cum curge substanţa roşie şi ştiu exact cum va fi numită această ploaie pe pământ.

Balena-furtună se văietă şi se rostogoleşte în agonie. Suflă o furtună prin fosa ei, ceva toxic, roşu şi negru şi apoi limpede, cu o strălucire

uleioasă. Nu am mai auzit până acum o balenă-furtună care să cânte altceva decât melodii vesele. Vederea ei îmi face rău. Trebuie să-mi înghit amăreala din gură.

— Sunt o mulţime ca ea în toată Magonia. Se nasc mereu altele, care fac furtuni de otravă, spune Zal.

Mă uit în ochiul balenei-furtună şi îmi vine şi mie să plâng. *Cântă,* spune ea, uitându-se la mine. *Cântec de noapte. Cântec de moarte.* Cum privesc eu aşa, apar şi alte balene rănite, înoată pe lângă noi cu corpul strălucind nefiresc.

Nici măcar nu pot vorbi între ele. Sunetele pe care le scot sunt mai mult horcăieli şi ţipete.

Milekt începe să cânte din pieptul meu, şi cu cântecul acela vine furia. Mă cutremură.

În timp ce cântecul lui Milekt se avântă, gândurile mele de moment, la toţi oamenii buni de pe pământ, la Eli şi la părinţii mei şi la Jason, se încurcă în furia care mă face să-mi încleştez pumnii. Îl simt pe Dai lângă mine, vibrează şi el, iar în pieptul lui, Svilken cântă.

— De fapt, ce facem noi? o întreb într-un târziu pe Zal. Unde ne ducem?

Ea se uită dur la mine, drept în ochi.

— Cei care se îneacă ne distrug, la fel ca şi politica dusă de Maganwetar. Face o pauză, apoi continuă: Poziţia capitalei e că Magonia nu are nicio şansă decât să trăiască ascunsă de ochii celor de dedesubt. Maganwetar nu este la fel ca restul Magoniei, o masă flămândă de cetăţeni, care fură disperată tot ce găseşte pe jos. Ea îşi ia tainul de la toate corăbiile şi alege cea mai bună hrană. În Maganwetar e mai multă mâncare decât au nevoie locuitorii oraşului, dar capitala vrea din toate ce e mai bun şi lasă pentru ceilalţi ce e prost şi stricat, ce e uscat sau mucegăit. Cei care se îneacă îşi înfometează şi îşi otrăvesc semenii. Dar Maganwetar rămâne ancorată în trecut când vine vorba de politică.

— Nu se mai poate să urmăm direcţia oficială, intervine Dai. Cei care se îneacă ne distrug cerurile, oamenii, aerul.

Cei de pe pământ nu ştiu nimic despre Magonia. Ei nu ştiu ce fac, vrea să strige o parte din mine. Dar mă uit la acest animal uriaş care cântă o ploaie acidă. Iar cei de pe pământ ştiu de ploile acide şi nu fac nimic să le împiedice.

— Capitala consideră că avem nevoie de recoltele celor care se îneacă, spune Zal. Dar asta e un mit. Se poate şi altfel.

Nu pot să-mi imaginez vreun miracol care să poată vindeca toate arsurile şi distrugerile de pe suprafaţa pământului.

— Cum?

— Avem nevoie de tine să ne aduci ceva, spune Zal. Cei care se îneacă l-au pus sub stânci, într-un loc pe care ei îl cred sigur. Vrem ca tu să transformi în apă stâncile acelea. Tu şi Dai. Împreună veţi avea destulă putere. Apoi o să aducem acel ceva aici sus.

— Ce este?

— Aza, spune ea. Dacă oamenii se înfometează singuri, murim şi noi de foame odată cu ei. Dacă ne distrug cerurile, dispărem şi noi odată cu ele. Trebuie să recuperăm ceea ce ne aparţine. Tu o să ne ajuţi să furăm ceva care ne-a fost furat cu mult timp în urmă. Zal zâmbeşte şi zâmbetul ei mă convinge. Cei care se îneacă ne-au pus plantele sub pământ, într-o ascunzătoare secretă din Nordul îngheţat.

Echipajul a fost foarte prudent faţă de mine, îmi dau eu seama. Dar sunt o mulţime de poveşti despre epifitele magoniene, fiindcă aparent erau o hrană magică, suficientă pentru toţi cei din cer. Au pierdut asta în urma vreunui târg prost cu pământul?

— De ce nu încearcă Magonia să negocieze pur şi simplu cu pământul? întreb eu, iar Dai se uită la mine şi râde.

Îmi şi imaginez o delegaţie de magonieni aterizând pe peluza din faţa Casei Albe şi cerând să stea de vorbă cu preşedintele, ca să facă schimbul. E ultra-evident că acea delegaţie ar fi împuşcată în cer, înainte chiar să apuce să aterizeze.

OK, bine. Am priceput.

— Nu mai avem ce să ne dorim pentru poporul nostru, nu ne mai

putem baza pe alţii să facă ce trebuie. Înţelegi ce poţi tu să faci? Pentru mine? Pentru noi?

Zal se bate uşor în piept, chiar peste cicatrice.

Mă uit în sus la ea.

— O plantă, spun eu.

Ea dă din cap.

— O plantă, da. Şi mult mai mult decât atât. Tu, Aza, îţi vei salva tot poporul.

Deşi o mică parte din creierul meu încă mai bombăne şi spune că o treabă ca asta nu e niciodată simplă, cântecul furios al lui Milekt încă îmi mai răsună în cap şi acoperă totul.

— Da, îi spun lui Zal.

— Juri că o s-o faci? mă întreabă ea şi îmi întinde mâna, albastră şi plină de noduri.

Îi ofer mâna mea, dar nu sunt pregătită când ea îmi taie palma cu un mic pumnal de argint. Sânge de cerneală şi durere, o senzaţie usturătoare de inundaţie. Mă dau înapoi clătinându-mă, dar ea îşi apasă pe palma mea propria ei palmă tăiată.

— Deja împărţim acelaşi sânge, fiica mea, spune ea. Dar aşa e ritualul. Jurăm să ne îndeplinim misiunea. Jură.

Sângele nostru picură pe punte, în timp ce mulţimea de balene rănite trec încet pe lângă noi.

— Jur, spun eu, uitându-mă după ele, ascultându-le cântecul sugrumat şi jalnic.

Dai stă lângă mine, cu mâna pe spatele meu. De undeva din adâncurile corăbiei aud strigătul lui Caru, unul singur, un bocet lung în întuneric.

— Fiica mea, zice Zal şi mă sărută pe frunte.

Închid ochii şi doar pentru o clipă sunt din nou pe pământ. Mama mea mă înveleşte, are grijă de mine, mă ţine în viaţă în fiecare noapte.

Apoi deschid ochii şi în jurul meu bate un vânt rece, iar cântecul jalnic al balenelor-furtună se stinge încet, în timp ce noi ne îndepărtăm în

noapte.

CAPITOLUL 19
{AZA}

A DOUA zi DIMINEAȚA SUNT ÎN FAȚA cabinei lui Dai şi bat la uşă. El deschide şi are aerul că l-am trezit din somn.

Oare poartă şi el vreodată cămaşă? Îşi întinde braţele. Încerc să nu mă las copleşită de felul în care arată, dar e inutil.

El a sărit din barcă să mă salveze de vulturi şi piraţi.

Hm, deja erai gata să te salvezi singură, subliniază creierul meu, dar acum nu am chef de logică.

Lui Dai i-a păsat de mine. Deci pot să am încredere în el. Vreau să am încredere în *cineva.*

— Deci, nu sunt o cântăreaţă magoniană obişnuită. Cântecul meu e diferit, nu?

— Tu ce crezi? zice el şi zâmbeşte.

— Şi, după cum spune Zal, după cum spune Wedda şi după cum spune toată lumea, tu ar trebui să cânţi cu mine, îi spun eu, încercând să-mi controlez vocea. Cum ar fi, asta face parte din fişa postului tău.

— Aşa e, încuviinţează el.

— Şi cum de nu cânţi niciodată cu mine?

— Fiindcă nu eşti gata.

— De unde ştii asta?

— Fiindcă n-ai făcut niciodată ce ai făcut ieri, zice el, destul de rezonabil.

Se uită la mine şi ridică sprânceana într-un mod care îmi aminteşte de...

Mi-o imaginez pe Jenny Green sunând la uşa lui Jason, uitându-se la el cu simpatie după moartea mea, iar el îi răspunde la uşă bolborosind la *pi.*

Nu. Jason nici nu ar vrea-o pe Jenny Green.

(Ar putea.)

Nu ar vrea-o.

Probabil că Dai mi-a sesizat tulburarea de pe faţă.

— Te simţi bine? mă întreabă şi îmi pune o mână pe umăr.

Căldura ei îşi face loc prin jacheta mea şi se pare că nu mai contează că am fost puţin tulburată de tristeţe; simt cum inima îmi bate tare, de parcă aş Cânta iar.

Stau aici cu un băiat care şi-a pierdut familia într-un cu totul alt fel decât mine. Cine sunt eu să fiu tristă? Familia mea de pe pământ e încă în viaţă. A lui nu mai e.

— Bine, spun eu, deşi trebuie să-mi ţin degetele cu mâna ca să nu îl ating şi eu.

E o dorinţă aşa de mare, încât parcă nici nu e dorinţă, parcă e o necesitate, ca nevoia de apă sau de hrană.

Încerc zadarnic să-mi înghit sentimentul de culpabilitate şi ciudăţenia şi dorinţa şi toate gândurile, mai puţin acelea legate de ce e în faţa mea. Dai se duce să-şi ia cămaşa şi jacheta, şi astfel îmi dă posibilitatea să mă uit la spatele lui, la umerii lui, la profilul lui, încât până la urmă închid ochii.

— Eşti timidă, spune el, apărând din nou lângă mine, şi râde.

— Nu erai prea îmbrăcat, comentez eu.

— Creatură care se îneacă, zice el, dar pentru prima oară în vocea lui e o nuanţă de tachinare.

— Exhibiţionistule, i-o întorc eu.

— Asta ce înseamnă?

— Cineva care are o nevoie compulsivă să-şi arate atractivitatea în faţa lumii, spun eu.

Dichisit.

Apoi înjur în gând.

Sunt aşa ciudată din cauza epuizării. Din cauza nebuniei care a fost ziua de ieri, la care s-a adăugat pasărea-fantomă a căpitanului care mă chema în somn - chema cerul, chema libertatea.

Dar e moartă, mi-am amintit eu. O fiinţă moartă e deja liberă.

Şi altceva m-a mai ţinut trează. Simţeam puterea cântecului meu şi nu aveam nicio îndoială că putea merge şi mai departe. Că putea să fie şi mai puternic. Că era MAI MULT în el.

Orice ar fi acest *mai mult,* îl vreau.

— Tu eşti secundul, spun eu.

— Şi tu eşti frumoasă, Aza Ray Quel, Fiica lui Zal, cea care transformă prin cântec cerul în piatră, spune el. Chiar dacă ai nevoie totuşi de lecţii de cântat. Şi lecţii de toate celelalte.

Apoi trece pe lângă mine, iese din cabină şi urcă pe punte înainte să apuc eu să spun ceva.

Urc şi eu scara după el. Am senzaţia că sub piele sunt prea fierbinte şi că am un creier prea mic. Ochii îmi ard, inima îmi bate tare. Frumoasă?

Mă salt pe punte şi încerc să mă gândesc la altceva, mă uit la un avion, departe, sub balenele noastre furtună. *Aza Ray,* îmi spun eu în gând. *Aza Ray, viaţa ta e aşa de extraordinar de altfel decât ai crezut tu că va fi. Viaţa ta e minunată, în sensul propriu al cuvântului. Adică plină de minuni.*

— Trebuie să te supui unor reguli, îmi spune Dai, aşezându-se lângă mine. Aici nu e vorba de tine. Aici e vorba despre Magonia. Tu eşti doar o parte din ea.

— Şi care ar fi regulile?

— Suntem obligaţi să cântăm împreună. *Eu sunt etholodigidionul tău.*

— Ştii că nu ştiu ce înseamnă cuvântul ăsta, spun eu, fiindcă a vorbit pe un ton prin care, jur, a vrut să mă scoată din sărite.

— *Partenerul tău.* Tu ai abilităţile tale, iar eu le am pe ale mele, şi aceste abilităţi sunt compatibile. Nu am auzit de nimeni care să cânte ca tine, în afară de Zal, dar asta înainte de a o cunoaşte eu. Ea m-a antrenat să îţi completez puterile.

Nu pot să mă decid dacă asta e sinistru sau mişto.

— Nu am nevoie de un partener. Zal nu cântă cu un partener, spun eu.

Pufneşte, de parcă habar n-aş avea de nimic.

— Zal nu mai cântă deloc, replică el. Dar eu sunt aici şi trăiesc doar

datorită ei. Dacă ea încalcă legile Maganwetarului, le încalc şi eu cu ea. Amândoi avem aceeaşi misiune. Şi tu?

— Da, spun eu, cu o voce care tremură din nişte motive pe care nu prea pot să le definesc.

— Atunci trebuie să învăţăm să cântăm împreună. Cred că jumătate de drum deja l-am parcurs. Îşi trece vârful degetelor pe obrazul meu, iar eu întorc capul. Spune-mi că nu vrei să cânţi cu mine, Aza Ray, îmi cere.

— Şi dacă zic că nu vreau? întreb eu, doar de curiozitate.

— Aici lucrurile nu sunt lucruri de unică folosinţă, cum sunt sub cer. Acolo ei aruncă lucrurile. Noi aici le păstrăm pentru totdeauna.

Mă uit la el o clipă şi mă gândesc...

{Pentru totdeauna.}

Apoi...

~~*(Te {} mai mult decât [[[{{H}-}}]].)*~~

Mă uit la cer, cum l-am făcut ieri să mă susţină. Nu zburam. Pluteam.

— Eu am cucerit o corabie invadatoare, îi spun.

— Într-adevăr, răspunde. Dar ai fost sigură că o vei face? Eu nu. Trebuie să înveţi să-ţi controlezi puterea. Eu sunt pentru tine un focalizator. Ca o lupă pusă în faţa razelor de soare. Cântecul meu îl va face mai puternic pe al tău.

— Deci în analogia ta eu sunt soarele? întreb eu.

El nu zâmbeşte.

— Da, spune.

Îmi ridică bărbia cu degetele şi se uită la mine. Îl privesc şi eu.

Ochii lui au gene lungi şi sunt foarte-foarte întunecaţi. Se apleacă spre mine şi mie îmi vine să râd fiindcă e atât de ridicol, atât de *stupid.*

(Ultima oară când am fost atât de aproape de faţa unui băiat am... nu mă mai gândesc la asta. Nup. Nu mă gândesc.)

— Aşa, spune Dai şi cântă o notă în gura mea, foarte încet, mai mult o respiraţie decât o notă.

Stau tremurând o secundă, apoi cânt şi eu nota lui. Amândoi cântăm

fără păsările noastre, aşa că ceea ce facem noi nu e oficial.

Dar este cu totul suficient. Eu cânt nota mea în magoniană care înseamnă „ridică-te”. Dai mi se alătură cu nota lui joasă, care înseamnă jumătate „ridică-te”, jumătate „mai mult”.

Simt iar cum începe să-mi bată tare inima, şi îi văd şi pulsul pe gâtul lui, bătând cam în acelaşi timp cu al meu.

Nota lui se amplifică, la fel şi nota mea. Creştem amândoi volumul şi, în timpul ăsta, observ că mâna mea e pe pieptul lui, acolo unde e inima lui, acolo unde ar trebui să fie Svilken, dar nu e.

Îmi trag repede mâna înapoi, ruşinată.

Roşesc tare de tot. Nu ştiu cum se vede asta pe pielea magoniană. Dai îmi zâmbeşte şi murmură o altă notă. Strânge pumnul şi bate o dată în osul pieptului meu. Pieptul mi se deschide să intre Milekt, ceea ce mă sperie din cale-afară. Mi se pare extrem de intim ca Dai să facă asta. Milekt vine în zbor de sus şi intră.

Bat şi eu în pieptul lui Dai, cât mai calmă, şi pieptul lui se deschide ca o fereastră. Canwrul lui vine în zbor de pe stinghia sa şi îi intră în plămân.

Pe neaşteptate, şi el e la fel de stânjenit ca mine.

— Suntem împreună în povestea asta, spune Dai. E planul lui Zal. Dacă ratăm, vor fi urmări neplăcute.

— Ar fi foarte util dacă aş şti tot planul lui Zal, comentez eu. Deci, dacă vrei să mi-l spui, acum ar fi momentul ideal.

— Când erai mică, ai cântat ceva care a făcut să se ridice de dedesubt un lac întreg, l-ai îngheţat şi l-ai aruncat înapoi, îmi povesteşte Dai şi zâmbeşte. A devenit legendă. Dar e ilegal. Asta a atras cam prea mult atenţia celor care se îneacă, dar şi atenţia celor din Maganwetar. Dacă puteai face asta, cine ştie ce altceva mai puteai face?

Puntea se leagănă sub noi. Mă uit în jur, mă uit în sus, la pânze, unde stă cocoţată Jik, pe o frânghie. Expresia ei arată şi curiozitate, şi suspiciune.

Când mă uit în ochii ei, întoarce capul.

Dai stă lângă mine şi mă priveşte atent, iar după o clipă întinde mâna şi îmi atinge vârful degetelor.

— O să cânt acum un nor de furtună, spune Dai. Şi apoi vom cânta un strop de ploaie.

Scoate un sunet ascuţit, care parcă îmi lipeşte urechile de cap, şi un nor miniatural prinde formă. Cântă şi Svilken cu el, iar între noi, în aerul îngheţat, apare o picătură de ploaie. Deschid gura şi suflu ploaia de aici, ca şi cum aş sufla în lumânările de pe tort...

O străfulgerare de amintire, un ecler de ciocolată.

— Ce dorinţă ar trebui să-mi pun? mă trezesc că îl întreb pe Dai, dar el se uită la mine fără să înţeleagă.

Vântul meu încă bate, zăbovind invizibil printre noi. Fără să îmi spună el, transform picăturile de ploaie în gheaţă - fiecare din ele o prismă care conţine un mic curcubeu.

— Trebuie să înveţi cum să faci asta, se încruntă el. Sunt cântece care se cântă de la începuturile Magoniei. Nu poţi să te apuci acum să faci altele.

Milekt e de acord cu Dai. Cântă puţin cu Svilken.

Supunere, cântă Milekt şi Svilken din piepturile noastre, *datorie.*

Iau o gură de aer, îl apuc pe Dai de mână şi cântăm toţi patru.

Toţi patru, acelaşi cântec, patru voci îngemănate, iar cerul din jurul nostru începe să strălucească nebuneşte. Tot trupul mi se cutremură. Dai este în faţa mea, cu ochii pe mine. Cântecul e dulce, dar în adâncul pieptului meu e greu ca naiba.

E gata să se întâmple ceva. Simt cum ne susţinem unul pe altul când vocile noastre se unesc aşa.

Mă uit cum un colac de funie de pe punte se ridică din proprie voinţă, la chemarea cântecului nostru, scândurile se slăbesc, iar echipajul începe să se ridice de pe punte, nu să zboare, *să se ridice,* pentru că noi le cântăm să se ridice.

Simt că ceva începe să se detaşeze în altă parte, mult dedesubtul nostru, mă uit peste balustradă, în ocean. Un val se înalţă, o curbă de apă

aşa de imensă, încât nu-i văd capătul. Apa se întinde spre noi.

Dai se apleacă spre mine şi eu mă aplec spre el şi cântăm unul în plămânii celuilalt, şi fiecare celulă din corpul meu strigă cu încordare. Notele încep să pâlpâie, şi am senzaţia că urcăm, dar periculos. Urcăm spre o cădere.

Sunt sigură că şi el simte asta. Cântăm un tsunami până când încep să-mi vin în fire şi să mă trag în spate, gâfâind.

— Stop! reuşesc eu să spun, deşi corpul meu vrea să continue, deşi eu vreau să cânt în continuare.

Dacă asta înseamnă să cânţi, atunci vreau să cânt aşa mereu, dar nu pot. El pare la fel de tulburat ca mine.

— Oh, face el.

Niciodată nu l-am mai văzut surprins.

— Oh.

Se clatină.

Valul cade înapoi în ocean cu un plesnet îndepărtat. Inima mea îşi încetineşte bătăile.

Mă gândesc ce poate face un tsunami. Mă gândesc că am reuşit să creez un val din nimic - din aer - din răsuflarea mea.

Abilitatea de care vorbea toată lumea. Puterea mea. Acum ştiu. Şi puterile *noastre.* Acum ştiu şi asta.

E înfricoşător.

E uimitor.

Dai îmi zâmbeşte cu un colţ al gurii şi eu încerc să-i răspund tot cu un zâmbet, încă ameţită.

CAPITOLUL 20
{JASON}

— M-am întors, spune Aza. E în fața ușii mele. Am venit acasă, adaugă.

Am ținut-o de mână când am mers cu ea la spital.

Am ținut-o de mână când a murit.

Am ținut-o de mână până când mi-au spus că nu mai pot s-o țin de mână.

Am citit raportul medical al legistului.

A fost un cadavru. Cadavrul EI.

Hiperventilez.

Îmi pierd cunoștința? Respir prea repede? Încep să țip?

— Ce te uiți așa? mă întreabă ea, oprindu-mă din toate astea, cu tonul clasic al Azei.

Un miraj. De parcă mă târăsc prin Sahara. Sunt un muribund care se uită la jocurile pe care le fac razele soarelui, dar nu, fiindcă exact razele soarelui au sunat și mi-au bătut în ușă. Razele soarelui se uită fix la mine și își țuguie buzele.

— Aza, îngaim eu.

Asta-i tot ce pot să spun. Nici măcar nu pot să mă chinui să mai scot ceva din gură.

— Jason Kerwin, spune ea. Și mie îmi pare bine să te văd.

Întinde mâinile spre mine. Nu sunt albastre.

Intră în casă pentru o...

Eu nu, eu...

Își lipește gura de buzele mele, foarte repede, nu ca cineva care e mort, nu ca o stafie, și, până să-mi dau seama ce se întâmplă, ea deja s-a îndreptat și se uită la mine.

S-ar putea să cad sau să o iau la fugă sau...

Calcule super-rapide de probabilități pe care nu pot să le analizez,

de călătorii în timp pe care nu pot să le fac, de sosii pe care nu mi le pot imagina, de gemene secrete, de filme de-ale lui Hitchcock, de *Vertigo.*

Vertigo, aici sunt. *Pi* vrea să preia controlul, dar eu nu-i permit. Criza vrea să izbucnească, dar eu rămân vigilent şi nu fac nimic din diferitele istericale pe care aş vrea să le fac acum.

În exact o secundă şi jumătate, o compar pe Aza din creierul meu cu fata din faţa mea.

Pare sănătoasă. Ciudat de sănătoasă. Nu i se mai văd venele prin piele, aşa cum i se vedeau întotdeauna. Am făcut o adevărată carieră urmărindu-i sângele care îi circulă prin corp, dar acum e invizibil. Gura ei nu numai că *nu* e albastră, dar e dată cu ruj. Obrajii sunt roz. Nu am mai văzut niciodată hainele cu care e îmbrăcată. Sunt noi. Nu cred că am mai văzut-o vreodată cu părul pieptănat aşa.

Ultima oară când am văzut-o, ochii ei ciudaţi, de culoarea adâncurilor oceanului, erau închişi. Eu i-am închis. Acum este...

Aza desface braţele exasperată.

— Chiar nu te bucuri DELOC că mă vezi? mă întreabă ea, şi vocea ei e vocea Azei, puţin iritată, puţin jignită.

Dar nu gâfâită. Nici măcar nu pot să procesez asta.

— Credeam că o să te bucuri. Nu-mi vine să cred că nici nu m-ai îmbrăţişat. Eu te-am *sărutat.*

Inima mea bate aşa de tare, încât ar trebui să se zgâlţâie geamurile, dar apoi mă apropii de ea şi o strâng în braţe cât pot de tare, iar ea nu gâfâie, nu tuşeşte. E în braţele mele. Este în...

Ultima oară când am văzut-o, era moartă. O îndepărtez puţin de mine şi mă uit atent la ea.

— Am visat?

— Nu, spune ea. N-ai visat.

— Sunt nebun?

— Poate, spune ea. Spune-mi ce-ai făcut în ultimele patru săptămâni şi după aia îţi spun dacă eşti nebun.

— Serios?

— Chiar sunt aici.

— *Aza Ray a fost ea,* spun eu.

Ea se uită curioasă la mine.

— Aza Ray sunt eu.

Îmi zâmbeşte.

Ceea ce, ca întotdeauna, mă termină. Nimeni nu are zâmbetul ăsta. Chiar dacă e ciudat să văd că gura ei, care în mod normal e violet-închis, acum e pictată în roz.

Ea se desprinde din braţele mele şi intră în casă pe lângă mine. Rămân o secundă acolo, uitându-mă la strada mea, care parcă a devenit deodată o stradă din paradis, şi apoi intru în living.

— Unde sunt părinţii tăi? mă întreabă ea.

— Au plecat la cumpărături, spun eu, ciudat de formal.

Vreau să-i spun totul. Şi vreau să-mi spună totul.

Ea se plimbă dintr-un colţ în altul al camerei, se uită atent la toate, apoi intră în bucătărie, se uită la dulapuri, la frigider, în mod normal, s-ar servi cu ce ar vrea ea.

— Ţi-e foame?

— Nu, răspunde ea. Am mâncat.

Se cocoaţă curios pe marginea unui fotoliu. [Verificare că nu e fantomă: fotoliul se lasă sub greutatea ei.]

— Visez? o întreb eu din nou.

— Nu visezi, spune ea. Faci parte dintr-un secret. Poţi să păstrezi un secret, Jason Kerwin? Am nevoie de ajutorul tău.

De ce îmi rosteşte mereu numele aşa?

Ce s-a întâmplat cu ea? Aş Fi şi eu ciudat dacă aş muri sau nu aş muri, dacă s-ar întâmpla Dumnezeu mai ştie ce? Da. Evident, şi eu aş Fi ciudat.

Mă întind spre ea şi o iau de mână. Are pielea caldă. Niciodată nu a avut până acum pielea caldă. În palmă are bătături, bătături noi. Sau cel puţin ultima oară când am ţinut-o de mână pielea ei era netedă. Acum, mâinile ei arată ca ale cuiva care a muncit. Vreau să zic, care a muncit din

greu, venind din morţi.

Şi, uau, mă concentrez prea mult pe detalii. Lumea se îngustează şi toate lucrurile care ar trebui să conteze dispar în ceaţă când fac asta. Încerc să respir.

E un şoc? Cred că sunt în stare de şoc.

— Unde ai fost, Az? o întreb eu cu o voce destul de calmă.

Ca şi cum nu-i mare chestie că a murit. Ca şi cum nu începeam să-mi pierd minţile. Ca şi cum nu îmi pierd minţile chiar acum.

Ea se uită prin cameră şi capul i se mişcă ciudat, se înclină şi apoi iar se înclină. Pare speriată din felul în care se mişcă, dar pe faţa ei nu se vede teamă şi apoi îmi vine ideea că de fapt caută ceva. E o mişcare pe care am văzut-o la păsările care vânează insecte. Se concentrează pe ceva, care se vede prin fereastră. Zâmbeşte, şi doar pentru o clipă mă sperii *eu.*

Jason Kerwin: nebun.

Îi strâng mâna mai tare. Nu trebuie să-i număr pistruii şi să compar rezultatul cu ce e în creierul meu.

Nu mă tem de Aza.

N-am fost vreodată speriat decât de gândul că o pot pierde pe Aza.

Ea se uită drept la mine şi din nou sunt izbit de adrenalină. Vreau să ţâşnesc afară din cameră. De ce? Ce dracu'?

— Unde ai fost? încerc eu încă o dată.

— Ce ştii tu? mă întreabă ea. Îţi spun totul, dar mai întâi spune-mi ce ştii tu.

Sunt gata să încep, dar din nou face mişcarea aia cu capul, îl apleacă repede, îl întoarce repede.

Nu ştiu nimic.

Se apropie de mine, se apleacă, pune o mână pe genunchiul meu, ceea ce e aşa de neobişnuit pentru Aza, încât mă pierd cu totul. Mă uit în jos la genunchiul meu, paralizat.

— OK. Chestii elementare, Az. Întâmplător eşti moartă?

— Sigur că nu, spune ea. Uită-te la mine. Sunt vie.

Se apleacă iar spre mine. Mâna ei se mişcă pe piciorul meu. Nici

măcar nu am cum să fac faţă la asta. O prind de degete, ca să nu se mai mişte.

— Dar ai murit, Az, spun. Chiar ai murit. Am fost acolo. Am văzut cum s-a întâmplat.

Mă înjur singur chiar în timp ce scot pe gură cuvintele astea, fiindcă ea este mult mai vie decât era când era vie. Întotdeauna era în pragul sufocării, iar acum nici vorbă de aşa ceva.

Când am îmbrăţişat-o, am simţit muşchi pe spate şi pe braţe. Are o... *densitate* pe care până acum nu a avut-o. Corpul Azei era întotdeauna din sticlă, iar creierul din oţel ascuţit. Acum părul ei miroase a sare şi ozon.

Pielea îi miroase a ocean, ceea ce... noi suntem pe uscat. Dar afară e furtună. Poate vântul aduce aici ceva de undeva. Poate are un parfum nou.

Aza nu s-a dat niciodată cu parfum până acum. Nu putea să se dea, fiindcă o făcea să tuşească, şi nici cei care erau în jurul ei nu se puteau da cu parfum.

Eu ştiu asta. Ea ştie asta. De ce nu vorbim despre asta?

— Hai, Jason Kerwin. Nu ai crezut cu adevărat că am murit, spune ea. M-ai căutat. Ai urmărit chestii pe cer, nu-i aşa? Modele climaterice? Ce-ai descoperit?

Probabil că pe faţa mea se citeşte confuzia.

— Mi-ai promis că mă vei găsi, spune ea. Deci asta ai făcut, m-ai căutat, nu?

Mă uit la Aza.

— Da, spun.

— Am auzit eu zvonuri, spune ea.

— De la cine? Unde ai fost de ai auzit zvonuri? Unde ai fost ca să-ţi şoptească oamenii zvonuri? Şi dacă AI AUZIT zvonurile, de ce n-ai venit? De ce m-ai lăsat să cred că eşti moartă?

Cred că asta a sunat cam aspru.

Ea face ochii mari. Parcă dintr-odată nu mai e aşa sigură pe ea. Pare mai pierdută.

— Promit să-ţi spun tot. Dar putem să încercăm să înţelegem amândoi. Până atunci am nevoie de ajutorul tău.

Odată, când Aza făcuse bronşită, a leşinat în maşina mea. Când şi-a revenit la spital şi a auzit că am dus-o în braţe până acolo, a fost oripilată.

Chiar şi în ambulanţă, înainte de a muri, când a auzit că i-am făcut respiraţie gură la gură, pe faţa ei se citea oroarea.

Toţi ştiam ce crede ea despre păturile pentru bolnavi. I-am făcut de comandă un hanorac special pentru spital, cu milioane de buzunare, cu mâneci prevăzute cu fermoare, ca să poată fi deschise când i se pun perfuzii, ca să nu mai fie nevoită să stea în pătură ca să-i fie cald.

Dar niciodată până acum nu mi-a cerut s-o ajut.

— Bine, dar spune-mi cum să înţeleg asta, Aza Ray.

Ce fac acum, mă joc? Poate i-a fost cumva afectat creierul? Cum aş putea să-mi dau seama de asta?

Raportul legistului - am un PDF, scanat după documentul furat de acolo de un om de serviciu - era clar. Corpul ei s-a degradat rapid. Legistul era şi uimit, şi deprimat. Raportul lui nu era deloc amuzant.

Femeie, adolescentă, în vârstă de cincisprezece ani. Şi *360 de zile,* am adăugat eu în gând, pentru toată lumea.

Nu avea niciun motiv să-i facă autopsie. Ştiam cu toţii ce s-a întâmplat. Nu avea pregătirea să facă genul acela de analiză care ar fi trebuit făcută unei persoane cu boala ei. Aşa cum nimeni nu s-a priceput s-o ţină în viaţă.

Plămânii au ajuns la un laborator care studiază boli rare. Restul a fost incinerat. Până acum n-am apucat să văd rapoartele de acolo. Nu au trecut decât patru săptămâni. Probabil mai există o mostră de ţesut în vreun frigider de-al lor. Chiar nu pot să mă gândesc la asta.

Aza oftează, apoi se întinde, arcuindu-şi spatele ca un yoghin, un nou tip de fluiditate a mişcărilor ei, un nou fel de graţie. Mă gândesc iar la o pasăre care îşi desface aripile. Aza scoate ceva din buzunarul de la blugi. Îmi întinde un teanc gros de hârtii împăturite şi eu încep să tremur, fiindcă sunt hârtii scrise de mine. Eu le-am prins de balonul pe care l-am

eliberat în ziua înmormântării.

— Am obţinut lista ta de iertări. A fost chiar lungă.

Obţinut? Scotoceşte într-un alt buzunar.

O bucăţică mult mai mică de hârtie. Mi-o înmânează.

O deschid. Este bileţelul pe care i l-am dat de ziua ei. Şifonat şi boţit, împăturit şi reîmpăturit şi pătat. Într-un colţ are o urmă de dinţi, şi ştiu de unde vine. Aza. Când e nervoasă, nu are stare.

Urma de dinţi nu era acolo ultima oară când am văzut bileţelul, fiindcă ultima oară când am văzut hârtiuţa asta a fost când i-am îndesat-o eu în mână. Ştiam că alte şanse nu voi mai avea. I-am strâns degetele în jurul ei, ca s-o aibă la ea acolo unde se duce. Toate parantezele alea.

Corpul meu e invadat de o emoţie fără nume.

— OK, spun.

Simt cum se adună în mine tot plânsul pe care nu am putut să-l eliberez în aceste patru săptămâni şi, exact când ar fi trebuit să fi terminat cu asta de acum, lacrimile încep să mi se scurgă pe faţă.

Ea se uită la mine de parcă n-ar mai fi văzut pe nimeni plângând. Încerc să mă şterg cu mâneca tricoului.

Mă duc la bucătărie şi îmi bag capul sub jetul de apă rece, încercând să îmi redobândesc controlul.

— Acasă ai fost? o întreb eu de sub apă. Ai fost, nu?

— Încă nu, spune ea.

Mă întorc repede şi ea e chiar lângă mine. Nici n-am auzit-o când a intrat.

Îşi trece degetele pe sub jetul de apă, stropeşte cu ea şi râde. Apoi se uită la mine, cu capul lăsat într-o parte.

— De ce? o întreb eu.

— Nu poţi să le spui părinţilor mei că sunt aici. Şi nici alor tăi.

— Dar... tatăl tău, spun eu, mama ta. Ei cred că eşti moartă.

Scot telefonul din buzunar şi caut numărul lor, dar ea îl ia şi îl pune pe masă, puţin cam tare, ca şi cum încearcă să-mi spună ceva.

— Ai încredere în mine? mă întreabă ea. Atunci ascultă-mă. Trebuie

să-mi spui ce ai descoperit când m-ai căutat. Trebuie să-mi spui totul. E important. Obiecte, date. Tot ce ai găsit. Ai găsit ceva, Jason Kerwin?

— Eu...

— A căzut ceva din cer? mă întreabă ea şi îmi zâmbeşte dulce. În ziua înmormântării mele? Spune-mi ce ştii.

Se apleacă spre mine. Sunt blocat cu spatele în chiuvetă.

— Dacă ţi-aş spune că eram pe o corabie în cer, Jason Kerwin? Ce ai spune?

Pentru o secundă rămân tăcut.

— Aş spune Magonia, îi zic eu.

Aud o maşină pe alee. Mamele mele. Mă întorc să mă uit pe geam, ele ies din maşină cu sacoşele de cumpărături.

Îmi întorc privirea şi Aza nu mai e.

Nu. E sub masă. Ghemuită ca o minge. Se uită la mine cu nişte ochi uriaşi.

Îngenunchez lângă ea.

— Sunt doar Eve şi Carol, îi spun. E în regulă.

— Cine?

— Mamele mele. Cine altcineva? Mamele mele.

Ea scutură din cap violent.

— Nimeni n-o să mă creadă în afară de tine. Nu trebuie să afle că sunt aici.

Îi dau cheile de la maşina mea. Ea se uită la ele, pentru o clipă nedumerită, apoi dă din cap tare.

— Camaro, spune ea.

Pronunţă cu mare grijă, ciudat. *Ka-marr-O.*

— Îhî. Ne întâlnim în maşină. Ieşi prin spate, spun eu, apoi îmi mişc fundul spre uşa din faţă să le ies în întâmpinare mamelor.

Răstorn o sacoşă cu alimente, ca să aibă ea timp să plece.

Intru din nou la bucătărie, unde nu e niciun semn că ea ar fi fost aici.

Mă uit în treacăt pe fereastră. Tot furtună. Văd copacii aplecându-se şi e un fel de zloată, apoi mă uit în nori şi nu văd nimic. Nicio corabie.

Niciun fulger. Doar un strat cenuşiu şi moale de nimic deasupra capului.

Şi Aza stă pleoştită pe scaunul din faţă de la Camaro, jucându-se cu butoanele. Inventez o scuză, că am uitat ceva la şcoală, şi mamele sunt plăcut surprinse că mi-am schimbat stilul, că le ascult, aşa că pot să plec fără probleme.

— Ţi-am spus eu că o să fie bine, îi zice Eve lui Carol.

Eve se uită o clipă la mine, cu o privire întrebătoare.

Las să mai treacă un moment. Înhaţ laptopul şi rucsacul şi ies pe uşă. Bat în geamul dinspre şofer şi Aza se uită la mine fără expresie. Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva, îmi face semn spre locul pasagerului.

Aza nu conduce niciodată. Sunt...

Trec prin spatele maşinii şi deschid portiera din faţă.

— Mergem acasă la părinţii tăi, spun eu.

— Încă nu sunt gata, răspunde ea. Ei nu ştiu deocamdată nimic. Sau ştiu deja? Se întoarce să se uite la mine. Ei ştiu de Magonia, Jason? Ce le-ai spus?

— Nu am vorbit cu nimeni despre Magonia de când ne-am uitat la înregistrarea aia cu calamarul. Ei ştiu că *ai murit,* spun eu. Măcar putem să trecem pe acolo? Doar să vedem dacă sunt acasă.

Ea oftează.

— Corabia mă va căuta. Probabil că deja mă caută acum.

Nu mă pot obişnui cu faptul că nu aud nimic din plămânii ei.

Porneşte maşina şi dă drumul la ştergătoare. Mă uit la ea cum răsuceşte volanul, fără mare efort, chiar dacă e destul de înţepenit. Bicepşii ei flexează.

Iese din alee.

— La stânga, o îndrum eu, văzând că şovăie.

Ea întoarce la stânga.

— Acum la dreapta, spun eu.

Ea face dreapta fără să oprească la stop şi ia curba prea strâns.

— Te iubesc, Jason.

Mă uit la ea.

— Mă iubeşti?

— Normal, spune ea după o clipă. Tu nu mă iubeşti?

Mă mai uit puţin la ea.

Conduce repede, depăşind limita de viteză, şi nici nu se uită la drum. În loc de asta, se uită la mine.

— Stânga aici, spun eu.

Ne apropiem de casa Azei.

Eli iese pe uşă. Mă aştept ca Aza să încetinească, dar nu o face. Eli vede maşina mea, ridică uşor mâna şi o flutură spre mine.

Aza nu opreşte, nu se uită în stânga, nu face nimic, doar conduce.

Părul ei este bine aranjat în coada de cal.

— Unde mergem? mă întreabă ea.

— Acum la stânga, spun eu. Şi acum pe strada asta.

Trecem prin nişte porţi interesante şi ajungem pe o colină lungă.

— Aici.

Parcăm în cimitir. Nu e nimeni viu aici, pentru că plouă şi pentru că e zi de lucru, dar e plin de morţi. E destul de departe de oraş, în vârful unui deal relativ înalt, de pe care se vede oraşul.

Este unul dintre acele locuri făcute de pionieri. Eşti mai aproape de Dumnezeu, s-au gândit ei, probabil, dacă faci cimitirul mai sus şi mai greu accesibil. Mereu m-am întrebat cum urcau oamenii aici cu sicriele când nu erau maşini. Cred că era o treabă sinistră. Îmi aduc aminte de ziua în care am pus-o aici pe Aza.

— Un cimitir? întreabă ea şi coboară. Pe bune? Ştii că nu sunt aici. Uită-te la mine, prostule. Sunt cu tine.

Poate că tresar. Sau poate că nu.

— Am crezut că vrei să vezi unde te-am îngropat, spun eu.

— Nu chiar, replică ea. Nu e prudent pentru mine să mă expun aşa.

Se uită în nori. Expresia ei e pe jumătate nerăbdătoare, pe jumătate sigură.

— Eu vreau să-ţi vezi mormântul, spun.

Normal că vreau. Vreau să citească şi ea ce scrie pe placa funerară.

E frumoasă, aşa, din profil, cu capul dat pe spate, uitându-se la nori, dar întotdeauna a fost frumoasă.

— Nu vreau, spune ea încet. Trebuie să-mi spui de ochean. Şi unde l-ai trimis. Ştiu că e la tine. N-avem prea mult timp.

Suntem la mormântul ei. Încă nu a crescut iarba. Dar piatra e acolo.

Scrie aşa:

AZA RAY
ai încredere în inima ta
chiar dacă mările se aprind
(şi trăieşte iubind
chiar dacă stelele se mişcă în sens opus)

Ea nu spune nimic. Plouă tare peste ea. Părul ei e ud, iar tricoul i se lipeşte de corp.

— Deci E.E. Cummings, spun eu. Tu m-ai învăţat poezia asta.

Nu se mişcă. Mă uit la ea.

— E cea care spune să nu-ţi pese cum e lumea, să nu-ţi pese de ticăloşi şi de eroi.

— Sună stupid, remarcă ea.

— E cea care se încheie cu „tu eşti soarele meu, luna mea şi toate stelele mele”, continui eu, pentru că trebuie s-o spun.

Asta nu am scris-o pe piatra ei. N-aş face-o niciodată.

— E o poezie de dragoste, spune ea. Serios?

— E o poezie de dragoste scrisă de cineva care a înţeles că dragostea este mereu lovită de moarte, îi răspund. E o poezie de dragoste scrisă de cineva care a trecut prin război.

Nu spun nimic despre „pentru totdeauna”, dar „pentru totdeauna” se subînţelege.

Ea dă din cap încet şi îşi freacă fruntea. Ceva în ea se deschide pentru o clipă. Râde, cumva ruşinată, disperată.

— Te-ai întrebat vreodată cum ar fi viaţa ta dacă un anumit lucru nu s-ar fi întâmplat? Dacă acel lucru ar face ca tu să nu fii tu? Şi dacă mi-aş

aminti poezia asta? Atunci aş fi mai mult aşa cum vrei tu să fiu. Nu?

Se uită o secundă la mine şi apoi se îndepărtează, lovind cu piciorul pământul din jurul mormintelor şi uitându-se la cer.

Sunt în genunchi în faţa mormântului Azei. Mă uit şi eu la cer. Mă gândesc la drumul corăbiei, la cum adună ea provizii, la cum merge spre nord-est, şi îmi amintesc ceva. Un articol pe care l-am citit împreună cu Aza.

Mă gândesc la ce fac magonienii de secole, la toate almanahurile şi cărţile care vorbeau de recolte furate, la frânturile de informaţii pe care le-am dezgropat. Magonienii sunt flămânzi. Caută mâncare. Şi ştiu unde se duc.

Era un articol cu poze, acum câteva luni, cu seminţele unei plante care creşte în India şi pe care le ţinea în mână o femeie îmbrăcată în sari. Sigilate într-o pungă de plastic. Gata pentru transfer. Rânduri întregi de lumini fluorescente într-un spaţiu îngheţat, şiruri de rafturii, cutii frigorifice.

Rezerva Mondială de Seminţe. Din Norvegia. Un depozit subteran unde există seminţe de la toate plantele care cresc pe pământ. Potrivit de rece, potrivit de adânc, bine protejat de cutremure, un complex sigur în care păstrează litchi, zmeură, fructe şi legume aproape dispărute, în caz că un dezastru sau creşterea nivelului apelor ar face să dispară totul. În caz că oamenii dau totul peste cap.

Clatin din cap, mormăi şi mă gândesc. Mă învârt în revelaţia mea. Da. Asta e. Am dreptate!

Ea apare din senin în spatele meu. Chiar în spatele meu. Îi simt respiraţia. întinde mâna peste umărul meu şi îşi trece degetele pe deasupra numelui ei scris în piatră.

— Cu cine ai vorbit? Cine mai ştie de Magonia? Cine mai ştie despre asta? mă întreabă.

Mă uit la piatra de mormânt. Simt mâna Azei pe spatele meu. Îmi dau seama că se apleacă. Îi simt bărbia pe capul meu. Îi simt braţele strângându-mi tare umerii. Am o tresărire de dorinţă umilitoare şi o

tresărire de încă ceva.

— Sunt singurul care ştie ceva, răspund.

— Dă-mi ocheanul, spune ea, iar eu i-l dau peste umăr.

O văd că face ceva cu capacul de la lentilă, îl mişcă într-un anumit fel şi apoi îl scoate. Se uită prin el în cer, apoi expiră.

— Da, spune ea. Asta-i foarte util, Jason Kerwin. Ce altceva îmi mai poţi spune?

Simt ceva ascuţit pe gât.

— Nimic, spun.

După care mă arunc în ea cât pot de tare. O împing şi o trântesc pe jos. Ocheanul îi scapă din mână, eu îl iau şi o ţintuiesc la pământ. O ţin aşa, lângă mormântul Azei, şi mă uit la ea.

Cine eşti, întreb eu şi vocea mea nu e vocea mea. Ce ai făcut cu Aza?

CAPITOLUL 21

{JASON}

E ŞOCATĂ. DAR NU ARE NEVOIE DECÂT DE O CLIPĂ SĂ-ŞI revină. Se uită la mine, alarmată, cu ochii strălucitori, şi îmi dau seama că unul dintre ei are altă culoare. Avea lentile de contact. Una i-a căzut când se uita la cer cu ochii în ploaie, iar acum un ochi e de culoarea cerului senin, culoarea ochilor lui Eli, iar celălalt e albastru-închis. Are în mână un cuţit, pe care îl ţine strâns. Cuţitul ăla era la gâtul meu.

Tremur de furie. Furia asta am tot ţinut-o sub control multă vreme.

— Aza nu ştie să folosească transmisia manuală. Când conduce, se opreşte la toate stopurile şi la toate semafoarele, pentru că de fapt nu are carnet de conducere. Aza nu poartă blugi. Aza nu ar trece pe lângă casa ei şi pe lângă Eli. Aza ştie toate poemele lui E.E. Cummings. Şi Aza Ray Boyle nu mi-ar spune niciodată că mă iubeşte, niciodată, nici într-un milion de ani. Deci cine dracu' eşti tu?

Deja ştiu o parte. E cineva *de sus.*

Numai că nu am vrut să cred.

Am vrut-o înapoi.

Dar acum ştiu.

— Nu am făcut nimic cu ea, spune Aza cea falsă. Corabia mamei ei a luat-o.

Corabia mamei ei.

— Care corabie? Unde e?

— Sunt corăbii peste tot, Jason Kerwin, zice ea şi zâmbeşte. Cerul e plin de ele. Presupun că nu le poţi vedea, nu-i aşa? Presupun că nu eşti dintre cei norocoşi. Dar apoi, mai nimeni de pe aici nu are norocul să trăiască în Magonia.

— Cine eşti tu?

— Vrei să mă omori, Jason Kerwin? mă întreabă ea, aplecând capul şi uitându-se în acelaşi timp la cer. Eu nu cred că vrei s-o faci.

Se repede spre mine şi mă prinde de mijloc. Mă lupt cu ea, ne rostogolim. E rapidă şi puternică şi micuţă.

Sare pe spate, aterizează în picioare şi se uită la mine de la treizeci de metri distanţă.

— Nu eşti prea rău, spune ea, pentru unul care se îneacă.

Unul care se îneacă. Mă gândesc o clipă la asta. Ce poate să însemne pentru unul din cer.

Legenda aia cu persoana care se îneacă în aerul rarefiat după ce a încercat să coboare pe un lanţ de ancoră.

— *Tu* eşti una care se îneacă, spun eu.

— Cum *îndrăzneşti,* şuieră ea. Eu sunt o *suflare.*

E un cuvânt normal, dar felul în care îl rosteşte ea îmi dă fiori. Merg în cerc, încercând să păstrez distanţa, dar în acelaşi timp încerc s-o aduc unde vreau eu. Ea nu cunoaşte cimitirul ăsta.

Dar ştie să mintă. Ştie cum să păcălească pe cineva ca să creadă tot ce spune ea. Înainte de a-i lua din nou totul.

Azei îi plăceau tradiţiile hawaiiene de înmormântare. Dealul mortului, de unde acesta sare ca spirit şi se duce unde vrea. Ea voia să fie îngropată undeva aproape de margine, în caz că spiritul ei nu ar putea să meargă.

Fac o fentă, mă reped la ea, cu gândul că va reacţiona, şi da, face un pas înapoi, un ultim pas, puţin prea departe. Şi sunt aşa plin de ură în clipa asta, tremur de atâta furie, văd încotro se duce, dar nu mă opresc. O conduc tot mai aproape de margine. Iarba îi alunecă sub picioare, se împleticeşte, gâfâie şi dă din mâini. O văd cum cade şi, o, Doamne, încep să ţip şi mă răzgândesc, întind mâna după ea.

Dar timpul trece încet, ea îmi zâmbeşte cu un zâmbet larg, nepăsător, lipsit de orice sentiment, o expresie pe care nu am mai văzut-o decât pe faţa unei singure persoane.

Cade pe spate, de pe marginea râpei...

cade

cade

cade

... iar apoi o frânghie coboară din cer, răsucindu-se. Ea o prinde, se agaţă de ea şi urcă. Se trage în sus şi dispare în nori.

Iau de jos ocheanul care a rămas în iarbă lângă mormânt. Acum, că nu mai are capacul deasupra, pot să mă uit prin el. După o clipă, îl iau de la ochi, ca să pot respira.

Cerul e plin de corăbii, iar ea se caţără într-una din ele. Câmpul meu vizual e plin de crăpături care merg în zigzag, ca un Film care e proiectat pe un ecran rupt, dar chiar şi aşa, prost şi aiurea, tot pot să văd printre crăpături.

Nori cu uriaşe corăbii cu abur în ei. Vase mai mici, bărci, bărcuţe, catamarane. O adevărată armadă. Corabia din mijlocul furtunii e uriaşă, argintie, fundul ei e imens, cât un teren de fotbal, poate mai mare. Falsa Aza încă mai urcă, ajunge la punte. E înconjurată de siluete întunecate, de umbre schimbătoare care se mişcă rapid.

Rechini, făcuţi din fulgere şi nori.

Trebuie să ajung pe corabia Azei. Ştiu încotro se îndreaptă. *Cred* că ştiu, chiar dacă tot ce ştiu de fapt, singurul lucru pe care l-am ştiut de când aveam cinci ani, e că Aza e universul meu.

În timp ce mă uit la cer, trimit un SMS scurt, apoi un e-mail. Îmi fac rezervări pentru plecare.

Se aude bubuitul unui tunet. Mă uit sus la corabia pe care a urcat falsa Aza şi, în timp ce mă uit, văd un fulger de lumină. Apoi altul. Şi altul.

Ies în fugă de sub copacul sub care mă aflu şi alerg la maşină.

Poţi supravieţui aşa unei furtuni cu fulgere - în maşină, dacă geamurile sunt ridicate. Dar maşina mea e prea departe, la poalele dealului...

Cum poţi să fugi din faţa cerului?

Fulgerele izbesc peste tot în jurul meu, stropii de ploaie lovesc ca nişte suliţe, bulgări de foc cad pe pământul ud, iar eu îmi storc creierul...

Am metal în mână. Scapă de el, ACUM. Arunc ocheanul cât de

departe pot, mă uit cum se izbeşte de pietre, sticla lui luceşte şi apoi cade peste coasta dealului.

Mai alerg puţin, dar nu e niciun adăpost, niciun loc în care să mă ascund....

Vântul mă loveşte dintr-o parte. Apoi din partea cealaltă. De peste tot. Sunt înconjurat de aer care se învârte, de praf şi de pietre.

Mă uit în sus, la norul negru de deasupra mea şi văd cum coboară din el un fulger.

O, Doamne. Ceva îmi sticleşte în creier, supravieţuirea în sălbăticie. Fă-te ghem, ca să nu te lovească în cap. Oare chiar funcţionează chestia asta?

Rahat rahat rahat.

Se aude un bubuit enorm, şi ceva vine jos din norul negru, un glob de lumină albă, repede, mai repede...

Ai şanse de treizeci de ori mai mari să mori trăsnit decât atacat de rechini. Eu sunt gata să mor de ambele.

Mă arunc la pământ, mă ghemuiesc şi îmi acopăr capul cu mâinile.

Şi după aia se aude cel mai puternic sunet pe care l-am auzit vreodată şi văd cel mai strălucitor alb pe care l-am văzut vreodată, şi eu sunt făcut din el, sunt sunt făcut din lumină sunt făcut din căldură şi zbor

Mamele?

Carol, Eve...

Aza...

Îmi pare rău

CAPITOLUL 22
{AZA}

MĂ TREZESC PANICATĂ ÎN NOAPTEA URMĂTOARE, DUPĂ CE eu şi Dai am făcut valul acela.

Un vis - era şi Jason în vis. Nu pot să mi-l amintesc pe tot, sau nu destul. Pasărea-fantomă a căpitanului ţipă oribil. *Cer!* ţipă ea. *Mare. Lumină. Zal.* Scoate un sunet de parcă s-ar îneca. Apoi: *Cădere. Moarte. Noapte.*

Vocea pare să fie peste tot, pe toată corabia, în tot cerul.

— Pe toate suflările, îi aud înjurând pe magonieni, deşi în şoaptă.

— Fie ca suflarea să ia pasărea asta şi s-o fărâme în pene şi oase, şopteşte cineva nu departe de cabina mea, apoi o aud pe Wedda sâsâindu-l să tacă.

Mă ridic în fund. Mă gândesc la asta.

Nu „fantomă". *Pasăre.*

Mă gândesc cum se aude câteodată vocea căpitanului, dis-de-dimineaţă, vorbind drăgăstos cu ceva.

Cu cineva.

Pasărea. I s-a interzis să cânte cu ea.

Ucide! ţipă Caru. *Cuiburi zdrobite, cântec întrerupt, ucide-mă.*

Mă ghemuiesc în pat şi îl ascult cu ochii plini de lacrimi. Dacă pasărea aia e vie, aici pe corabie, cum poate să fie în regulă să o ţină aici? Cum poate s-o asculte cum suferă? Cum se poate asta?

Wedda se mişcă în culcuşul ei şi lanţurile clincheţesc încet, lovindu-se unul de altul.

Aproape ca nişte clopoţei de vânt, aproape ca un cântec.

Cam multe păsări legate pe corabia asta, îmi spun. Oare nu ar prefera să fie libere? Oare nu le-ar fi mai bine aşa? Sau sunt în siguranţă aici, salvate de la foametea care afectează oraşele? Corabia asta e casa lor?

Soluţia pentru foamete pare aşa de simplă. Doar o chestiune de

aprovizionare a celor care flămânzesc. Mama lui Jason, Eve, mi-a spus odată că dacă toată lumea ar pune la un loc resursele pe care le are, ar fi destul pentru toată lumea. Dar la noi e aşa - anumite părţi din lume au prea mult, iar alte părţi nu au nimic.

Magonia nu are nimic.

Mă gândesc la familia lui Dai. Mă gândesc la Dai. Mă gândesc că mie niciodată nu mi-a fost foame. Mă gândesc că niciodată până acum nu m-am gândit de fapt la foame.

Nimic nu e perfect aici. Nimic nu e perfect nici acolo jos.

Următoarele zile mi le petrec încercând să aflu în secret unde e ascuns canwrul căpitanului, iar oficial exersez cu Milekt şi Dai vechi cântece magoniene învățate de la ei. Cânt ca să prefac umezeala din aer în nisip, apoi nisipul din nou în apă. Cânt încet, chestii mărunte, o bucăţică de gheaţă transformată într-un strop de ploaie, un strop de ploaie transformat în piatră. Cânt şi transform lucrurile în opusul lor.

Încă nu m-am perfecţionat. Uneori, o notă face ca aerul să pârâie, iar Milekt mă ceartă. Uneori, o notă care trebuia să transforme apa în piatră ajunge s-o transforme în foc, iar Milekt ţipă şi mă ciupeşte de plămân.

Dar nu chiar în secret, reţin nota aia greşită. Fiindcă - apa în foc? Hmm, la dracu', da.

Asta mă împiedică să mă mai gândesc obsesiv la cântecul trist al lui Caru şi la suferința întunecată pe care o simt în mine atunci când îl ascult.

Trebuie să îl găsesc.

Bântui pe toată corabia, mă uit prin fiecare crăpătură, dar nimic. Caut pe fundul navei, în celule, dar nu e decât întuneric, nu e nici măcar Ley, prizoniera noastră, nu e niciunul din ceilalţi piraţi prizonieri, ceea ce mă face să mă întreb ce a făcut Zal cu ei. Ar putea să fie morţi? Oare i-a aruncat peste bord în timp ce eu dormeam?

Şi nu e nicio pasăre reală. Nicio pasăre-fantomă.

Mai există vreun loc de pe *Amina Pennarum* pe care nu l-am descoperit încă?

Dimineaţa, plutim deasupra unui ocean gri-argintiu, cu aisberguri. Navigăm mereu. Insule micuțe de gheață punctează apa de sub noi.

Pe cerul magonian, văd avioane care trec unele pe lângă altele. Fiecare dintre ele e o lume de pasageri, înfrățită cu altă lume de pasageri, trec unii pe lângă alții fără să ştie ceva despre cei care zboară alături de ei în cer.

La fel cum pământul nu ştie de Magonia.

E frig tare. Chiar şi Dai poartă o uniformă de iarnă, iar Wedda mă îmbracă cu mai multe straturi de țesături din fulgi pe sub puloverul şi jacheta din mătase de păianjen.

Acum stau pe scaunul căpitanului, la îndemnul ei. Mă învaţă să ţin cârma, să citesc hărţi care arată tot felul de direcţii, sus şi jos, est, vest, nord, sud.

Un nivel al cerului e cu rechini-furtună şi vânturi care înclină corăbiile, un alt nivel e cu peşti de foc şi monştri aerieni, iar apoi ai şanse să te loveşti de vârfuri de munte şi există pericolul ca o corabie mare să se apropie prea mult de graniţele unui oraş.

Dai e în partea cealaltă, îşi ţine mâna caldă pe spatele meu, iar eu simt legătura dintre noi, os lângă os, voce lângă voce. Milekt e mai calm, acum că am cântat. Ciripeşte în coteţul canwrilor şi se cuibăreşte în pieptul meu când exersăm. Ne controlăm tot mai bine de când exersăm. Apă în piatră, piatră în apă.

Ridic lichidul dintr-o cană pe care Dai o ţine în mână, îl prefac în gheaţă în aer, iar Dai cântă împreună cu mine, delicat, monitorizându-mi atent puterea. În final se alege cu faţa plină de apă, pe care o şterge şi mă stropeşte cu ea, râzând.

Ne distrăm destul de bine, în ciuda seriozității planului nostru, care ne face să mergem înainte.

— O să schimbăm lumea. O să readucem plantele la viaţă. Aşa cum erau înainte să fie adormite din cauza coşurilor de fum de jos, spune Zal. Nu îmi amintesc de ele. Dar sunt legende care vorbesc de un timp când câmpurile cerului erau pline de ele. Toată Magonia avea ce mânca.

Foloseam recoltele celor care se îneacă doar ca provizii în voiajurile mai lungi, nu aveam nevoie de ele pentru a supravieţui. Dacă aducem plantele înapoi, nu vom mai fi dependenţi de cei care se îneacă.

Mă gândesc la ultimii două sute de ani de tehnologizare de pe pământ. Mă gândesc cum revoluţia industrială a făcut Magonia să sufere de foame. Acum sunt şi anumite zone de pe pământ care suferă de foame.

Zal primeşte rapoarte de undeva, păsările aterizează la bordul lui *Amina Pennarum* cu scrisori de pe alte corăbii. Săgeţi în flăcări apar după lăsarea serii. Ea petrece mult timp citindu-le, cu o figură impenetrabilă, ca de statuie, dar una dintre scrisori, adusă de o vrabie rostrae jumulită, o face să sară în picioare.

— Avem în zonă o corabie de suflări.

Toată lumea de pe vas o priveşte panicată. Pot să simt frica lor, şi e şi frica mea. Ce înseamnă asta? Suntem în pericol? Vin după noi? Zal citeşte mai departe.

— Nu ştiu cine le-a angajat. Poate Maganwetar, poate altcineva. Acum nu suntem urmăriţi. Dar n-am de gând să risc. Aduceţi mortul.

Dai se repede pe scară cu câteva rostrae mari şi solide şi vine înapoi, târând-o pe Ley după el. Ea se zbate, se împotriveşte, e legată cu lanţuri.

— Asta e împotriva legilor cerului! strigă ea. Am dreptul la judecată!

Zal scoate din jachetă un bici şi plesneşte din el. E ceva care nu-i nici metal, nici funie. Se desface şi pluteşte în aer, o formă răsucită ca o coadă de pisică, chiar lângă faţa lui Ley.

— Nu ai dreptul la nimic. Eşti un pirat, Ley Fol, spune Zal. *Asta* e judecata ta.

Ley se uită speriată la bici, ţinută de braţe de Dai şi de un alt gardian.

— Poate că ar trebui să aşteptăm, spun eu, agitată. Până când o să putem...

— Îţi aduci aminte de ziua în care te-a luat? mă întreabă Zal. A fost cea mai rea zi din viaţa mea, iar suferinţa aceea a durat cincisprezece ani.

— Dar nu poţi s-o *execuţi...*, spun eu.

— A fost cel mai urât fel de trădare. Un prieten de încredere devenit duşman. Că ai supravieţuit sabotajului ei oribil e un miracol. Acum e timpul să plătească. Viaţă pentru viaţă.

— Dar eu nu sunt moartă, protestez eu.

Ley se uită la mine. Pare apatică.

— Să nu ai încredere în mama ta, spune ea. Vrea mai mult de la tine decât recunoaşte. Este mânată de răzbunare, nu de raţiune.

Zal pocneşte cu biciul şi o loveşte peste faţă.

Ley tresare. Biciul lasă o urmă, o linie pe faţa ei, care mai întâi e albă şi apoi albastră, ca nişte litere strălucitoare de gheaţă care i se strecoară în corp. Mă uit cum e cuprinsă de frig, ca şi cum un şarpe de lumină alunecă pe sub pielea ei.

— Să mori cu secrete întunecate e ca şi cum ai muri fără un cântec de moarte, spune Zal. Cine ți-a spus de planul meu?

Ley se chirceşte, se încovoaie puţin, dar ochii îi rămân deschişi. Indiferent ce-o fi ea, e curajoasă.

— Stai, o opresc eu. Atunci m-a salvat. Ei m-ar fi ucis. Las-o în cer lângă Maganwetar. Pune-o într-o barcă. Acolo nu sunt închisori?

Zal se uită la Ley şi apoi la mine.

— Tu eşti vie, Aza, pentru că eşti extraordinară, nu pentru că a avut ea milă de tine. Ea nu te-a salvat. M-a trădat *pe mine.* Asta e o execuţie. Nu o conversaţie.

Ley se uită direct în ochii ei.

— Atunci continuă-ţi drumul, Zal. Ia ce e al nostru de la cei care se îneacă, inundă-le cetăţile, ucide-i pe toţi, dar nu uita că nu va mai exista echilibru fără oamenii de jos, iar fără acest echilibru, Magonia se va prăbuşi. Nu eşti prima care crede că are o soluţie la o problemă veche de secole. Greşeşti, aşa cum au greşit toţi înaintea ta.

— DESTUL!

Ochii lui Zal fulgeră, iar pielea ei chiar tremură.

— O să cânt ultimul meu cântec, cere Ley.

— Oh, nu cred, râde Zal. Cei care mă refuză nu merită privilegiul

ăsta. Din cauza trădării tale, familia secundului meu a murit de foame, uitată de Maganwetar. Nu m-ai trădat? Cerul ăsta ar fi fost acum hrănit şi sătul. Ai distrus un viitor care ar fi fost fericit. Iar eu? Aş fi putut să-mi petrec ultimii cincisprezece ani într-o ţară cu totul altfel, cu fiica mea alături, cu pasărea inimii mele cântând. Şi în loc de asta?

Zal face o pauză. Toţi auzim cum ţipă Caru, un bocet care îţi îngheaţă sângele.

— Din cauza ta s-au întâmplat astea, şi pentru asta o să mori fără cântec, spune Zal. Face din nou o pauză. Tu, ca simpatizant al politicii Maganwetarului, ţi-ai trădat poporul. Un cântec de moarte este pentru cei care mor cu onoare. Nu pentru tine.

Se simte ceva mişcare în rândurile echipajului, oamenii se foiesc. Mă uit în jur. Tot echipajul e pe punte. Unii îşi desfac aripile, de bucurie sau de teamă. Văd dinţi şi colţi şi ciocuri căscate.

— El mi-a spus, zice Ley.

Zal tresare.

— Cine îţi ştia mai bine inima ca el? Nu era de acord cu planurile tale. Caru mi-a spus totul. Canwrul tău te-a trădat.

Zal e ţeapănă. Respiră cumva dureros.

— Minţi, spune ea.

— Cântecul de moarte, continuă Ley.

— Nu.

Se aude un foşnet speriat de aripi pe toată corabia, toţi magonienii şi toate păsările rostrae sunt şocate că Zal nu se ţine de cuvânt.

Zal face un semn cu mâna spre Dai, care scoate de la spate o cârpă lungă. O leagă pe Ley la gură, oprindu-i vocea. Asta, îmi dau eu seama, era deja plănuit.

Ley ia o gură de aer pe nas. Apoi ridică din umeri cu un gest - pe care îl ştiu bine - al cuiva care ştie că i-a venit sfârşitul.

Mă uit în jur să-l văd pe călău. O glugă. Un topor. Nimic.

Ley dă din cap. Face un pas înapoi, apoi altul. Ridic capul şi o văd pe Zal, cu faţa crispată, cu muşchii obrazului tresărind.

Milekt vine în zbor la mine şi se aşază pe umărul meu, cu ciocul în urechea mea. Totuşi nu mă liniştesc.

Înaintând pe scândură, Ley se uită în ochii mei. E mută. Nu cântă niciun cântec de moarte. Lanţul de lumină albastru-alb pe care Zal l-a trimis în ea înaintează pe gât şi pe braţe. Străluceşte din cauza lui.

Mâinile îi tremură, la fel şi pieptul. E la capătul scândurii.

Se uită la Zal.

Îşi deschide pieptul şi i se vede canwrul, o coţofană negru cu alb, la fel de bătrână ca ea. O ia în mână.

Zal face un pas înainte, se uită în ochii inamicului ei, întinde degetele ei albastre şi elegante, îi zâmbeşte rece, după care o împinge pe Ley de pe scândură.

Ley cade cu spatele în cer, aruncându-şi pasărea în aer în căderea ei.

Cântec de moarte, cântă pasărea, singură, repede, disonant, şi ţipă, *cădere, distrugere lumină mare cădere, cădere.*

Eu stau în picioare amorţită, terminată. De lângă corabie se ridică un vultur şi se uită la mine.

Canwrul lui Ley încă mai cântă.

Apoi un ultim sunet de la el, un vaier fără cuvinte, care îţi îngheaţă oasele. Caru ţipă şi el de undeva, ca un ecou.

Vulturul ia canwrul lui Ley.

Mortăciune, cârâie alt vultur şi plonjează. Alerg la balustradă şi mă uit în jos, la ceaţa de nori care ne înconjoară. La început nimic. Apoi o fâşie de stofă plutind în aer. O bucată din uniforma ei.

Şi o ceaţă de sânge care se roteşte în aer şi colorează o clipă norii, după care dispare.

Stomacul mi se răscoleşte.

Zal se apropie de mine.

— Într-o zi o să fii şi tu căpitan. Într-o zi vei avea propria ta răzbunare. Aşa se face în adevărata Magonia.

Dar ochii ei sunt mai întunecaţi decât de obicei, faţa ei e trasă. Ţine o mână pe inimă. Se îndepărtează şi mă lasă tremurând. O văd pe Jik

aruncându-mi o privire, în timp ce o urmează pe Zal sub punte. Şi ochii ei sunt întunecaţi.

Cerul e acum plin de fâşii de material care plutesc ca seva unei plante. Îi aud pe vulturii de sub noi, şi nu numai pe vulturi. Mă uit şi văd un tentacul uriaş, de fum, de ceva, mişcându-se încet şi apucând o parte din trupul lui Ley, apoi se îndepărtează ghemuindu-se într-un nor negru. E aşa de mare, încât nu pot să-l văd în întregime, doar o grămadă sclipitoare de opt braţe argintii, destul de mari cât să doboare din cer corabia noastră, apoi dispare.

Dai trece pe lângă mine şi îmi atinge umărul. Tresar şi strâng pumnii. Mă gândesc cum a târât-o pe Ley pe punte. Mă gândesc cât de loial îi este lui Zal şi acestei corăbii. Asta ce înseamnă? Ce ar face dacă loialitatea mea nu ar fi cea potrivită?

Dai se încruntă, apoi se aruncă pe pânze. Svilken îl tot zoreşte, îi spune să treacă la treabă, altfel mai târziu vor fi şi mai multe de făcut. Milekt zboară în vârful catargului, unde se instalează ca un ghem strălucitor.

Mi-e rău. O văd întruna pe Ley căzând, iar şi iar. Cuvintele ei - să nu am încredere în Zal, despre Caru - îmi răsună în minte.

E o senzaţie - o groază care nu dispare. Nu pot face nimic în legătură cu asta. Iar Ley a rămas departe, dedesubt, îngropată în nori, înconjurată şi consumată de creaturile de acolo. *Mortăciune.*

Îmi amintesc de povestea pe care mi-a spus-o Jason, cu cei patru magonieni care şi-au făcut apariţia pe pământ şi care au fost băgaţi în butuci. Dar dacă ar fi căzut cu adevărat, s-ar fi înecat.

Poate s-au înecat. Povestea nu spunea cât timp au stat acolo şi nici ce s-a întâmplat cu ei până la urmă.

Magonienii - noi - nu semănăm aşa bine cu oamenii ca să putem fi confundaţi. Dacă eu aş cădea dedesubt şi nu aş muri, ce s-ar întâmpla? Ce mi-ar face pe pământ?

O parte din mine încă mai speră că m-aş putea întoarce acasă...

Dar nu. Nu se poate. Nu pot.

Acum Eli a început şcoala. Ar fi la algebră, învaţă suficientă matematică pentru a calcula dimensiunea universului. Sau ar fi la engleză, învaţă cuvinte care să descrie felul în care sora ei a plecat într-o noapte, în toiul unui viscol.

Presupun că nu am să ştiu niciodată ce va ajunge Eli.

Iar ea nu va şti niciodată că eu sunt aici sus, pregătindu-mă să devin...

Ce mă pregătesc eu să devin?

Scrâşnesc din dinţi şi mă caţăr pe catarg, mai jos de Dai. Mă uit în gol şi îl aştept să vorbească, dar nu vorbeşte. Doar se uită la nori, cu un aer îngrijorat.

Simt că se schimbă ceva. Eu nu sunt ca Dai, pregătit o viaţă întreagă să se supună ordinelor.

Eu pot să simt nesiguranţa, dar şi ferocitatea care pluteşte peste tot.

Dai întinde o mână, iar eu mă prind cu grijă de ea. Când ajung la el şi mă reazem de trupul lui, am un sentiment de normalitate. El se uită la cer.

— Asta e prima execuţie la care am asistat, spune el şi simt că tremură.

— Da, răspund. Şi eu.

O clipă, mă gândesc la visul meu, la visul întrerupt. Jason care mergea prin aerul întunecat de dedesubt. Întinzând mâinile spre mine. Apoi îl uit iar, greu şi intenţionat, îl las pentru totdeauna. El era un vis dintr-un loc pe care îl ştiam cândva.

El era unul care se îneacă.

Iar eu sunt Magonia.

CAPITOLUL 23
{AZA}

ÎNAINTE DE IVIREA ZORILOR, JIK INTRĂ ÎN CABINA MEA. Canwrul meu e la culcuş, doarme cu celelalte păsări, iar eu sunt aici, jos, dormind şi eu, se presupune.

Am pierdut un cart sau ceva? Ar fi venit Dai după mine, nu Jik. Jik nu are nicio autoritate.

— Trebuie să ştii ceva, îmi şopteşte Jik după un moment.

Mă ridic în fund, nerăbdătoare să aud.

— Eu o hrănesc, spune ea.

— Pe cine?

— Pasărea căpitanului. Face parte din îndatoririle mele.

— Dar Wedda..., încep eu.

Jik îmi arată mâna ei, pe fiecare deget cu un inel de metal, şi o scutură în aer.

— Nu poţi avea încredere în niciunul din noi, spune ea. Wedda? Şi Dai? Te-au făcut cumva să crezi că nu e nimic în neregulă în Magonia? Magonienii se bat între ei, iar noi, clasa înaripată, suntem la mila lor. Nu te-ai întrebat niciodată...

— Ce?

— Care dintre păsările care te servesc o fac de bunăvoie? Şi care o fac pentru că sunt obligate?

Mă uit fix la ea, în timp ce implicaţiile vorbelor ei îmi pătrund în creier.

— Milekt al tău e o pasăre de plămân, loială căpitanului. Căpitanul a primit o pasăre-inimă, şi când a pierdut legătura cu ea, nu a vrut să-i mai dea drumul.

— Ce încerci tu să-mi spui? întreb eu. Spune direct.

— Caru a trădat-o pe Zal. *Propriul ei canwr* a refuzat să cânte acel cântec cu ea. Eşti sigură că-ţi înţelegi mama? Eşti sigură că ai încredere în

ea?

Sunt câteva lucruri care par să se aşeze la locul lor în capul meu.

— Nu îţi cer să eliberezi păsările rostrae, spune Jik. Dar vremea unei revolte, se apropie. Unii dintre noi luptăm să se ajungă la asta. Unii dintre noi lucrează din interior. Se uită la mine, parcă provocator: Aza. Sunt locuri de pe pământ care vor fi pierdute pentru noi toţi dacă Zal face ce şi-a propus.

— Dar nu vrea decât plantele de aer, spun eu, defensiv, şi mi se pare şi mie dubios ce spun.

Jik se uită la mine.

— Ai văzut ce a făcut aseară? Şi-a încălcat promisiunea. Să refuzi cântecul de moarte? Asta e împotriva *tuturor legilor magoniene,* şopteşte Jik cu o voce aspră şi ascuţită.

Ca şi cum sunt o fraieră. Ca şi cum nu ştiu nimic.

— Poţi avea încredere într-o femeie care refuză un cântec de moarte? Mama ta, Aza Ray, e o criminală. Nu are onoare.

E prea mult.

— Ai îndrăzneala să pui la îndoială judecata căpitanului, *rostrae*? o întrerup, şi aud şi eu cum îmi iese din gură această răutate, această nedreptate.

Jik tresare. Se uită rece la mine.

— Propriul ei canwr s-a ridicat împotriva ei. Acum e nebun şi distrus. Ce vei face *tu* dacă planul ei dă greş?

Într-o clipă mă ridic din pat.

Îmi bag în gheată un mic pumnal. Îmi înfăşor o funie în jurul braţului. Mă îmbrac cu uniforma mea călduroasă. Dacă Jik are dreptate şi Caru e viu, atunci plânsul lui înseamnă că vrea să fie salvat. Pe mine mă cheamă.

Dacă a trădat-o pe Zal, ea îl va ucide. Nu pot să permit asta.

Nu după

~~Ley~~

Pur şi simplu nu pot.

Se simte o mişcare la uşă. Înalţ capul şi o văd acolo pe Wedda, cu ochii strălucitori.

— Puiule, zice ea. Jik vrea necazuri. Nu o asculta.

Penele de pe umerii lui Jik se zbârlesc de parcă ar avea o geacă de motociclist. Ochii ei sunt mai largi decât erau înainte, iar creasta ei albastră stă şi ea ridicată, ascuţită şi ciufulită. Pare totuşi mică pe lângă Wedda, ca un copil.

Ca mine.

— Nu vreau necazuri, o contrazice Jik. Vreau dreptate. L-ai auzit şi tu pe Caru ţipând, la fel ca mine.

— Caru e o *fantomă,* spune Wedda, cu încordare în voce.

— Toată lumea ştie că nu e, ripostează Jik. Căpitanul spune că e fantomă, iar noi ne supunem ordinelor ei şi zicem că e mort, dar pasărea aia trăieşte în agonie. Jik se uită la mine: Tu poţi să-l ajuţi pe căpitan. Sau poţi să ne ajuţi pe noi. Eşti mai puternică decât a fost ea vreodată...

Wedda o apucă de aripă şi îi şuieră în ureche:

— Destul! Las-o în pace. Pleacă *imediat.*

Jik se răsuceşte şi iese.

După ce se asigură că a plecat, Wedda se uită la mine.

— Să nu faci asta, spune ea. Orice ai avea acum în minte, puiule. N-o să se termine bine pentru tine şi nici pentru pasărea aia. Canwrul căpitanului nu e sănătos.

— Dar nu e nici mort, spun eu.

Sunt complet echipată - pregătită, din motive pe care nu sunt prea dispusă să le analizez, să ies afară în frig.

Trec pe lângă ea, iar Wedda întinde mâna după mine. Se agaţă cu ghearele de părul meu.

— Nu poţi să mă opreşti, eu...

Îmi dau seama că nu vrea să mă oprească. Îmi împleteşte părul într-un fel care nu mi se pare familiar.

— Ce faci tu acolo? întreb. Nu mai faci împletitura căpitanului?

— Nu. Asta e a ta, spune ea.

Când mă uit în oglindă, văd că părul meu e răsucit în două codiţe strânse, împletite şi lipite de cap, rotund, ca nişte cochilii de nautilius.

— Asta îţi aparţine ţie, spune ea încet. Aşa cum îţi aparţin mintea şi voinţa ta.

Mă uit la reflexia mea din oglindă, cu Wedda în spatele meu. Aud ce îmi spune. Dau să-i mulţumesc, dar ea mă întrerupe înainte de a începe.

— Dacă te întreabă cineva, să spui că tu ai vrut aşa, puiule. Eu sunt steward, nu revoluţionar.

Şi uite aşa plec să caut o fantomă.

Mă strecor pe scară spre cambuză, de unde fur o felie de pâine şi o bucăţică de carne sărată rămasă din porc.

Ascult atent vocea lui Milekt. E sus pe punte, la culcuşul canwrilor. Cuibul ăla are numai poveşti triste.

*Unii sunt doar pui, încă neantrenaţi să cânte cu gazdele lor magoniene şi, din acest motiv, mai puţin legaţi de ei. Milekt şi Svilken îi învaţă. Micile păsări rezistă. Se luptă să scape din lanţuri. Când un magonian moare, canwrul care a fost legat de el moare de asemenea, dar nu automat. E ucis. Nu se poate uni cu un alt magonian. Odată legătura făcută, e permanentă.*O, Doamne, *ca o soţie care este arsă împreună cu cadavrul soţului ei.*

Stăpânire, cântă Milekt. Îl aud învăţându-i pe pui, instruindu-i ca un sergent. La fel cum mă instruieşte pe mine. O aud şi pe Zal pe punte, împărţind ordine echipajului.

Uneori mă întreb dacă doarme vreodată.

Aud un tril slab din camera lui Zal. Cum ştiu că ea e sus, nu am nicio ezitare. Nimeni n-ar îndrăzni să intre aici fără permisiune. Nimeni în afară de mine.

Împing uşa de la cabina lui Zal. Înăuntru e un pat mare, cu o cuvertură roşu cu auriu, un birou antic de lemn, lustruit de vreme, şi suluri de pergamente cu hărţi. O groază de hărţi. Dar nu pentru ele am venit eu aici.

Într-un colţ e un paravan, iar după paravan o colivie acoperită cu o pânză neagră. Îl simt pe Caru înăuntru, se mişcă, se învârte, îşi întinde

aripile.

Nu am mai fost niciodată aici.

Ăsta e motivul.

Canwrul ăsta e clandestin. Ar trebui să fie mort.

Aza, mă întâmpină pasărea. Tresar când îmi aud numele.

Ucide-mă, şopteşte el, mai încet ca niciodată. Vorbeşte doar cu mine, doar cu el.

Nu, îi spun. *Mâncare,* adaug eu într-o magoniană aproximativă.

Mâncare, repetă Caru. E ceva întunecat în vocea lui, ceva aspru. Iau cu grijă învelitoare de pe colivie, încet, fără zgomot.

Îi întâlnesc privirea întunecată şi strălucitoare. Un şoim.

E superb. În creştet are pene negre şi lucioase, şi fiecare pană are puncte aurii. Pieptul e bejuliu, cu dungi maronii, iar sub aripi penele sunt roşii. E enorm. Corpul lui e lung cât braţul meu.

Îl văd, şi mi se pare că pe el l-am căutat de când am ajuns la bordul acestei corăbii.

— Nu sunt prea sigură că înţeleg ce vrei, îi spun eu, de data asta nu în magoniană, ci în limba mea. Mănâncă, îi spun.

Bag mâna printre gratii. Caru se repede spre ea. Mă abţin să nu tresar, chiar dacă simt disperarea şi suferinţa care îl înnebunesc. Chiar dacă mă doare inima. Ia pâinea din mâna mea, rupe o fâşiuţă de carne.

Capul lui lucios e întors spre mine şi se uită fix la pieptul meu, scoate un zgomot grav şi sinistru, dar Milekt nu e cu mine. Şoimul se uită la mine, cu o privire înnebunită şi agitată.

Mă uit în jur. Cheia e aici, atârnată de perete (chiar în ochii păsării, ce tortură). Aşa că deschid uşa coliviei. Întind spre el braţul dezgolit, cu încredere.

El sare pe mâna mea şi se uită la mine. Mă atinge cu ghearele. Se înfig în carnea mea, dar nu mă zgârie. Parcă se îngroapă în mine, parcă se potrivesc numai bine acolo. Îi simt greutatea.

Coardă ruptă, cântă Caru, uitându-se la mine. *Inimă zdrobită casă arsă. Legătură ruptă, noduri desfăcute. Ocean, insulă, gheare, pene, cuiburi. Cade,*

cade din stele.

Aripile lui Caru se deschid încet, apoi bate din ele şi începe să se ridice în aer, destul de mult cât să mă sperie. Fac un pas înapoi.

El se uită la inima mea, ca şi cum ar vrea să mi-o smulgă din piept. Dar cât se uită el, mă uit şi eu. Mă uit în ochii lui mari, de un auriu clar şi luminos, absolut nebuni.

Aza, sfârâie el, încet.

Are o voce diferită acum, mai puţin speriată, mai puţin aspră.

Cântă, sfârâie el, iar ciocul lui e suficient de aproape de mine ca să mă sfâşie. Îşi înfoaie penele şi se scutură. Ghearele lui sunt lungi cât degetele mele.

Cer, spune el. *Ia-mă.*

Îşi mişcă uşor capul şi ia cu ciocul ceva de la glezna lui.

Mă uit la obiect. E un inel. Un inel de aur, la fel ca inelele pe care le-am văzut la rostrae, numai că acesta nu are lanţ.

Caru îl lasă în palma mea şi apoi se uită la mine. Eu nu ştiu ce să fac. Aş putea să-l arunc peste bord. Asta l-ar elibera?

Cer, spune Caru din nou.

Îmi ţin în continuare braţul întins. Iau un sul de hărţi de pe birou şi îl îndes sub centură.

Caru se uită la mine. Îi pun pelerina mea peste cap şi îl înfăşor în ea. Îl ţin în braţe şi urcăm în întuneric. Caru cârâie în urechea mea...

Un cântec îngrozitor de blând, cântecul pe care aş vrea să-l pot cânta. Îmi loveşte capul, îmi răneşte timpanele. Scutur din cap să scap de el, iar Caru se mişcă lângă pieptul meu.

Cer, cântă el încet de tot.

Mă duc spre bărcile de salvare ca şi cum nu am de gând să fac ceea ce vreau să fac. O văd pe Jik făcându-şi de lucru pe punte, după care se duce direct la Dai. El pare cam somnoros, iar ea îi distrage atenţia.

Eu încerc să mă port normal. Încet. Mă uit la una dintre bărci, suficient de mare să fie stabilă la vânturi puternice, suficient de mare să nu se răstoarne dacă vine ceva de sub noi.

Liliacul-velă se uită în jos la mine şi scoate un sunet moale, înalt şi stins. O balenă-furtună trece pe lângă mine şi cântă o ploaie delicată.

Caru e tot în braţele mele, dar simt cum inima îi bate tare; tot corpul i se scutură. Mă urc în barcă şi îl pun pe Caru în ea. Nu e legat de nimic, nu e captiv.

Desfac funia care ţine barca legată de corabie. Desfac nodurile. N-am nici cea mai vagă idee ce fac. Fur canwrul căpitanului? Al căpitanului căruia i-am jurat credinţă?

Am jurat. Aza, cine eşti tu? Ce viaţă e asta în care faci jurăminte cu sânge?

Şi ce juri tu aici să faci?

Mă uit la pânze, la corabie, la noaptea din jurul nostru. Liliacul-velă îşi flexează aripile şi împinge *Amina Pennarum* departe de noi, iar eu, în barcă, alături de Caru, îmi iau avânt în cer.

Încep să vâslesc.

După o clipă, Caru începe să se scuture sub pelerina mea, o dă la o parte de pe cap, iar ţesătura elegantă alunecă de pe penele lui lucioase.

Scoate un sunet jos şi profund, un fel de vibraţie. Eu încerc să mă îndepărtez mai repede de corabie, mai mult, şi mai mult.

Mă uit după *Scip steorra* şi mă îndrept spre ea. Acum luminile de navigaţie de pe *Amina Pennarum* abia se mai văd. Trebuie să ajungem suficient de departe de ea ca nimeni să nu vadă când îşi ia zborul.

Caru apleacă uşor capul şi scoate un strigăt slab.

— Ce? îl întreb eu.

Închisoare, spune Caru. *Rupt de ploaie şi de cer.*

Cine te-a luat? îl întreb eu.

Observ că am început să cânt, observ deodată că nu vorbesc nicio limbă în afară de limba lui Caru.

Magonia, spune şoimul. *Hoţi! Acasă,* cântă el, acum mai încet. *Acasă.*

Durerea din vocea păsării intră chiar în inima mea, şi ritmul inimii mele se potriveşte plânsului său. O bătaie, şi pasărea ţipă, altă bătaie, şi pasărea ţipă iar, ca un metronom.

Păsări-sclav. Păsări-căntec. Fata-cântec.

Caru se uită în ochii mei şi clatină puţin din cap.

Se opreşte din cântat, se uită ţintă la stele, deschide larg aripile, apoi le strânge din nou.

O briză, şi îmi dau seama că obrajii mei sunt uzi. Lacrimile îmi curg pe faţă. Caru tânjeşte după casa lui. După [({})].

Poate măcar el să ajungă acolo.

Aici e linişte. Nu e nimeni, nicio altă corabie, niciun Milekt. Nu am decât sulul de hărţi pe care l-am luat din cabina lui Zal şi pasărea asta uriaşă, nebună, care m-ar putea ucide pe mine şi pe toţi din jur doar dacă ţipă mai tare. Mă gândesc la planurile lui Zal, cele despre care mi-a spus. Vrea doar să fure plantele. Mi-a jurat.

O cred? Doar am văzut-o călcându-şi cuvântul.

Cum pot s-o cred?

Ghearele lui Caru şi braţul meu sunt acum una, iar eu vâslesc. Caru desface aripile şi înaintăm împreună în noapte.

Caru cântă un şir de note stridente. În faţa noastră, stelele încep să devină mai luminoase, una câte una. Un drum. Cu prudenţă şi şovăială, încep să cânt şi eu cu Caru, iar înaintea noastră se face o cărare de argint în mijlocul întunericului. În jurul nostru se ridică o ceaţă, un vârtej de nisip moale, care ne ascunde de lumina lunii. Înaintăm în noapte.

Dar mă uit în jos, spre lume, şi pentru o clipă mă pierd. Îmi imaginez că Jason vede barca mea croindu-şi loc pe cerul întunecat şi intens circulat. Îmi imaginez cât de mult i-ar plăcea. O parte din mine e atrasă spre suprafaţa pământului, iar altă parte din mine e atrasă în noapte spre Dai. Cu fiecare mişcare de vâslă, durerea se face mai mare. *Partener.*

Pieptul meu e gol fără Milekt, dar cântecul lui Caru şi-a făcut loc în mine. Simt ceva zbuciumându-se în inima mea, nu o creatură vie, ci o dorinţă. Să cânt cu Caru. Să îmi împletesc vocea cu a lui. Vocea lui e aşa de puternică...

Dar nu.

Trebuie să aleagă el.

— Du-te, îi spun, înainte să cedez tentaţiei. Eşti liber. Du-te. Zboară!

Caru se ridică de pe braţul meu.

Du-te, îi cânt eu. *Nu eşti al meu. Eşti numai al tău.*

Caru se uită în jos la mine cu privirea lui sălbatică, cu aripile întinse, lăsând la vedere penele roşii de dedesubt. Nu îl mai ţine nimic aici. Pluteşte o clipă în aer, deasupra bărcii mele, apoi se înalţă.

Şi începe să zboare, o mişcare de negru şi roşu, care acoperă stelele în zborul lui.

Îl aud cântând o notă albă, luminoasă. Apoi dispare. Ochii mei sunt plini de lacrimi, dar iau din nou vâslele în mână şi întorc barca spre corabia mea. Înapoi spre... Nu ştiu ce. Mă uit la luminile îndepărtate de pe *Amina Pennarum* şi scrâşnesc din dinţi. încep să vâslesc contra vântului.

Se aude un sunet ciudat. Ridic repede capul. Se aude plesnetul unor funii care se lovesc de lemn, apoi un fâsâit de corpuri care coboară în rapel pe funii, apoi ghetele lor aterizând expert în barca mea.

Sunt şase, toţi îmbrăcaţi în negru, toţi poartă măşti şi toţi tac. Stau în barca mea şi se uită la mine. Prea mulţi ca să mă lupt cu ei, chiar dacă aş şti cum să mă lupt cu ei.

O, Doamne. O, Doamne, o, Doamne. Asta nu poate să fie decât un lucru. *Suflarea.*

O, NU. Aza, Aza, Aza, ai făcut o mare greşeală.

Mă trag spre marginea bărcii. Unul dintre ei se uită la mine şi clatină din cap încet, încet. Costume negre şi măşti. Fără feţe. Uriaşi şi musculoşi. Un grup tăcut şi înfricoşător de monştri acoperiţi complet.

Despre asta vorbea toată lumea încă de când am ajuns la bordul corăbiei. Ochi bulbucaţi şi lucioşi, feţe alcătuite din tuburi şi ţesut, acoperite de întuneric, aproape invizibile când se profilează pe cer. Monştri, insecte cu corpuri umane, cum nu am mai văzut, cum nu mi-am imaginat.

rahatrahatrahat.

Aud o voce, cumva distorsionată şi aiuritoare, aspră, chiar în faţa

mea.

— Aza Ray Quel, spune vocea, bolborosind ca un ocean tulburat, ca cineva care vorbeşte dintr-un adânc de zgomot alb.

Una dintre suflări m-a prins de braţe, alta de picioare, ca şi cum aş fi atât de puternică încât să mă iau la bătaie cu ele. Poate sunt. Nu ştiu cât de puternică sunt. Nu ştiu cu cine am de-a face.

— Aza Ray, spune vocea din nou, o voce care îmi aminteşte de ceva, dar ei au umplut mica mea barcă, creaturile astea negre, mi-au imobilizat braţele şi m-au luat pe sus.

Încep să ţip în timp ce ei îmi pun un căluş în gură. Cineva îmi trage o glugă peste cap şi nu mai pot să văd nimic.

Sunt prizonieră.

Sunt luată pe sus din barca mea şi trasă în sus pe funii. Mă legăn cu funia prin spaţiu.

CAPITOLUL 24

{AZA}

Nu SUNT PE *AMINA PENNARUM*. ÎMI DAU SEAMA, DUPĂ absenţa tangajului, de dimensiunile gigantice ale acestei corăbii. Şi mirosul e diferit, mai degrabă metal rece, nu pene şi crengi.

Inima îmi arde, la fel nările şi plămânii. Am senzaţia că oasele mele sunt nişte crenguţe. E ca şi cum m-aş fi întors pe pământ. Poate din cauza căluşului. Verific şi inspir. Nu. Respir greu.

Îmi simt pieptul ca pe o cală goală de vas. Nu e nici Milekt, nici Caru. Simt răceala metalului de la inelul lui Caru pe degetul meu mare, deşi nu ştiu cum a ajuns acolo. Nu-mi amintesc să-mi fi pus inelul.

Aud o suflare care se plimbă în jurul meu, ghete, patrulează, patrulează.

Unul dintre monştri îmi ia pânza de pe cap şi îmi dă capul pe spate, trăgându-mă de păr. Strâng din ochi, dar căluşul e tot în gură.

Văd printre lacrimi o încăpere de metal cu pereţi rotunjiţi. E multă lumină aici. E lumină şi întuneric în acelaşi timp, aşa cum fac becurile fluorescente. Nu am mai văzut de multă vreme astfel de lumini. Iar când ridic capul, îmi dau seama că de fapt nici acum nu le văd. Pe tot tavanul este un fel de fulger rece şi cenuşiu, care pârâie, de parcă ar fi prins în perete, dar se mişcă la fel ca fulgerul, tentacule de foc, apoi din nou întuneric.

Un submarin. Aşa pare. O cameră de metal plină de suflări. Inspir şi mă înec, plămânii parcă mi s-au micşorat, gâtul mi se strânge. Or să mă omoare. Ştiu asta. Ştiu mai bine decât am ştiut ceva vreodată.

Una dintre suflări îşi scoate masca şi îmi dau seama că e o mască de scafandru, un fel de mască de scafandru. Îmi fac curaj să văd ce e sub ea...

Şi...

Şi...

Se uită la mine cu o ură pură şi sinceră.

Păr lung, negru, ondulat. Piele fină şi palidă. Ochi strălucitori ca metalul, albastru-deschis, nu indigo. Trup subţire, dar nu aşa de subţire ca al meu. E făcut numai din muşchi.

AZA RAY.

STĂ ÎN PICIOARE.

ÎN FAŢA MEA.

Ea sunt eu. O, Doamne, eu sunt. Eu cea care am fost. Cea care nu mai sunt acum.

Mă trântesc puternic de scaunul de care sunt legată şi cineva îl prinde, silindu-mă să revin la loc. Nu pot vorbi. Am un căluş în gură din care am început să muşc.

Nu înţeleg la ce mă uit. E magie magoniană? Un joc al minţii? E un fel de... oglindă?

Apoi îmi dau seama ce e. Ştiu exact ce e.

Ştiu CINE e.

Este Heyward Boyle. Copilul care le-a fost luat părinţilor mei de suflare. Fata în a cărei viaţă am trăit eu cincisprezece ani.

O, Doamne.

Are un tatuaj pe încheietură, un vârtej stilizat, pe care l-am mai văzut undeva. Nu toate vârtejurile sunt rele. Unele aduc seminţe noi pe pământul fertil. Unele mişcă navele pe cer. Dar suflările sunt genul de vârtej care te omoară.

Parcă totul capătă acum sens, într-o serie de revelaţii. Suflările sunt asasini şi agenţi speciali. Suflările sunt mercenari.

Suflările sunt oameni crescuţi în Magonia.

— Aza Ray Quel, spune ea, şi vocea nu îi mai e înfundată din cauza măştii de oxigen.

Îşi întinde braţele, le flexează şi face un pas spre mine. Mă zbat în scaunul meu. Celelalte suflări îşi scot şi ele măştile, şi toate au ochii ăia morţi, precum rechinii-furtună. Toate sunt pline de muşchi şi încordate ca nişte arcuri.

Toate sunt oameni, dar nu arată normal. Mie mi se par demonice

acum. Mă simt slabă şi magoniană. Mă simt ca...

Mă uit în jos la pielea mea albastră, la trupul meu indigo, îmi simt părul răsucit.

Nu am mai simţit aşa ceva de când eram pe pământ.

Extraterestră. Mă simt ca o extraterestră.

Heyward mă studiază.

— Renegata. Unde te duceai tu? şuieră ea.

Un bărbat cu părul roşu apare brusc in faţa mea şi îl ştiu. O, Doamne, îl ştiu. Medicul care m-a dus în ambulanţă, cel care m-a tăiat. Era o suflare. Cea trimisă de Zal.

E şi mai înfricoşător fără masca lui, cu fermoarul de la costum desfăcut până la talie. Pe pieptul lui văd un tatuaj, un uragan care aruncă un copac în ocean.

— Comandante, rosteşte, şi Heyward se întoarce spre el.

Ea e comandantul? Avem aceeaşi vârstă.

— Confirmare, spune ea. Asta e fata pe care ai cules-o dintre cei care se îneacă şi ai adus-o pe corabia căpitanului Quel?

— Una şi aceeaşi. Eu am livrat-o căpitanului Quel la bordul lui *Amina Pennarum.* Părerea mea este că Zal Quel intenţionează să se folosească de cântecul fiicei sale ca să se opună direct comandei magoniene.

Căluşul mi-e smuls de la gură, aproape cu tot cu buze, iar eu stropesc, scuip şi mă înec, încă incapabilă să respir.

Heyward mă ridică de pe scaun fără niciun efort şi mă scutură atât de tare, încât îmi zguduie oasele. E incredibil de puternică, faţă de ea eu sunt minusculă.

— Ce e asta? reuşesc eu să articulez printre gâfâituri.

Costumul ei e plin de embleme. Trese brodate. I-am furat viaţa, dar acum are o viaţă nouă. Capul mi se învârte şi mâinile îmi tremură.

— Zvonurile despre căpitanul Quel s-au dovedit a fi adevărate, spunea suflarea cu părul roşu. Se pare că s-a întors din nou la vechile ei ambiţii.

Eu nu pot să fac altceva decât să tuşesc. Respiraţia mi-e atât de

scurtă, încât aş putea să mor în încăperea asta.

— Ţi-a spus ceva căpitanul Quel de Spitsbergen? mă întreabă ea.

Eu intru într-o criză de tuse. Nu îi spun nimic.

— Sau despre seminţe? Despre plante? Ţi-a spus, se vede după faţa ta. Aceeaşi schemă, deci.

— Opinia noastră, bazată pe hărţile găsite la bordul lui *Amina Pennarum*, este că Zal Quel se va folosi de cântecul Azei ca să deschidă depozitul, spune suflarea cu părul roşu.

— Asta era şi convingerea celui care se îneacă, judecând după notele pe care le făcuse el asupra traiectoriei. Mai mult de atât, spune Heyward, căpitanul Quel vrea să deschidă lumea.

Încep să văd negru în faţa ochilor. Mi se înceţoşează imaginea, cuvintele ei, faţa ei. Faţa MEA. Simt cum mă lasă puterile, cum se scurg încet din mine.

— Duceţi-o sus. Se sufocă.

Suflarea mă târăşte printr-un coridor etanş şi mă urcă pe puntea corăbiei.

Odată ajunsă pe punte, pot să respir din nou şi uşurarea e aşa de mare, încât nu-mi vine să cred că am uitat cum e să nu poţi respira.

Inspir cu grijă, uitându-mă în jur pe furiş. Corabia e cenuşie ca un nor de furtună şi pe punte mişună o mulţime de suflări în uniformă, cu măşti pe faţă.

Velele sunt făcute din zumzet şi viteză. Nu e de mirare că n-am auzit-o venind. Una e făcută din uriaşe molii negre, cu aripi lente şi delicate, numai că sunt mii şi mii. Alta e făcută din viespi. Alta din colibri negri, şi toate lucrează ca o armată să ridice în cer această corabie. Liliacul-velă de pe *Amina Pennarum* este *o singură* entitate, de încredere. Dacă el e ucis, corabia cade, dar pânzele astea ar putea abandona oricând corabia zburând în mii de direcţii. Mă uit la galionul de la provă. Un peşte-vâslă. Pe unul dintre catarge este şi un nume, pictat cu litere înclinate: *Regalecus.*

Suflările, cu măştile lor, cu tuburile lor stranii care le ajută să respire.

Imaginea asta îi îngrozeşte pe inamicii lor.

„Pe toate suflările”, aşa înjură toţi. Toată lumea din Magonia e îngrozită de ele.

Dacă îţi petreci toată viaţa conectat la diverse aparate de respiraţie, tuburile alea nu ţi se mai par aşa de ciudate. Trag cu ochiul la firul care iese din costumul suflărilor şi se leagă la ceva din spatele lor. Nu sunt rezervoare obişnuite de oxigen. Ceva foarte mic şi portabil.

Degetele lui Heyward se înfig în gâtul meu.

— O să fii utilă, Aza Ray, spune ea. O să-ţi serveşti poporul. Noi ne aflăm aici, în numele Maganwetarului, să ne asigurăm că vei face asta.

Inima mea se umple de Dai, de imaginea familiei lui, moarte. De imaginea lui, un copil care înfulecă pe ascuns mâncare din cala corăbiei.

— Ce ştie capitala despre poporul ei? o întreb eu.

Ea râde.

— Te schimbi aşa de uşor, Aza Ray? O clipă mai devreme erai om. Acum vorbeşti ca o magoniană. Ai vorbit despre Magonia când ai văzut înregistrarea cu calamarul. Cu cine ai mai vorbit după aceea? Cui i-ai mai spus?

Simt fiori pe şira spinării.

— De unde ştii tu de calamar?

Înregistrarea cu calamarul gigant era secretă. Numai eu şi Jason ştiam despre ea.

Heyward se uită atent la mine un moment, apoi zâmbeşte.

— Înţeleg de ce îl placi, spune ea.

Inima mea bate dureros în piept.

— Ce vrei să spui?

Se uită la mine, parcă evaluându-mă.

— Mi-a spus totul. Şi acum îmi vei spune şi tu. Cu cine ai mai vorbit despre Magonia pe pământ? Ce parte a planului căpitanului Quel se derulează acum?

— Nu îţi spun nimic, refuz eu.

— Băiatul tău mi-a dat asta, spune ea şi îmi dă o bucăţică de hârtie.

O desfac. E arsă la un capăt, dar încă mai poate fi citită.

Te { } mai mult decât [[[{{{}}}]]].

Nu pot să vorbesc.

Nu pot să...

— De unde îl ai?

— L-a luat de pe trupul tău, răspunde Heyward. Când ai murit. Dar tu nu erai moartă. Sau, eu nu eram. Mi l-a dat înapoi.

Simt cum tot sângele îmi aleargă mai tare...

— Mă rog, poate că nu mi l-a *dat* propriu-zis, spune ea. Poate că l-am luat de la el. La fel cum l-a luat şi el de la tine.

Simt că-mi amorţesc degetele de la mâini şi de la picioare.

Mort?

El...

Mă uit la ea, la monstrul acesta, şi vocea îmi scapă de sub control.

— NU! ţip eu, cu biletul strâns în pumn, şi drept răspuns se aude un ţipăt înfiorător din întunericul de deasupra mea.

Milekt apare din noapte, un spin auriu care zboară prin aer ca o săgeată, furios din cauza nesupunerii mele. Se aruncă în pieptul meu, iar eu cânt cea mai puternică, cea mai înaltă şi cea mai sălbatică notă pe care am cântat-o vreodată. Furie şi suferinţă şi neîncredere...

NU.

Un nor de lilieci acoperă tot cerul în jurul nostru, aducând fâşii de noapte pe corabie. Cad peste suflări, blocându-le vederea la fel ca nişte saci puşi peste ochi.

NU.

— LA BORD! strigă Dai din întuneric, şi văd camuflajul stelat al lui *Amina Pennarum* desfâcându-se din jurul corăbiei.

Dai sare pe pânzele de deasupra mea, răsucind o frânghie în mână. El şi Svilken cântă incredibil de repede. Se stârneşte un vânt uriaş, iar balenele-furtună ne dau roată, părând gata să cânte un uragan. Dai strigă la mine şi acum, acum încep să cânt. Cânt cum n-am mai cântat niciodată.

Jason. Jason. JASON.

Cântecul acesta, cântecul acesta de durere se izbeşte într-o suflare şi îi smulge tuburile. Respiraţia i se blochează, i se opreşte în piept şi funiile se strâng în jurul său.

Un bubuit, un bubuit enorm, iar *Regalecus*

Se CuTreMuRă

şi se lasă într-o parte, cu o pânză aproape distrusă.

O văd pe Jik tăind cu sabia o suflare, mai puternică decât am crezut, tot pe corabia lui Zal, dar luptând pentru mine. Țip cu putere, cântecul acesta iese ca un urlet din mine. Pentru că. Nu pot. Nu voi permite să fie adevărat.

Le cânt colibrilor să plece de pe corabia oficială. Ei zboară, săgeţi întunecate, repede, repede, pe cer.

Cântecul meu se amplifică, Dai îl amplifică, şi o viespe se desprinde din pânza lui *Regalecus.* Apoi alta. Un roi care se roteşte în întuneric. Şi apoi se aude un scrâşnet în cer. Ne clătinăm periculos, o mare suprafaţă care încearcă să se stabilizeze.

Heyward ridică bărbia şi inspiră. Aleargă spre mine. Se aruncă să mă trântească pe punte.

NU.

Mă reped la ea cu toată puterea pe care o am. Cu toate amintirile. Cu toată furia. Cu totul.

JASON.

Deschid gura, iar Milekt şi Dai mi se alătură. Între Heyward şi mine se formează nisip. Cânt să devină aerul solid. Să devină plin.

Îneacă-te, cânt eu, şi mă gândesc la plămânii ei, mă gândesc cum gâfâie, aşa cum am gâfâit eu toată viaţa, înecându-mă cu aer.

O dobor la pământ, dar ea nu se lasă. Se repede la mine cu un cuţit în fiecare mână, încearcă să ajungă la pieptul meu, să mi-l scoată pe Milekt. Încearcă să-mi ucidă canwrul.

Cânt mai tare, mai adânc. Simt cum se sparg lucruri pe corabie, măştile suflărilor, bucăţi de catarg.

Cuţitul lui Heyward îmi sfâşie braţul.

Eu nu am decât vocea, dar vocea mea o împinge, o răsuceşte, o chirceşte.

Peste tot în jur, echipajul meu şi Zal se luptă cu suflările.

Heyward e rănită. Scrâşneşte din dinţi, cu forţa pură a voinţei, şi se repede din nou la mine.

Eu urlu, un zgomot înalt şi asurzitor, simt cum vibrează în corzile mele vocale, simt canwrul cu mine, iar Heyward e în faţa mea şi un sunet, un sunet tunător.

JASON, cânt şi ţip eu.

Mă aud pe mine, aud ce fac, chem cerul şi îi spun să vină la mine. Îi spun să se golească pentru mine.

Aerul pârâie. Peste tot în jur sunt fulgere de lumină, cerul se despică, iar eu încă mai scot sunetul acela, înalt şi dulce şi mortal.

Îl simt în degete, în limbă, în dinţi - începutul focului.

Acum fac o furtună, fac furtună din aer, fac furtună din trupurile noastre.

E un cântec de moarte, dar nu ştiu al cui. Dacă e pentru Jason, pentru Heyward sau pentru tot universul.

În pieptul meu, Milekt se revoltă, nu vrea să cânte acest cântec, iar eu gâfâi, mă înec, încerc să respir.

Iar în pauza aceea, toate suflările se aruncă de pe corabie, acoperindu-se de întuneric.

Heyward este ultima care părăseşte corabia. Urlă furioasă, îmi aruncă o privire de gheaţă apoi se aruncă peste bord.

Au dispărut în noapte prea repede ca să-i putem urmări.

Cântecul meu e întrerupt de lacrimi. Nu pot. Nu pot.

Jason.

Mă încovoi. Cânt şi nu ştiu ce cânt acum, dar e numai durere şi, după un minut, tot ce pot să fac e să plâng.

Echipajul meu jefuieşte *Regalecus*, atârnat acum în cer doar de o velă. Deschid dulapuri, sparg magazii, iau provizii.

Sunt cu Dai, merg ca prin somn. Nu-mi iese din cap *calamar.* Nu-mi

iese din cap *ars.* Nu-mi iese din cap *dispărut.*

Mort. Mort?

Am senzația de gol. Nu voi mai plânge iar în fața lui Dai. Nu voi mai plânge deloc.

Dacă încep, n-o să mă mai pot opri.

Dai trage draperia de la hublou şi e ciudat să vezi camera cenuşie ca un nor, ciuruită de lumină.

— Îmi pare rău, spune el încet.

— Pentru ce?

— Pentru prietenul tău, spune el. Se uită la mine, cu fața crispată, cu buzele strânse şi parcă strâmbe. Ştiu că l-ai iubit.

— Eu...

— Ştiu cum e, mă întrerupe el. Ştiu ce simți când pierzi o persoană pe care ai iubit-o.

Închid ochii o clipă şi stau în întuneric. Stau aşa un timp.

— Ce făceai? mă întreabă el într-un târziu.

— Când?

— Când ai plecat cu pasărea inimii lui Zal, răspunde el.

— Nimic, spun eu prosteşte. Am greşit.

— Ai eliberat şoimul, concluzionează el.

— Da.

Dai dă din cap.

— Chiar dacă a trădat-o pe Zal cu mult timp în urmă, el nu-şi mai aminteşte. E mai bine că l-ai eliberat. Nu mai avea cântec, era inutil. Ar fi trebuit să fie eliberat.

Dai deschide un dulap din colț. Zăresc ceva palid, ceva cărnos. Un corp?

O, Doamne, dacă e...

— Sunt doar nişte piei, spune Dai. La fel ca cea pe care ai avut-o tu. Deşi sunt impresionante. Versiuni mai noi. Maganwetarul probabil că plănuieşte să coboare printre cei care se îneacă. E bine de ştiut.

Răscoleşte printre ele. Fiecare e pusă într-o pungă. Mă cutremur. Dai

mă ia de mână. Asta nu mă ajută. Scoate o piele din dulap.

E ceva mai puţin decât un trup. Plat, dezumflat, ca o cârpă. E palidă şi tristă şi faţa e calmă. O femeie-păpuşă, parcă vie, băgată într-o pungă transparentă, închisă cu fermoar. Are părul lung şi blond. Pielea e palidă, ochii închişi. Buzele sunt uşor întredeschise.

— Cum funcţionează astea? îl întreb pe Dai, ca să-mi distrag atenţia de la toate.

El întoarce pielea în punga ei şi îmi arată. La şira spinării e o deschidere.

— Le atingi şi ele se înfăşoară în jurul tău. Îţi acoperă pielea, organele. Cea pe care ai avut-o acolo jos te făcea să arăţi ca unul care se îneacă, dar ar fi trebuit să se degradeze după o lună sau două. Nu ştiu cum a putut să reziste aşa de mult.

Tot ce vreau e să mă înfăşor iar în vechea mea piele, în trupul meu uman familiar, trupul despre care ştiam totul, oricât de defect şi de magonian era în secret. Dar s-a dus. Acum sunt chestia asta care a ieşit din el ca un soi de fenix mizerabil.

Întind mâna să scot o altă piele: sunt de toate felurile, bărbaţi şi femei, de toate vârstele. Dai trage punga de lângă pielea pe care am luat-o eu şi o împinge mai departe.

— Vrei să cazi în ea? mă avertizează el. Dacă o atingi, te va atinge şi ea.

Într-una dintre pungi, o piele deschide ochii şi se uită la noi.

Ţip şi fac un pas înapoi. Fata care ne priveşte are pielea brună şi părul împletit în codiţe. O fată de vârsta mea.

Dai se cutremură, apoi pune pe braţ câteva pungi.

— E goală. Pielea are doar reflexe.

Luăm comoara, îmi dau eu seama. Prada, pentru că am înfrânt corabia suflărilor. Cu siguranţă acum suntem piraţi, dacă nu am fost şi înainte.

Pielea se uită la mine tot drumul, în timp ce ieşim cu ea din cameră.

Încărcăm totul la bordul lui *Amina Pennarum,* provizii, tot ce putem

duce.

Milekt şi cu mine le cântăm viespilor rămase să plece. Ele se desfăşoară ca o spirală în lumina dimineţii. S-au ivit zorii, iar sub noi e oceanul cu valuri albe şi o corabie moartă a suflărilor, care cade din cer în apă.

Se va degrada rapid. Asta se întâmplă, sau cel puţin aşa mi s-a zis. În apă sunt multe epave de corăbii magoniene care plutesc în derivă, ascunse, abia vizibile.

Dacă te scufunzi şi le vezi, presupun că nu-ţi dai seama. Nave aeriene sau nave marine, sunt doar epave. Şi sunt o grămadă pe fundul oceanului.

— Cu asta s-a terminat, spune Zal.

Îmi şopteşte, doar pentru mine. Disting furie în vocea ei, dar şi altceva.

— Caru nu mai e. Acum s-a zis cu el. Eşti iertată pentru asta. Nici nu a fost al meu, dacă m-a trădat faţă de Ley. Face un efort: Dar asta să fie ultima revoltă. De acord? Acum te opreşti aici.

Creierul meu e înceţoşat de durere, rupt de suferinţă.

— Fără minciuni, continuă Zal. Suntem împreună, tu şi cu mine, împotriva Maganwetarului. Îmi dă o şuviţă de păr după ureche şi şopteşte blând: Niciun copil nu a fost aşa dorit ca tine.

Chiar şi după această manifestare de afecţiune nu simt nimic. Sunt goală pe dinăuntru.

Ea îmi zâmbeşte.

— Tu eşti iubită, Aza, spune ea. Foarte iubită.

Iubită. De Zal. Nu mă linişteşte cu nimic. Dar mă aflu iar Ia bordul lui *Amina Pennarum.*

Pentru că Maganwetarul a angajat suflarea care l-a ucis pe Jason.

Aşa că sunt în război.

CAPITOLUL 25
{AZA}

RĂSĂRIT LA TRIBORD, UN RĂSĂRIT ALB, SLAB, PESTE balustrada corăbiei încă se mai văd stele, soarele nu răsare peste munţi sau la orizont, ci deasupra unei întinderi nesfârşite de gheaţă. În pieptul meu, Milekt îşi cântă propria melodie, iar eu sufăr şi încerc să mă împac cu ceea ce credeam că ştiu deja - că niciodată n-o să-l mai văd pe Jason, niciodată n-o să-i mai ating mâna. Îl văd în mintea mea preţ de o clipă, nici măcar nu se uită la mine, văd concentrarea lui intensă, felul în care se concentrează el când vrea ceva. Mi se părea că ştiu totul despre el, fiecare detaliu, fiecare moment, dar acum nu mai ştiu.

Am crezut că eu sunt cea care a plecat.

Am crezut că eu sunt cea care va trebui să plece.

Dar acum...

După o clipă, încep să cânt încet cu Milekt. Facem un mic vârtej de nisip alb din aerul umed de deasupra noastră. El şuieră şi se roteşte, apoi îl lăsăm să cadă ca o zăpadă.

Lumea de gheaţă de sub noi luceşte precum coaja unui ou. Ne apropiem de destinaţia noastră. De împlinirea misiunii noastre.

Pentru asta m-am născut. Altceva nu mai am.

Încă nu mă potrivesc aici. Inima mea e jumătate pe pământ, jumătate în nori. Nici acum nu sunt ca ceilalţi. Nici acum nu există un loc de care să aparţin.

Sunt aşa de multe lucruri groaznic de rele în lumea de sub noi - felul în care râurile îşi schimbă culoare, de la albastru la verde şi maro. Felul în care fumul se strecoară printre balenele-furtună şi le îmbolnăvesc, şi felul în care magonienii flămânzesc, în timp ce pământul mănâncă.

Mă gândesc la felul în care Maganwetar confiscă toate micile recolte pe care le aducem şi îi lasă pe oameni ca rudele lui Dai să moară de

foame, şi trimite pe pământ mercenari ca să ucidă oameni nevinovaţi...

Ssst, Aza. Ssst. Nu te mai gândi la asta.

Singura soluţie e să ştergi totul cu buretele. Să renunţi la vechile obiceiuri. Să schimbi totul.

Am pornit la drum nu doar ca să-mi salvez propria viaţă, ci şi vieţile tuturor magonienilor. Iar acum am mai multe motive ca niciodată.

O balenă-furtună din altă ceată e într-o parte şi face de zor zăpadă, cu ochii la mine, dar apoi, speriată de viteza noastră, se repede înainte, piuind şi fluierând alarmată înapoi spre noi, informându-ne că nu e cazul să ne mişcăm aşa repede.

Făcătorul de zăpadă! fluieră balena. *Cerul de acasă! Cântă şi fuge, cântă şi zboară! Tulbură apele, tulbură ploaia! Opreşte corabia.*

Alte balene încep să cânte cu ea şi pentru o clipă suntem înconjuraţi din toate părţile, o ceată întreagă, pui şi mame şi masculi, toţi cântând furioşi la noi, *opreşte corabia opreşte corabia,* fac nori de zăpadă pe care o varsă peste marea Nordului. Cântă un viscol.

Nu le băgăm în seamă.

Inspir adânc şi îmi împing durerea înapoi.

Mă uit de pe puntea lui *Amina Pennarum* spre gheaţa de jos şi aparent toate astea sunt ale mele. Marea asta. Cerul ăsta. Fata Căpitanului. Aud o pasăre chemând de undeva, o chemare lungă şi jalnică.

Aş putea să plâng, dar dacă aş plânge, ar ieşi nişte lacrimi negre-albăstrui şi îngheţate. Ţurţuri.

Mă gândesc la Caru. Poate acum are un loc al lui, pe vreo corabie care navighează spre sud, sau zboară singur, cântându-şi propriul lui cântec. Este liber, a plecat. Şi îl invidiez.

Şuviţe de lapoviţă curg pe faţa mea, lungi şi subţiri, o pasăre-peşte de argint sare în pulberea de apă şi aruncă tentacule de gheaţă în jos.

Îmi lipesc mâna pe piept, chiar în mijloc, încercând să-mi apăr inima. Mă doare.

Bărcile sunt desprinse de pe marginea corăbiei şi plutesc alături de

noi.

Îi văd pe membrii echipajului vâslind prin ceaţă, în timp ce noi gonim prin norii cenuşii, spre marginea cerului, acolo unde luna îşi schimbă culoarea, iar noaptea începe să se lase.

Puntea e acoperită de gheaţă, şi eu îngheţ, dar nu îmi vine să cobor. Dai stă lângă mine. Îngheţat.

Mă simt rău. Inima mea. Mi-e dor. Mi-e dor.

Îl apuc de mână pe Dai. Mă uit la degetele noastre împletite. Cânt o notă slabă, iar el o amplifică, încet, uşor. Facem un nor micuţ, iar el face ploaie, o furtună în miniatură. Se uită la mine şi suflă în nor, împingându-l departe, şi ne uităm împreună după el cum pluteşte. Şi el a fost născut pentru asta. Nici el nu mai are nimic.

Sub noi, mă uit la banchizele care se sparg una de alta. Văd oceanul, negru printre întinderile albe.

Aud o altă chemare lungă de durere, de undeva mai aproape.

Caru?

Nu. Primeşti canwrul care îţi e destinat, nu pe cel pe care îl vrei. Milekt e al meu. Suntem legaţi. Pentru totdeauna. Mă gândesc la ce se întâmplă când nu e pentru totdeauna, şi nu vreau asta pentru niciunul dintre noi.

Zal se plimbă pe punte, fredonând cu vocea ei. Tot echipajul e înflăcărat de cântecul ei - grabă, foame.

Oprim corabia deasupra unei mine vechi dintr-un munte de gresie, dotată cu tot ce trebuie pentru păstrarea seminţelor lumii. Securitatea ei e asigurată de locaţie. Muntele e protecţia ei.

Este magazia despre care vorbea suflarea.

Acolo jos sunt pachete peste pachete de seminţe, sute de mii, sigilate împotriva umezelii, aşezate pe şiruri întregi de rafturi, ca într-o bibliotecă. Sunt rezerve pentru aproape toate plantele comestibile de pe pământ. Orez şi seminţe de mere, de brocoli şi de tot ce-ţi poţi imagina. Sunt nuci congelate, iar în adâncurile puţurilor miniere, tot felul de cutii micuţe pline de salvarea lumii.

Se pare că acolo sunt şi plante aeriene. Sau, cel puţin, Zal jură că sunt.

Magazia este ca o arcă pe dos - sunt plante, nu animale, sub piatră, nu pe apă. Asta nu e o bază militară. Nu sunt puşti şi nici soldaţi. Ceea ce ţine seminţele în siguranţă acolo sunt kilometrii aceia de stâncă.

Iar eu sunt fata care poate să transforme piatra în apă prin cântec. Eu sunt cea care poate aduce sus seminţele acelea.

Mă întreb o clipă ce se va întâmpla după ce piatra se va transforma în apă. Zal mi-a mai promis o dată că va fi simplu. Dar ce înseamnă promisiunea lui Zal?

Nu pot să mă gândesc la asta. Eu am o misiune, indiferent de ce vrea sau de ce nu vrea Zal. O să scot plantele de acolo şi terminăm.

Îl simt pe Milekt cântând din nou, un cântec de leagăn. *Loialitate.*

Mă întreb unde e Jik. Îmi dau seama că nu am mai văzut-o de când ne-am luptat cu suflările. Nu ştiu ce ar fi vrut ea să fac cu Caru, sau dacă am făcut-o cum trebuie. Mă întreb dacă e supărată pe mine.

Mă uit iar în jos. Gheaţa se sparge şi printre banchize înoată ceva. Un urs polar.

Vaporii din apa mării Barents ne stropesc puntea, iar pe vârfurile munţilor care înconjoară Svalbard este zăpadă. Ştiu că în apropiere e un oraş micuţ, un aeroport micuţ, dar felul în care am venit noi aici nu a fost pentru cei de jos decât o ploaie de gheaţă în munţi. Acum nu e decât zăpadă şi apă.

Sunt cel mai aproape de pământ după multă vreme. Cât de mult, mai precis, Aza? Mi se pare o veşnicie. Nu mai aparţin de lumea de jos. Dar, de fapt, niciodată n-am aparţinut de lumea de jos.

Pe pământ, niciodată nu am putut controla ceva, nici măcar corpul meu. Dar aici sunt importantă. Aici sunt singura capabilă să fac *asta* - lucrul cel mai greu -, acel lucru care îmi va salva poporul.

Şi trebuie s-o fac acum. Îmi imaginez iar plantele aeriene în cerurile magoniene, câmpuri întregi. Nimeni nu mai flămânzeşte. Nimeni nu mai moare.

Am început să şuierăm toţi cei care nu suntem rostrae. Nu putem sta prea mult timp atât de jos. Plămânii mei s-au compactat şi s-au chircit, iar în ei totul e rece şi strâmt. Partea asta e în regulă. Ştiam că va fi aşa. Nu port mască de oxigen. Trebuie să cânt, dar ca să cânt, trebuie să pot respira. Am o sticlă de aer înalt, magonian. Pot să inspir de acolo dacă trebuie.

Liliacul-velă îmi cântă un cântec pe care, dacă aş fi fost om, nu l-aş fi putut înţelege. Alţi lilieci nu sunt aici. E prea frig pentru ei. Aici sunt vulpi polare şi urşi polari. Dar liliacul-velă nu face mofturi când e vorba de muncă. Mă gândesc cum mi-a spus Zal că e doar un animal. Nu e. El cântă să mă liniştească, îmi calmează sufletul.

Noaptea se face mai neagră, dar zăpada şi gheaţa de dedesubt îi dau o strălucire cenuşie.

Zal e lângă mine, mă priveşte atent.

— Nu eşti sigură pe tine? mă întreabă.

— Ba da, spun eu. Ştiu ce să fac.

Ca replică, Milekt scoate un sunet auriu din pieptul meu.

Gata, gata, gata, cântă Milekt. Ghearele lui sunt în plămânul meu, se ţine de el, iar ciocul mă înţeapă ca un ac.

Gata, cânt eu cu Milekt. Îmi trag fermoarul de la costum, îmi pun gluga, înaintez pe punte şi stau lângă balustradă. Îmi trag respiraţia şi nu doar aerul acesta al celor care se îneacă mă face să gâfâi. Pe întinderea îngheţată se vede un puţ adânc şi cenuşiu. E ca o crăpătură în munte. Intrarea în depozit.

Milekt începe să cânte primele note ale cântecului pe care l-am repetat de când a murit Ley. Un cântec vechi, pe care magonienii îl cântau cu sute de ani în urmă.

Când vom aduce înapoi aceste plante, cerul va fi plin de câmpuri cu epifite. Magonia va avea tot ce-i trebuie. Putem lăsa în pace recoltele pământului. Iar capitala nu va mai putea să-şi chinuie oamenii.

Cântecul e plin de speranţă, de verde, de primăvară.

Vom culege din nori când vom avea din nou plantele. Nici o aşezare din cer

nu va mai suferi de foame. Iar celelalte lucruri care nu sunt bune aici vor fi îndreptate. Foamea stârneşte războaie. Belşugul le pune capăt.

Frunză verde, cântă Milekt, *flori din cer.*

Eu cânt cu el, cu degete uşoare ca un hoţ de buzunare, testându-mi tehnica. Va cânta şi Dai, dar deocamdată situaţia e mult prea delicată. Nu vrem să copleşim gheaţa.

Cânt puţin mai tare spre stânca de sub noi. Spre metalele de la intrare şi spre construcţia ascunsă. Secunde lungi nu se întâmplă nimic. Apoi se aude un huruit puternic. Ceva în pământ se mişcă.

(Vine Maganwetar, se aude o voce în capul meu. *Am încălcat toate legile. Acum încălcăm şi mai multe. E imposibil să nu ne găsească.)*

Gonesc gândul acela şi mă concentrez, iar aerul începe să tremure, cu o răceală sclipitoare. Dai deschide gura - încă nu cântă, dar e gata, Svilken e în pieptul lui.

Îl iau de mână, iar el îmi strânge degetele. Cânt, şi o porţiune de aer se face o peliculă de gheaţă.

Aerul luceşte ca lama unui cuţit, iar eu înfig gheaţa cu vocea mea, pătrund în pământ.

Mă uit la Zal. Faţa ei e aprinsă de bucurie, ochii ei sunt doar la distrugerile provocate de mine.

Cânt o notă înaltă cu Milekt, un sunet pătrunzător, şi de jos se aude un scrâşnet, o alunecare cutremurătoare de piatră. Mă uit cum pământul se despică în locul în care am trimis gheaţa. O crăpătură în zăpadă, chiar în faţa depozitului. Apa ţâşneşte din crevasă, topită din piatră.

Gâfâi o clipă, ameţită. Dai mă strânge mai tare de mână. Milekt zumzăie în plămânul meu, ridic capul şi o văd pe Jik. Stă în spatele căpitanului, uitându-se la mine, ca toţi ceilalţi. Penele îi stau zbârlite pe umeri.

— Deschide piatra! ţipă Zal, exaltată.

Iau o gură de aer din sticlă şi apoi cânt mai adânc. Simt vocea lui Dai înainte s-o aud. Mă acompaniază cu nota lui liniştită, iar cântecul începe să mişte lucrurile de dedesubt.

Totul se schimbă mai repede decât pot eu urmări. Zăpada de pe coasta muntelui se transformă în lichid, iar puţul mare de piatră de deasupra depozitului nu mai e acum de piatră, nu, e o coloană de apă proaspătă, limpede. O ţinem în sus cu vocile noastre.

Zal manevrează corabia direct deasupra ei; mă uit în jos şi văd prin sutele de metri care au fost cu o clipă înainte un munte. Acum e-o fântână largă, roca dispare în adânc, tot mai adânc, până când se termină la fund şi apa vrea să ţâşnească.

Da, apa vrea să inunde, dar eu o opresc, o ţin nemişcată prin cântec. Îl simt pe Dai încordat din cauza efortului de a ţine nemişcată o lume în mişcare.

Printre adâncimile învolburate, zărim o încăpere.

Rafturi şi rafturi, dulapuri pline de seminţe. Depozitul.

Apa vrea să curgă. Vrea să inunde coridoarele unde am ajuns noi, dar eu reuşesc s-o ţin pe loc. Dai şi cu mine cântăm nişte note mai tensionate, iar ochiul de apă se face mai mare. Toată insula fierbe acum.

Echipajul gâfâie, se holbează la forţa puterii mele. Muntele se transformă în lac. În pieptul meu, Milekt e frenetic de atâta efort, se zbate.

Apa vrea să cadă cu mai multă putere decât am eu s-o opresc, aşa că încep să cânt să vină gerul şi transform în gheaţă kilometrii aceia de munte prefăcut în apă. Prin ea vedem până jos, ca prin sticlă curată.

Cameră după cameră, încăperi după încăperi pline de dulapuri, se luminează brusc. *Ce seminţe să luăm? Pe care dintre plante le vom alege? Sunt prea multe.*

Cântăreţii mai puternici din echipaj încep să cânte şi ei propriile lor note, iar eu văd dulapurile cum se deschid, pachetele de seminţe cad pe jos, apoi se ridică de parcă ar fi purtate de vânturi puternice, în ambalajele lor etanşe. Cei care au construit depozitul au avut în vedere şi o eventuală inundaţie.

— Tribord! strigă Zal, şi corabia se mişcă, pusă în mişcare de păsările noastre.

Ridic privirea şi o văd pe Jik, cu ghearele prinse de o frânghie. Încă se uită la mine, acum transformată complet în pasăre.

— Acum, Aza, îmi spune Zal.

Eu cânt să fac o gaură în gheaţă, atât de mare cât i-ar permite unei foci să se ridice ca să respire.

Cei mai buni pescari şi vânători de pe *Amina Pennarum* se apleacă peste bord. Au adus macaraua din spatele punţii - cea puternică, pe care o folosim când aducem la bord animale - şi au pus-o în poziţie.

— Acum! strigă Zal, şi cablurile cu cârlige uriaşe se lasă jos în gaura făcută de mine.

Cablurile se rotesc în coborâre şi cârligele pătrund în puţul de apă din mijlocul muntelui. Spre seminţe.

Mă aştept să intre în camera care e acum vizibilă, să apuce ce pot, să se ridice şi să continue să pescuiască aşa, cât timp pot ţine eu pe loc muntele. Dar Zal strigă:

— Mai jos!

Milekt ne direcţionează notele. Scoate triluri, iar eu cânt împreună cu Dai şi Svilken. Sunt încăperi şi mai jos, sub depozitul principal. Mă bâlbâi o clipă, tulburată, şi o bucată mare de gheaţă se transformă pe moment din nou în piatră. Încerc să revin la cântecul meu cât de repede pot.

Luminile din încăperile mai joase sunt mult mai scăzute, încăperi cu rânduri hidroponice, adânc în munte. Camere de cercetare cu plante care se luptă pentru existenţă.

Cânt, controlat, precis, dar simt că ceva nu e în regulă cu mine, ca şi cum cântecul e la doar câteva secunde de un tsunami, ca atunci când eu şi Dai am creat fără să vrem acel talaz necontrolat.

Îl simt pe Dai în spatele meu, notele lui mai joase îmi dirijează cântecul, dar sunt mai puternice decât ar trebui. Notele mele sunt încordate şi ascuţite.

În cea mai adâncă parte a complexului, la cel mai jos dintre nivelurile lui secrete, în spatele uşilor securizate, păzite de camere de

luat-vederi, acum stricate de gerul izbucnit pe neaşteptate, sunt încăperi pline de seminţe şi plante secrete. Un nivel întreg plin de ele. Eu nu pot decât să le fac să iasă.

Nu mă aşteptam la asta. O încăpere cu vase pline de lăstari fragili. Lăstari de mătrăgună. Rădăcină de miel de Tartar, dovleci udaţi cu sânge. Astea şi multe altele.

IATĂ. Ceea ce căutam eu: epifitele magoniene. Plantele din legende. Sunt la fel de reale ca şi Magonia.

Cei care se îneacă le-au ascuns aici.

Vocea mea şovăie iar, dar Milekt, Svilken şi Dai sunt acolo, îmi cântă, cântă cu putere în mine, obligându-mă să nu mă opresc.

Plantele plutesc în aer. Plutesc la fel ca algele în mare. Frunzele lor sunt lungi şi argintii, rădăcinile se răsucesc precum tentaculele. Sunt înrădăcinate în nimic.

Recoltele magoniene pierdute cresc şi acum în aer. Sunt aşa de frumoase, încât mi se par ireale.

Cârligele se lasă drept prin încăperile unde sunt plantele celor care se îneacă. Echipajul se mişcă rapid, răsucind cârligele. Ele oscilează puţin în camera cu plantele aeriene, apucă una, două, mai multe.

— Aduceţi-le sus, strigă Zal.

Ei trag de mânerul macaralei şi cablurile încep să se ridice. Trag după ele plantele. Acestea se smulg din aerul unde creşteau. Încep să se ridice din depozit.

Nu ne trebuie decât câteva ca să pornim cultivarea lor. Asta va schimba totul.

Sunt aproape gata. Nu ştiam cât de speriată am fost de ceea ce nu ştiam, până când nu am început să mă simt uşurată.

Am terminat, mă gândesc. *Am reuşit. Încă* mai cânt, dar cântecul se poate stinge.

Mă întorc spre Zal, ca să-mi îngăduie să mă opresc, dar ea nu se uită la mine.

— Acum, îi spune ea lui Dai. Acum e momentul.

Vocea ei are o poftă şi o furie care mă face să mă înfior până în măduva oaselor.

Dintr-odată simt că e ceva în neregulă în aer. O vibraţie îndepărtată, un sunet. Ridic repede capul să mă uit, dar nu văd nimic, numai ceaţă şi nori. Balene-furtună.

Ce se întâmplă?

Nu pot să descifrez expresia lui Dai. Se îndepărtează de mine, dar încă îi mai simt căldura, liniştea pe care mi-o aduce prezenţa lui. Apoi Dai şi Svilken cântă cu mine din toate puterile. Cântecul nostru se înalţă, se revarsă din mine.

E ca şi cum am atins un buton de declanşare. Nevoia de a cânta e copleşitoare.

Notele lui Dai explodează în mine. E prea mult. Nu mai am control. Încerc să-mi reduc la tăcere corzile vocale.

Nu pot.

Puterea se revarsă din mine, dar eu sunt neputincioasă. Sunt folosită ca unealtă de alte mâini.

Ţip şi ţipătul e cântecul meu. Notele lui Dai sunt în gâtul meu şi îmi asurzesc urechile. Într-o clipă, cântecul se schimbă.

Iar ce cântă ei - ce cântăm *NOI* - e *Inundaţie.*

Nu ăsta era planul. Planul era să luăm seminţele. Plantele. Dar insula începe să se facă bucăţi. Apa se revarsă peste ea din mare.

Bucăţile de gheaţă se lovesc de marginile insulei. Intrarea în depozit se cutremură puternic. Gheaţa pe care am făcut-o eu din stânca muntelui se zguduie, se transformă în apă şi începe să ţâşnească.

Zal e lângă mine.

— Acum ne vom răzbuna, Aza Ray, pe toţi cei care au greşit faţă de noi şi pe toţi cei care te-au rănit. Îneacă-i, Aza. După ce apele se vor retrage, vom porni din nou cu adevărata Magonie.

Eu clipesc, dar nu mă pot opri. Gura mea e deschisă şi vocea zboară din ea, de parcă sunt Caru, de parcă fiecare notă a mea are aripi.

Zal vrea asta, îmi dau eu seama. Asta a vrut de la bun început.

Sub noi, insula de piatră începe să se transforme în apă.

Inundaţie, cântă Milekt acum, trădându-mă, acţionând împotriva mea, iar Dai cântă împreună cu el, se armonizează cu el, se concentrează pe notele pe care le cântă Milekt în melodia mea şuierătoare.

Coridoarele de dedesubt se cutremură şi se lichefiază şi, dintr-odată, unul dintre ele se umple de oameni îmbrăcaţi în uniformă. Soldaţii ies de undeva din clădire ca nişte furnici, iar cârligele de pe *Amina Pennarum* se ridică prin apa făcută de mine din pământ solid.

Nu. Nu trebuiau să fie oameni acolo.

E nelocuită, mi-a spus Zal. Nu ar fi trebuit să se întâmple asta...

Muntele se cutremură. Tot Spitsbergenul încearcă să se transforme în apă. Încerc să mă opresc, dar cântecul lui Dai nu-mi dă voie.

— Continuă, strigă Zal la el.

Dai pare la fel de îngrozit ca şi mine, dar tot cântă.

Inundaţie! ţipă Milekt, acest mic demon cu pene galbene, iar eu ţip neputincioasă cântecul cu el. *Îneacă.*

Zal mă foloseşte. Aşa cum m-a avertizat Ley, aşa cum m-a avertizat Jik. Sunt o sclavă, la fel ca păsările rostrae. M-am amăgit cu gândul că sunt specială. Nu am nicio şansă.

Calculez frenetic, repede. Câteva tone de materie sunt suficiente. O insulă aici, un munte acolo, nivelul apei se va ridica, iar pământul va fi inundat.

Cântecul lui Dai e chiar în mine, se mişcă odată cu inima mea, cu plămânii mei, cu propriul meu trup. Încerc să-i spun NU, încerc să-i vorbesc cu ochii.

Văd frica din el, dar îi e devotat lui Zal. Mi-a spus că va face orice îi va ordona ea. Nu ştiam că la asta se referă.

Un alt sunet se amestecă în cântecul nostru. La început e doar o vibraţie, dar pe urmă devine un huruit asurzitor.

Îl văd năvălind în jos din nori. Ceva uriaş care vine din cer, ceva înconjurat de vânturi. E aşa de mare, încât nu pot să-l cuprind cu privirea. O, Doamne. O, Doamne. Văd norii cum se rotesc şi văd cum se

leagănă frânghii atârnate de el.

MAGANWETAR.

— Aduceți plantele sus în clipa asta! latră Zal. La posturi!

Cablurile se ridică şi membrii echipajului îşi iau posturile în primire.

Suntem dintr-odată înconjurați de capitala-oraş, cu granițele ei mişcătoare. Iar eu încă mai cânt cu Milekt în pieptul meu...

Epifitele încă se mai ridică şi...

Încep să mă pierd. Cântecul mă cântă pe mine. Sunt beată de el, iar o parte din mine simte că nu îmi mai pasă de nimic.

O să-i înec pe toți, pe noi toți, o să cânt până când mi se va sfâşia gâtul, o să cânt cerul să se deschidă, o să cânt totul să fie un abis...

Un om aleargă undeva aproape de depozit, se luptă cu vântul şi strigă ceva în întuneric. Ninge şi e grindină şi eu mă uit în jos la omul ăsta de pe insula asta mică de gheață, un omuleț minuscul, văzut de sus.

Suntem poate la şase metri deasupra lui, atârnați în ceața cântecului nostru, trăgând în sus plantele, şi lumea se transformă în apă, iar pe fața mea curg şiroaie de lacrimi, de furie şi neputință, de durere şi disperare.

Omul îşi flutură brațele.

Nu pot să-l văd bine prin ceață şi apă. O persoană. Unul care se îneacă.

— *Termină-i!* urlă Zal. *Inundă-i!*

Văd lumea pe care o vrea Zal. O mare făcută din tot pământul. O scânteie de corabie pe o mare uriaşă şi o pasăre deasupra, o pasăre precum Caru. Apoi nimic. Văd apa ridicându-se şi acoperind lumea. Marea plină de cadavre. Înecați.

Cineva țipă în apropiere. Cineva de deasupra corăbiei țipă mai tare.

Pe punte cade o ancoră din masivul oraş de deasupra noastră.

Săgețile şuieră pe lângă mine.

Şi în tot acest timp, Dai cântă *Nu te opri*, iar eu cânt *INUNDAȚIE*, pe când *Amina Pennarum* începe să se încline.

Jos, apa ajunge la persoana care făcea semne. Se mişcă şi odată cu el se mişcă şi ceața, şi acea persoană, cel ce se îneacă, devine acum vizibil, îi

văd faţa şi...

Un calamar uriaş pe un ecran întunecat.

Un aligator la ziua mea de naştere.

Un hanorac pentru spital.

O maşină cu care merge spre o farsă.

Împreună în faţa uşii mele.

JASON.

CAPITOLUL 26
{JASON}

SUNT CHIAR SUB EA. O VĂD. VĂD TOTUL, CEL PUŢIN PENTRU câteva secunde. E ca o transmisie proastă.

Văd o corabie. Mai mult decât o corabie. Văd ceva atât de nebunesc acolo, sus, în cer, mult mai sus decât unde este corabia.

Văd un oraş în nori.

Mai mult ascuns, o suprafaţă masivă, clădiri cu cupole în jurul cărora se învârte vântul. Aşadar, asta se întâmplă.

Sunt viu. Nu credeam că voi mai fi. Fulgerul a izbit şi mi-a făcut trei arsuri - câte una pe fiecare mână şi una în mijlocul spatelui.

Când am deschis ochii, paznicul cimitirului era aplecat asupra mea şi îmi spunea:

— Fiule, ai fost trăsnit. Ar trebui să-ţi repornesc inima?

— Cred că inima mea e în regulă, mulţumesc, am spus eu.

După care inima mi s-a oprit.

El m-a resuscitat.

Săptămâna care a urmat am stat în spital. Patru zile am fost mai mult inconştient, şi toţi din jurul meu erau îngroziţi. Când în sfârşit mi-am revenit, mă durea corpul de parcă fusesem bătut de o gaşcă de uriaşi, iar mâinile şi picioarele erau împodobite cu arsuri lungi şi roşii. Dar eram OK, sinistru de OK. De fapt, mă simţeam mai bine ca niciodată.

Fulger magonian? Nu ştiu. Acum pot să văd nişte *lucruri,* nu mai am nevoie de ochean.

Domnul Grimm a fost printre primii care a venit să mă viziteze, m-a întrebat despre fulger, m-a întrebat ce am simţit, şi eu n-am ştiut ce să-i spun, aşa că i-am descris totul. S-a făcut foarte palid. Parcă îmi părea rău de el. Probabil că păream nebun. Cred că a socotit că delirez.

Biletul pe care mi-l dăduse falsa Aza, cel pe care i-l dădusem eu adevăratei Aza, nu mai era.

Deci am ştiut unde se ducea. Şi am ştiut unde se ducea şi Aza.

Prin urmare, am ştiut unde mă duc şi *eu.*

Asta m-a făcut să mă dau jos din pat, chiar dacă am căzut grămadă după ce am pus picioarele pe pământ. Dar din nicio versiune a vieţii mele nu lipsea deplasarea fundului meu la Svalbard.

Nu vrei să ştii cum am ajuns acolo, nu vrei să ştii cât m-a costat, nu vrei să ştii în ce belele gigantice o să intru. Am lăsat un bilet pentru Carol şi Eve. Nu mă vor ierta niciodată, atâta doar că mă iubesc, aşa că o vor face.

Le-am spus că mă voi întoarce şi că nu trebuie să se alarmeze. Le voi explica tot restul vieţii mele. Dar sunt lucruri pe care nu ai timp să le explici pe moment.

Faptul că am ajuns aici înaintea ei e un miracol.

Acte false. Hackereală de computere. Pretinderea unor privilegii consulare. Am obţinut favoruri. Am făcut datorii pe care îmi va lua o viaţă să le achit. Şi acum sunt oficial cel mai enervant individ din partea obscură a internetului, dar a meritat. Sunt aici. Şi ea e aici.

Pot s-o văd, la intervale de câteva secunde, pot s-o văd fugitiv, acolo, pe punte, într-un costum de scafandru cu glugă.

Nu arată ca înainte, dar îi aud vocea, amestecată cu alte voci. Ar fi şi greu să n-o aud. Celelalte sunt voci de păsări.

Ţipă din toate părţile păsări, dar când clipesc, pot să văd că de fapt nici nu sunt păsări, deloc. Nup.

Nişte chestii om-pasăre. Un soi de hibrizi.

Mă străduiesc să nu recurg la *pi,* fiindcă nu pot s-o fac. Trebuie să fiu *prezent.*

O văd înconjurată de oameni pe care nu îi înţeleg - *„ceva s-a întâmplat sus, dincolo de nori, ceva ce omul nu poate încă să înţeleagă”* - şi chiar deasupra ei, în cer, e ORAŞUL ăsta, care coboară frânghii spre corabia ei. Ea e chiar în mijlocul punţii.

Aza, Aza, Aza!...

Fug din ascunzătoarea mea, ies sub cerul liber, pentru că dacă mă

vede, nu poate să...

Poate. Cântă întruna, iar în jurul meu toate lucrurile se sparg şi plesnesc. Lumea întreagă se face bucăţi.

E un soi de cutremur, un soi de dezastru natural, şi cumva totul e provocat de cântecul ei. Simt cum notele ei se înfig în gheaţa din jurul meu.

Din stâncă, de unde nu ar trebui să fie, iese apă, iar pe lângă mine se ridică un cârlig de macara care vine de pe corabia ei. E minus nu mai ştiu câte grade. N-ar fi o ironie, mă întreabă creierul meu, să mori îngheţat după ce ai fost aproape ars?

Îi strig numele. Nu răspunde. Strig mai tare, dar acum cerul e plin de corăbii şi începe o bătălie gigantică, nebunească.

Ghiulele, săgeţi.

Imaginea apare şi dispare.

Clipesc. Cer albastru.

Clipesc. Navă de luptă.

Clipesc. Nori.

Clipesc. Oraş în nori.

Clipesc. Rechini şi balene în cer.

Îmi flutur braţele spre ea.

— AZA! ţip eu, şi apa mi se ridică până la glezne.

Mă uit în sus la ea şi îi strig iar numele, şi o văd stând acolo, încremenită, uitându-se în jos la mine, cântând întruna.

Nu ştiu nimic, nu pot să spun nimic.

Doar că Aza e acolo şi e vie. Poate că *eu* nu voi mai fi multă vreme, dar poate asta o să fie în regulă atâta timp cât... prima parte.

— AZA! şi plâng, dar lacrimile îmi îngheaţă, şi nu ştiu ce dracu' fac eu aici, fiindcă ea e acolo, sus, în cer, iar eu sunt aici, jos, şi nu am niciun fel de plan.

3,141592653589793238462643383, ţip eu, de parcă ar fi o formulă magică, ca şi cum *pi* ar fi suficient să o aducă aici jos, pe cât de repede pot eu să strig cifrele, primele cifre, fluturându-mi frenetic braţele, şi atunci,

brusc, ea se opreşte.

Mă vede. Simt că mă vede. Toată insula se zguduie. Şi ceva vine repede în zbor din cerul de deasupra ei.

CAPITOLUL 27
{AZA}

— NU!! ÎMI ACOPĂR GURA CU MÂINILE, APĂSÂND TARE, IAR Milekt ţipă şi cântă în plămânul meu.

E Jason! E JASON.

E viu, viu, viu!

Fiecare notă pe care o cânt face apa să se ridice. Fiecare secundă de cântec face cât două sute de ani de schimbări climatice. Opresc cântecul,

Dar

Nu

Mă

O

P

R

E

S

C

NU.

Apa se ridică,

iar cântecul

se revarsă din mine

DE CE NU POT SĂ MĂ OPRESC?!

Mă uit la Dai. El mă priveşte intens şi nu are nicio milă. El şi Zal mă obligă să distrug lumea. Eu nu vreau să cânt ca să inund lumea. Nu pot să-l pierd iar pe Jason.

Dar cânt la fel de tare ca şi până acum.

Mă uit în jos la Jason. O să-l înec. O să-i înec pe toţi, iar Dai, lângă mine, îmi amplifică vocea, iar Zal urlă la mine, şi Milekt e în pieptul meu, când deodată totul...

se opreşte.

Din aerul de deasupra mea, aud un ţipăt cum am mai auzit o singură dată, ca o arie de operă stricată, o dulceaţă aşa de înaltă şi luminoasă încât doare, disonantă şi feroce, dezolare şi iubire împletite într-un cântec.

CARU.

Se repede în jos, pene negre şi aripi roşii. Pluteşte în aer deasupra mea, şi peste tot e o luptă, corăbii şi avioane, şi săgeţi şi eu...

CÂNTĂ! ţipă la mine Caru. *CÂNTĂ ACUM.*

Iau o gură mare de aer din sticlă şi apoi mă bat tare în coşul pieptului.

Nu vei face asta! ţipă Milekt. *E a mea!*

Caru strigă acum la Milekt. *Niciodată a ta!*

Deschid uşa pieptului meu şi îmi expun plămânul la răceală şi spinul auriu chircit în el ţipă la mine.

E cuibul meu! şuieră Milekt şi încearcă să mă oblige să cânt iar cântecul de inundare, dar nu poate, pentru că acum îl văd pe Caru.

Caru, care e loial. Caru, care e al nimănui.

Ea alege, cântă el. *Eu aleg.*

Caru, pasărea inimii, mă alege pe mine.

Se ridică din umbra corăbiei de unde a venit, tăcut, împotriva firii lui.

Îl apuc pe Milekt, corpul lui minuscul şi auriu, cu ciocul lui ţipător.

Trădătoareo! ţipă el, iar eu îl smulg din plămân, unde se agăţase cu ghearele. Îl trag afară şi închid uşa. Pasărea galbenă se uită fix la mine, cu ochii lucind ca onixul.

TRĂDĂTOAREO!

Dar nu eu sunt trădătoarea.

Îl arunc în aer şi el rămâne acolo, şocat şi furios.

Caru a fost aici tot timpul. Am auzit frânturi din cântecul lui. E aici să cânte cu mine.

A rămas pentru mine.

Ea o să înece pământul! ţipă Caru. O *să-i omoare pe toţi. O să omoare lumea. O să înece câmpurile şi copacii.*

Caru îşi bagă ciocul în palma mea şi îmi loveşte inelul de pe deget. Zal se repede la el, dar el se fereşte, sare într-o parte, ţipă la ea şi, peste tot în jurul nostru, magonieni şi rostrae ţipă, mor. Suflările coboară de sus.

Svilken a ieşit din pieptul lui Dai şi se repede la şoim. Zal ţinteşte cu ceva spre Caru, şi acum îmi dau seama. Vrea să-l ucidă trăgând cu arcul şi săgeţile ei.

Mă uit la Jason, la silueta lui mică pe gheaţă. Îl aud strigând şi acum, vocea lui, şi ştiu ce strigă. Ştiu numărul acela. Nu se termină.

Ca şi {(())}. Nu se termină niciodată.

Ştiu din experienţă.

Şi ştiu ce trebuie să fac.

Deschid din nou uşa pieptului meu şi pun acolo inelul lui Caru.

Îl aud pe Milekt scoţând un ţipăt oribil. Se cutremură şi se prăbuşeşte pe punte la picioarele mele.

Eu mă contopesc cu Caru.

Pasărea inimii.

Cânt.

Separaţi, dar uniţi. La alegerea noastră, a mea şi a lui. Ne-am ales unul pe altul.

E un cutremur uriaş, totul se schimbă. Caru se uită la mine şi eu mă uit la el.

Împreună, suntem mai puternici ca oricine, ştiu asta. Mai feroce decât toţi la un loc. El este ambele, şi pământ, şi Magonia, şi eu la fel.

Caru ţâşneşte în aer, cu ochii aceia galbeni uriaşi, cu aripile larg deschise. Se ridică şi pluteşte în vânt deasupra mea, cu aripile întinse. Deschide ciocul şi ţipă ceva ce mişcă tot cerul din jurul nostru. Eu deschid gura şi îmi unesc vocea cu a lui şi simt cum notele noastre se împletesc.

Simt că tot cerul răspunde. Asta nu s-a întâmplat niciodată cu Milekt sau cu Dai. Caru şi cu mine - noi doi ca unul. Vocea lui Caru iese din gura

mea, iar vocea mea iese din gura lui.

Caru şi cu mine cântăm valuri de siguranţă. Stelele sclipesc pe cer la sunetul nostru şi cad arcuindu-se în toate părţile. Vocea mea se amplifică, la fel şi a lui Caru. Un sonar cu unde înalte, cântă, cântă, cântă.

Lumea e inundată. Am făcut-o pentru Zal. O desfac pentru mine.

Apa s-a revărsat, a năvălit peste depozit, iar Caru cântă cu vocea mea, schimbând-o la loc, obligându-mă să mă întorc în mine, să devin capabilă să cânt propriul meu cântec.

Începem să descântăm inundaţia. Caru şi cu mine împingem apa înapoi în forma ei, o transformăm la loc în piatră.

— Sus! Ridicaţi corabia sus! urlă poruncitor Zal la păsările rostrae, dar ele o ignoră.

Mă uit în sus şi o văd pe Jik, cu aripile ei albastre, cu faţa pe jumătate umană. E la o înălţime la care poate să fie şi om, şi pasăre. Cântă şi ea cântecul nostru şi văd cum lanţurile din jurul ghearelor ei se sfărâmă. Ea singură face asta. Este cântecul ei, amplificat, rupând vraja aceea care plutea deasupra echipajului, distrugând ceva. *Acţionând din interior.*

Lângă ea o văd pe Wedda. Wedda, care i-a fost întotdeauna loială lui Zal, acum stă pe catarg. Îşi întinde şi ea aripile. Văd cum lanţurile ei se desprind şi cad pe punte, într-un ghem strălucitor.

Mă uit la liliacul-velă şi văd cum aripile sale sunt strânse în semn de solidaritate. Nu are de gând să urce corabia lui Zal. Nu o va salva.

Punem pământul la loc, împreună.

Acum câteva clipe, Spitsbergenul era apă. Se scutură o dată, parcă ruşinat, şi e din nou piatră. Valurile se ridică şi îngheaţă în contururi de pământ, apa se opacizează, insula se întăreşte.

Cârligul cu epifite se află acum la numai câţiva metri de suprafaţă. Dacă i-aş da plantele lui Zal? Ar însemna să îndrept un rău străvechi între pământ şi Magonia.

Dar cântecul meu cu Caru nu poate fi controlat. Pământul se sigilează şi, chiar când mă gândesc la asta, el se închide peste plante, încuindu-le în piatră - plantele de aer şi ultimii metri de frânghie de pe

Amina Pennarum.

Cablul ataşat de cârlig se înţepeneşte în pământul lui Svalbard. Motorul macaralei nu mai trage nimic în sus. Acum trage corabia spre suprafaţa pământului.

Ne zguduim tare. Membrii echipajului alunecă şi ţipă. Vocea frenetică a lui Dai se opreşte în timp ce el alunecă pe punte. Corabia se răsuceşte, se clatină şi cade, iar echipajul încearcă să taie cablurile, dar e prea târziu, am pierdut controlul, eu abia mă ţin, dar nu mă tem.

Cântecul nostru e destul de puternic încât eu şi Caru să putem zbura, dacă trebuie. Nu e nevoie să verific. O ştiu foarte bine.

Acum fac ceva ce o parte din mine a ştiut dintotdeauna că ar fi trebuit să fac. Asta nu e o corabie de sclavi. Nu mai e. Păsările rostrae s-au eliberat singure, numai liliacul-velă mai e captiv.

Îmi folosesc cântecul ca să tai frânghiile care îl ţin legat pe liliacul-velă de corabie. Îl eliberez. Cântă o notă înaltă spre mine, *licurici,* apoi dispare, cu aripile întinse în vânt.

Mă uit la echipajul de rostrae cum se transformă complet, şi cerul e deodată plin de pene. Wedda e din nou bufniţă, iar deschiderea aripilor ei e uimitoare. Jik este o fată albastră care se ridică spre cer. Păsări colibri. Un vultur.

Acum tai colivia canwrilor sclavi, iar cerul se umple de aur, toţi fraţii lui Milekt zboară de pe corabie şi se împrăştie pe cer ca nişte bobiţe de soare.

Zboară, cântă ele.

Magonienii cad din cer în mare. Se sufocă, se cutremură şi unii se îneacă în apă.

Ne prăbuşim şi, în sfârşit, cu un plesnet asurzitor şi un şoc asemănător unui cutremur, *Amina Pennarum* cade în ocean, în oceanul adevărat, nu în cerul pe care pluteam până acum. Urcăm pe ţărmul lui Spitsbergen.

{AZA}

ÎMI IA CÂTEVA SECUNDE SĂ MĂ ADUN DUPĂ IMPACT. ÎN JURUL meu sunt resturi de lemn. Magonienii gâfâie şi ţipă, se îneacă în aerul greu de pe pământ. Nici măcar nu mă uit.

Trebuie să ajung la Jason.

Sar peste balustradă şi cad de la câţiva metri pe stâncă. Iau o gură de aer din sticlă.

Zal sare după mine. Apoi apare în faţa mea, pe gheaţă, o femeie furioasă, mama mea care urlă, acest războinic, căpitanul meu. Dar aici jos ea nu e aşa puternică precum sunt eu. Eu sunt obişnuită cu pământul. Ştiu cum să merg aici. Ştiu cum să supravieţuiesc cu mai puţin.

Mizele s-au schimbat. Nu mai sunt fata care a venit la bordul lui *Amina Pennarum,* speriată şi fragilă.

Zal se repede la mine, încercând să-mi ia sticla. O împing şi ea cade pe spate.

Milekt zboară spre mine şi îmi dă roată cântând furios, în timp ce suflările coboară în rapel la bordul lui *Amina Pennarum* de pe Maganwetar şi o prind pe Zal.

Zal ţipă şi se zbate, dar nu are nicio putere în faţa lor. Se luptă să respire, dar se zbate cu greu. Eu cânt ca armele ei să încremenească.

Aştept ca suflările să se repeadă la mine.

Cânt o notă mică de avertizare, iar Caru mă acompaniază.

Suflarea din faţa mea ridică mâna. Nu e Heyward. E o suflare pe care nu am mai văzut-o până acum. Se uită la mine o clipă, apoi se întoarce înapoi spre Zal. Nu mă iau pe mine. Nu ştiu de ce, dar nu mă iau.

Nota pe care o cânt împreună cu Caru răsună în aer, şi totul în jur e nemişcat. *Protecţie. Putere.*

Apoi suflarea pleacă, trăgând-o pe Zal la bordul navei magoniene de

comandă. Zal se zbate în aer, se răsuceşte ca o balenă, se îneacă. Aşa cum fac, pe rând, toţi membrii echipajului ei.

— *TRĂDĂTOAREO*, urlă Zal în timpul ăsta.

Dai e tras după ea, inconştient după cădere. Mi se strânge inima şi ochii mi se umplu de lacrimi când văd cum îl trag în sus. Încă mai suntem uniţi, legătura noastră nu s-a rupt. Nu s-a rupt deloc. Deşi nu ne-am ales unul pe celălalt, trebuie să cântăm împreună, orice-ar fi.

Nu cred că ăsta e sfârşitul relaţiei dintre mine şi Dai.

Nu cred că sunt aşa de norocoasă.

Îl văd pe Milekt aterizând pe el în urcare, un ghem auriu pe umărul lui, abandonat de mine. Dai are acum două păsări, una pe fiecare umăr, una pentru fiecare plămân. Milekt ţipă la mine cu ură, ca o pasăre nebună.

Taie funia! ţipă el.

Simt o înţepătură oribilă în mine, vina. Am rupt legătura noastră. A trebuit s-o fac.

Uită de asta, Aza. Nimic nu mai contează.

O iau la fugă pe zăpadă, prin peisajul în pantă.

Intru pe uşa depozitului cu Caru în spatele meu, şi e întuneric şi nu e nimeni. Unde e? A dispărut? Cum a putut să dispară?

Nu, aud paşi. Se loveşte de ceva şi mormăie „au”.

Un sunet simplu, dar mă face să-mi vin în fire.

Nu sunt pregătită pentru asta. Eu nu sunt Aza pe care o ştia el. Acum arăt...

Arăt ca...

Simt cum mi se strânge stomacul. Picioarele mi-au amorţit, limba mi se împleticeşte, tot corpul mi se prăbuşeşte şi arde de senzaţia asta nebună că mă rostogolesc de undeva, de departe, fără sfârşit. Simt cum totul se prăbuşeşte - cometă meteorit paraşută fără aripi - în el.

— Aza, şopteşte el şi vine spre mine. Ştiu că eşti aici.

Eu sunt magoniană. El e om. Nu există nicio variantă în care asta să fie OK. Nu pot sta pe pământ. Nu pot să-l las să mă vadă. Nu aşa.

— Pleacă de pe insula asta, îl avertizez eu, şi simt cum mi se sfâşie inima. Pleacă de aici.

— Aza Ray. Tu ştii cât de greu mi-a fost să ajung aici? Am încălcat legile poate în cinci ţări. Aproape că m-ai omorât. *Ei* aproape că m-au omorât. Iar norvegienii cred că sunt un elev curios şi cam tâmpiţel care face o excursie la Longyearbyen.

Zâmbesc în costumul meu închis până sus, pentru că ăsta-i Jason pe care îl ştiu. E viu. Şi e adevărat. Dar eu nu mai sunt Aza. Nu am idee cine sunt.

— Şi ca să ajung la Longyearbyen a trebuit practic să-l mituiesc şi pe Dumnezeu.

Tăcere.

— Aeroportul e la mai puţin de un kilometru de aici, spune el. Dacă ai haine destul de călduroase, putem merge pe jos. Aveam un cort la mine, dar cred că s-a scufundat. Acolo unde, ştii tu. Unde era apa.

Nu spun nimic.

— Vino cu mine acasă, şopteşte el. E frig tare aici. Indiferent ce vrei să faci, nu trebuie s-o faci singură.

Caru cântă în vocea noastră, acest înfiorător cântec-ţipăt, vocea care spune nu-e-nimic-în-inima-mea, şi preţ de o clipă podeaua se face apă, pentru că suntem speriaţi, recunosc, recunosc. Ochii lui Jason se fac mari, se clatină, plesneşte apa, se scufundă şi îşi revine.

Nu pot fi cu el nu pot fi cu el. Caru cântă o notă oribil de înaltă, un ţipăt de agonie şi disperare, iar Jason îşi acoperă urechile de durere. Caru continuă să cânte cu gura mea.

Jason gâfâie, dar ridică din nou capul şi acum îi văd faţa. Adâncitura dintre sprâncene e mai pronunţată ca înainte. Scotoceşte în buzunare, scoate nişte căşti şi şi le pune în urechi.

— Tâmpito, spune el. Tu chiar crezi că o să plec fără tine? Tu chiar crezi că o să mă întorc din nou la criza mea? Să recit *pi* timp de trei săptămâni? Să vorbesc în somn?

Se îndreaptă, ud până la coapse de apa care, după ce cade de pe el, se

face la loc piatră. Pare să nu dea doi bani pe asta.

Caru modulează *pleacă pleacă pleacă du-te du-te du-te cel care se îneacă,* dar apoi se opreşte din cântat fiindcă eu nu mă pot opri din plâns.

Jason e în faţa mea. Ceva s-a schimbat la el. Aşa cum ceva s-a schimbat şi la mine.

Nu nu nu. El e om. Trebuie să-mi amintesc mereu că eu nu sunt. Dar *o Doamne o Doamne, inima mea.* Inima mea pare umană.

— Va trebui să mă omori dacă vrei să plec, spune Jason. Fiindcă nu te las aici.

— Am crezut că ai murit deja, replic eu.

Un minut nu spune nimic.

— Atunci suntem chit, rosteşte el în sfârşit, şi vocea lui tremură doar puțin de plâns.

Ies din spatele stâlpului. Acoperită complet. Port hainele pe care a trebuit să le îmbrac să mă achit de misiunea lui Zal. Un costum care mă acoperă complet, ca să mă protejeze de prea mult oxigen. Echipament de război. Doar ochii mi se văd.

Nimeni în afară de mine nu şi-ar da seama că e speriat. Nimeni în afară de mine nu l-a văzut plângând pe Jason Kerwin.

— Nu plec nicăieri, insistă Jason. Tu tot încerci să mă convingi să plec, dar n-o să meargă. Am venit după tine. Nu plec fără tine.

— *Aza nu mai e,* spun eu cântând.

Jason se uită țintă la mine. Se apropie cu un pas.

— Abureli, face el.

Eu fac un pas în spate.

El face un pas. Eu un pas.

Un altul.

În spatele meu e un zid de stâncă.

Dar.

Va trebui să-l părăsesc.

Dar.

El întinde mâna spre mine şi uite aşa, ca şi cum nu ar fi mare chestie,

ca şi cum nici n-ar observa că e mare chestie, îmi desface gluga costumului şi îmi descoperă faţa.

Părul mi se desface în aerul rece. Se răsuceşte şi se duce spre el, de parcă ar încerca să-l muşte de mâini. Pielea mea străluceşte de electricitate, scoate scântei, prea mult oxigen.

Nu pot să respir aşa prea mult.

Sunt aici în faţa lui, magoniană.

Jason nici măcar nu tresare.

Mai încerc o dată. Corpul ăsta, persoana asta, faţa asta, ochii ăştia roşu-aurii, adevărata şi sinistra versiune a fetei pe care o ştia el. Se uită la mine, la părul meu de meduză nebună, la degetele mele prea lungi şi la tot ce nu eram, şi probabil sunt hidoasă pentru el.

— Acum pricepi? Nu sunt Aza, şuier eu. Nu sunt cine crezi tu că sunt...

Şi apoi Jason Kerwin mai face rapid un pas spre mine şi...

mă sărută.

Mă ţine în braţe. Buzele lui umane. Gura mea magoniană. Şi e ca şi cum o furtună ameţitoare s-ar potoli şi ar veni în locul ei din cer căldură şi soare şi bine. Iar eu strălucesc, buzele lui, pielea lui, degetele mele, obrazul lui şi...

Se îndepărtează de mine şi pentru o secundă întrerupe sărutul.

— Aza Ray, spune el. Tu nu ai orori pentru mine.

Şi mă respiră, şi eu îl respir, şi când expirăm, aerul îngheaţă între noi şi cade. Zăpadă.

Tremur şi mă simt stupid şi preţ de o clipă cred că nu voi şti ce să fac, dar apoi ştiu.

Îi prind faţa în mâini şi îl sărut până când nu mai poate *el* să respire. Ţin ochii deschişi. La fel şi el. Nu ne-am uitat unul la altul mult timp. Cum ar fi, toată viaţa noastră.

Acum e real.

Fără paranteze.

Aud zgomote afară. Motoare, avioane, elicoptere. Orice am fi făcut,

oamenii sunt pe cale să afle.

— E OK. M-am gândit că aşa o să fie.

Mă uit la Jason şi îmi amintesc că, deşi ştiu ce e, mereu îl subestimez. El îmi zâmbeşte.

Mă urc cu greu în cala spartă şi înclinată a lui *Amina Pennarum* şi cânt să se camufleze cu totul. Ştiu că nu am prea mult timp. Ei nu lasă niciodată în urmă o epavă.

Alerg cât pot de repede pe coridoarele bine cunoscute, pe lângă hamacele încâlcite şi frânghiile răsucite, ca să caut pieile luate de Dai de pe corabia suflărilor. E întuneric şi fum şi aud un sfârâit nu departe, o pârâitură, apoi mirosul de ozon, dar îmi scot repede uniforma şi iau prima piele pe care o găsesc.

Desfac punga. Pun mâna pe piele, e caldă, moale, fragilă - o ating. Simt că mă atinge. Se înfăşoară în jurul meu, mă apasă, mă striveşte, se lipeşte de mine, se topeşte în mine şi în trup simt vibraţia lui Caru, întrebător, de pe vas.

OK, îi cânt eu. *Calm,* şi simt cum îmi răspunde. Mai degrabă simt decât aud.

Pielea se închide peste mine, moale, perfectă, proaspătă, îmi pun din nou hainele şi fug, fug, în timp ce nava se prăbuşeşte în jurul meu.

Ies afară pe gheaţă printr-un hublou. Mă uit în sus, dar Ma ganwetar nu mai e. Corăbiile s-au dus. Cerul şi pământul sunt acum goale de tot, numai balene-furtună şi obiecte umane, avioane în depărtare, maşini care se apropie pe uscat. Apar oameni în fugă pe gheaţă.

Dezinvoltă, îmbrăcată în uniforma mea magoniană, respirând ceva mai uşor cu plămânii împrumutaţi de la păpuşă, mă îndepărtez împreună cu Jason de depozitul de seminţe.

Păşim ca şi cum am fi doi adolescenţi americani în excursie, care au văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă, dar nu prea mult, domnule poliţist, fiindcă ne giugiuleam.

CAPITOLUL 29

{JASON}

E NEVOIE DE NIŞTE MINCIUNI ŞI ABURELI EROICE, ŞI AICI AU fost de ajutor niţei bani, dar până la urmă reuşesc să fac rost de un avion care să ne ducă acasă. Paşaportul fals pentru ea. Am zis „eroice”, nu? Da. Eroice.

Nu m-am recuperat chiar de tot după fulgerul ăla, şi mi-a fost rău tot drumul. E ciudat şi sinistru să mă aflu într-un avion, după toate alea. Nu ştiu dacă Aza are aceeaşi senzaţie. E aşa de obosită, că doarme de nouă ore. Aud în respiraţia ei hârâiala obişnuită, dar e mult mai bine decât ar fi putut să fie.

Pielea pe care o are acum e mai puternică, o versiune mai nouă decât cea de dinainte. Sperăm să dureze ceva mai mult până când situaţia va începe să se deterioreze.

Pielea. Mă gândesc la asta. Nu are nicio logică. Aza a încercat să-mi explice, dar în cele din urmă a renunţat după ce mi-a spus că e ceva între camuflaj şi aparat autonom de respirat sub apă. I-am spus s-o lase baltă, că tot nu înţeleg, iar ea a spus: „Bine, Jason. E magie. N-am cum să te ajut. Nici eu nu pricep.”

Mă gândesc în urmă, la noaptea aceea de acum câteva luni, când Aza şi cu mine am văzut înregistrarea cu calamarul uriaş - creatura care, la fel, părea reală şi fantastică în acelaşi timp, adevărată şi imaginară. Atunci nu eram aşa de complicaţi. Adică eram, dar nu chiar ca acum. Şi asta-i altă chestie pe care n-o s-o mai avem vreodată.

Nu intru în vrie.

OK, bine, am intrat în vrie.

Vrie, adică: asta n-o să meargă, asta nu poate să meargă, ce va fi cu noi?

Adică, poate ea nu mai e cine a fost, poate eu nu mai sunt cine am fost, poate nimic nu e în regulă în povestea asta.

Adică, poate ea o să moară din nou. Poate de data asta o să fie şi mai rău decât data trecută, doar că de data asta o să fie moartă *cu adevărat.*

Vrie. Îngrijorare. Atac de panică domolit cu exerciţii de respiraţie şi pastile şi o doză mică-mică de pi. Ssst. Aza nu e trează şi nu mă vede, iar eu sunt în toaleta avionului, încercând să nu intru chiar acum în colaps, după săptămâni întregi de încercări de a *NU* intra în colaps.

E o nebunie absolută. A fost dragoste la prima vedere. Şi acum ea e aici cu mine şi eu sunt cu ea şi cerul e plin de indivizi furioşi care vor s-o omoare.

Şi oare va rămâne aici jos? Va putea?

Dar nu contează. Nu pot să-mi imaginez un univers în care să n-o iubesc. Dar dacă într-o zi s-ar uita la mine şi mi-ar spune „Vreau să mă întorc sus”?

Dar dacă eu sunt de fapt o ancoră care o ţine prizonieră, legată de stâncile de sub ea?

Aici nu mai e vorba doar de Jason şi Aza. Nu mai e vorba de mine alergând împotriva morţii ca s-o salvez. E vorba despre noi doi, împotriva imposibilului.

Mă gândesc la mamele mele. Mă gândesc cum a fost un moment în care au crezut că nu vor putea fi împreună. Familiile lor au intrat în panică. Două femei? Niciun bărbat? Au făcut-o oricum. Pe certificatul meu de naştere sunt trecute amândouă, nu am idee cum au reuşit să facă asta.

Au fost curajoase. Nu pot să fiu mai puţin curajos ca ele.

Dar chiar şi Eve ar fi speriată dacă ar fi văzut ce am văzut noi la Svalbard. Şi poate s-ar speria şi de fata de lângă mine.

Când ne-am ridicat în aer, am văzut un stol de gâşte trecând pe lângă avionul nostru, în sens opus, şi l-a văzut şi Aza. Şi-a lipit fruntea de geam.

— Te simţi bine?

— Da, a spus ea.

Şi mâna ei era lipită de geam, de parcă le saluta, dar în acelaşi timp

parcă se pregătea să facă ceva. Parcă aerul era greu. După o clipă, gâştele au trecut mai departe şi ea s-a relaxat.

— Cea fost asta?

— Nu ştiam sigur ce vor să facă, a răspuns ea şi s-a uitat la mine cu o expresie intimidată pe chipul ăsta nou cu care încerc încă să mă obişnuiesc. Am crezut că vin după noi.

— Explică, i-am cerut eu.

— Chiar acum suntem aproape de o corabie magoniană, a spus ea. Păsările rostrae erau în formaţie pe lângă corabie. Nu ştiu cum am plecat de acolo. Nu ştiu cum de ne-au lăsat să plecăm.

Mă uit la ea. Nici eu nu ştiu. Am vorbit despre toate. Heyward, corabia din cer, acest Dai, *partenerul* ei.

Mi-a explicat. Nu m-a făcut prea fericit explicaţia ei, când mi-a zis cât de magnetizată era de el. Ne comparăm observaţiile asupra a tot ce s-a întâmplat în ultima lună şi jumătate şi încă mai sunt locuri goale.

La ştiri nu s-a spus nimic despre ce s-a întâmplat la depozit. Despre spargerea rezervei de seminţe, despre cutremurul masiv - nimic.

Ceea ce înseamnă că pe dedesubt *toată lumea* s-a speriat. A fost o chestie internaţională.

Mă asigur că Aza doarme şi apoi scot cartea de vizită pe care am primit-o la Longyearbyen.

Aza era la baie. A venit un tip, în costum negru, ochelari fumurii, a zis doar un cuvânt, mi-a dat cartea de vizită şi s-a dus. I-am povestit - nu chiar tot - despre agentul ăsta care nu a spus decât „mulţumesc”.

Acum mă întreb de când erau agenţii federali pe urmele mele. Mă gândesc că Aza nu trebuie să ştie neapărat chestia asta. Poate că nimeni nu trebuie neapărat să ştie.

Dacă eram în locul lor, eu nu m-aş angaja. Ştiu mai multe decât e cazul. Cred că dacă eram în locul lor, mă omoram.

Mă uit la Aza, care doarme lângă mine. Îi ascult respiraţia. Ne ducem acasă, dar cine ştie cât vom putea să rămânem acolo.

În pielea asta, Aza pare o altă persoană. Nu e. E Aza în totalitate.

Exemplu: după ce am urcat în avion, ea s-a uitat la mine şi a zis:

— La ce te uiţi?

— La tine.

— Nu te obişnui prea mult cu asta. Cred că pielea asta se va distruge. O să fie drăguţ. O să arăt ca un cadavru putred şi atunci mai vedem dacă o să mai vrei să mă ţii de mână.

Ceea ce nu e adevărat. O să se facă din ce în ce mai albastră, şi o să se chinuie din ce în ce mai mult să respire şi în cele din urmă se va întâmpla ce s-a mai întâmplat. Iar eu tot o să mai vreau s-o ţin de mână. Sperăm numai ca versiunea asta să fie mai bună ca cea de dinainte.

Are păr negru, împletit în codiţe, şi pielea cafenie. Corpul e acelaşi, fiindcă pielea s-a mulat pe el. Dar în afară de schimbările astea evidente, fiindcă eu ştiu că e Aza, mi se pare că şi arată ca Aza.

Aceeaşi gură mare. Aceiaşi ochi ciudaţi, minunaţi. Vocea ei e vocea Azei. Cuvintele ei sunt cuvintele Azei.

Dacă i-aş da acum o foaie şi o foarfecă, probabil că mi-ar decupa în trei minute Empire State Building. Dacă aş întreba-o ce crede despre ceva, ar avea imediat o părere, greşită sau nu; niciodată nu a şovăit să-mi spună ce gândeşte. Mereu a fost aşa. La fel e şi acum.

— Cât am dormit?

— Tot zborul, spun eu.

— Mai sunt în viaţă?

— Sigur că eşti.

— Fiindcă mi se pare un vis întoarcerea aici.

— O să rezolvăm noi şi asta.

Aş vrea să cred şi eu ce spun. De când o cunosc pe ea, am fost Regele Certitudinilor, dar de multe ori mă prefăceam. Mă prefac şi acum. Nu ştiu nimic. Mă simt făcut praf şi dat peste cap, îngrozit şi convins că o s-o văd împuşcată de securitatea aeroportului.

Aza se apleacă spre mine şi mă sărută în timp ce coborâm din avion, suficient de apăsat ca să fiu convins că toată lumea din avion a roşit, şi eu la fel. Asta nu mă împiedică s-o iau în braţe şi să intru aşa cu ea în

aeroport, peste granița care separă țara din aer de acasă.

Toată lumea râde, toţi din jurul nostru. Li se pare că suntem drăguţi. Poate cred că suntem puţin cam prea siropoşi.

De fapt, în mod uimitor, lumea ne crede doi adolescenţi normali, îndrăgostiţi. Şi, pentru un moment, asta şi suntem.

CAPITOLUL 30

{AZA}

MĂ AŞTEPT SĂ VĂD O GROAPĂ ACOLO UNDE A FOST CASA MEA.

Familia dispărută. Sau să fie poliţie peste tot, sau suflări, cineva care să mă aştepte ca să mă închidă, într-o cală de corabie sau într-o celulă, nu contează. Tot cartierul arată aiurea. Nu e cer în jurul nostru. Nu e zăpadă. Nu e gheaţă. Pământ ferm.

Cotesc spre casa mea, aşteptându-mă la pedeapsă. Maganwetar ştie de unde am venit. Zal ştie unde o să mă duc. Cineva sigur e pe urmele mele.

Numai suflările au fost dispuse să mă lase să plec. Probabil că au făcut-o la ordinul cuiva. Al cui? Asta mă face să mă gândesc că poate, *poate* totuşi mai avem ceva timp. Dacă oficialii magonieni vor cumva ca eu să fiu aici jos. Nu ştiu. Nu pot să-mi dau seama.

Nu sunt ce ar trebui să fiu. Sunt ilegală. Sunt o extraterestră, în toate sensurile acestui cuvânt. Mama mea e o asasină şi o infractoare şi poate acum e la închisoare în Magonia. Poate şi eu sunt asasină şi infractoare. Mă întreb cine e tata. Oare am un tată? Nu mi-a spus nimeni. Cum de n-am întrebat niciodată?

Pe strada mea e linişte, dar nu complet. Câteva păsări, dar niciuna nu vorbeşte. Nu fac decât să cânte.

Cerul e senin. Soarele străluceşte. Nu e nimic acolo sus care să sugereze că ştie cineva că sunt aici.

Aş putea chiar (dacă mi-aş pierde minţile) să uit de Magonia.

Nici măcar o briză. E rece, dar nu aşa de rece ca la Svalbard.

Şi uite - casa mea e acolo. Chiar în faţa mea. Uşa vopsită în galben. Maşina albastră pe alee. Adâncitura din laterală.

Adâncitura aia mă face să plâng. Mi se pare că nimic din toate astea nu s-a întâmplat, ca şi cum vin de la şcoală, cobor din maşina lui Jason,

gâfâind puţin, eventual. Normal. Numai că acum Jason e lângă mine şi mă ţine de mână, ceea ce nu s-a mai întâmplat înainte de toate astea. Înainte nu a existat o variantă oficială cu Jason şi cu mine.

Tricoul lui e puţin rupt la gât, iar pe faţă e puţin mudar. Îmi vine să râd, fiindcă - puţin mudar? După toate astea? Doar atât?

Deci lumea nu s-a sfârşit şi iată-ne aici.

Mă uit la Jason. Îi simt degetele pe mâna mea. Îi simt inima bătându-i în degetul mare.

— Ce crezi? mă întreabă, de parcă n-ar şti deja.

— Părinţii mei sunt acasă, spun eu. Aşa se pare.

— Eşti gata?

— Nici pe departe.

— Poate că ar trebui să sărim de pe garaj, spune el.

— Poate ar trebui să zburăm înăuntru, zic eu, şi aproape că încep să plâng, fiindcă.

Sunt şi nişte pierderi în povestea asta. Cum ar fi, pierderi uriaşe.

Nu am un plan. Unde în altă parte să mă duc, dacă nu aici? Acasă. Nu acasă. ~~Acasă~~.

Mă întorc şi pornesc în direcţia opusă. Nup. Nu pot să-i văd pe părinţii mei. Nu aşa. Uită-te la mine. Nu sunt eu...

— Ai auzit, mă întreabă Jason, cu vocea la fel de încordată ca a mea, vorbind repede, semn clar de anxietate ascunsă cu greu. Ai auzit de efectul Ganzfeld?

— Nu, spun eu.

Îl ascult, dar nu mă opresc din mers. N-o să-l las să mă păcălească cu chestiile astea pe care nu le ştiu. Merg mai repede.

— Creierul amplifică sunetul neural ca să caute semnale pierdute. De exemplu, dacă te uiţi la un cer senin fără să ai vreun punct de reper, începi să ai halucinaţii. Te uiţi mult timp la zăpadă şi începi să vezi oraşe.

— Magonia nu e doar asta, îl întrerup eu, iritată că poate să spună aşa ceva după tot ce a văzut.

— Ucenicii lui Pitagora obişnuiau să intre în peşteri întunecate şi să

stea acolo ca să devină înţelepţi. Înţelepciune din nimic. Astronauţii spun şi ei că li se întâmplă asta. Şi exploratorii de la Pol.

Simt degetele lui strângându-mă mai tare. Continuă fără oprire. Nu mă lasă să plec.

— Deţinuţii la izolare. E şi o expresie pentru asta. „Cinematograful deţinuţilor”. Linii de culoare în noapte, siluete şi forme. Unii cred că picturile din peştera de la Lascaux au fost făcute pe întuneric, că cineva a pictat lucrurile pe care le-a văzut atunci când nu era nimic de văzut. Cu mâinile ridicate, cu degetele înmuiate în pigment, pictând în beznă, după viziuni. Nu poţi să le vezi decât dacă stai şi te uiţi mult timp la ele.

Mă uit fix la Jason. Se uită şi el la mine acum.

— Nimeni nu ştie, cu adevărat, de ce creierul creează astfel de viziuni. Vrea să vezi ceva. Toate lucrurile astea minunate au venit de nicăieri, spune el. Şi din beznă. Ca tine. Ţara ta din cer e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Te cred. Am văzut. Văd şi acum câte ceva.

Arată în sus. E un mic vas cu pânze, care se deplasează rapid pe cer, nicio ameninţare.

— Până şi oamenii care nu au văzut niciodată un miracol pot să creadă în miracole, Aza. Chiar şi oamenii care nu au văzut niciodată lumina, care au fost ţinuţi în beznă, care au fost orbiţi de zăpadă sau de cer. Chiar şi ei pot crede în lucruri fantastice. Eu te cred. Şi familia ta te va crede.

— Dar eu nu sunt eu, îi spun.

— Tu EŞTI tu.

Facem o pauză.

— Să ştii, Aza, şi eu sunt speriat.

— Eşti?

Asta mă face să mă simt ceva mai bine, curios.

— Da, spune el. Dar cel puţin nu ne speriem unul de altul.

Mă uit la el.

— Eşti sigur?

El ezită puţin cam prea mult.

— Nup. Adică, nu că nu te pot speria. Poate ţi-e teamă de mine.

Îi zâmbesc.

— Sunt foarte, foarte speriată de tine.

Ne întoarcem şi o luăm spre casa mea.

Mă gândesc la ziua de care nu-mi aduc aminte, ziua în care am venit aici, acum cincisprezece ani, nou-născută şi un nimeni, într-un pat care nu era al meu, într-un corp care nu era al meu, sortită morţii şi trăind datorită acestor oameni care au avut grijă de mine chiar dacă nu ştiau ce sunt. Care s-au chinuit aşa de mult să facă să meargă ceva stricat. Care pur şi simplu m-au iubit.

Mă gândesc la mama mea, care intra în dormitor cu seringa plină de serul ei, sau cel puțin aşa mi-a spus Jason, şi cum era ea atunci? Speriată, nu înțelegea nimic. Credea că sunt om. Credea că mor de ceva ce nu înțelege nimeni. Şi a început să învețe, ca să înțeleagă ea. Mi-a făcut un medicament. Mi l-a injectat în sânge, mi l-a pus în mâncare şi a sperat. Atunci când nimeni nu mă putea ajuta, ea mi-a dat tot ce avea.

Datorită ei, sunt încă aici.

Simt cum mi se răscoleşte pieptul.

Să fiu acasă e chiar mai bine decât să respir, îmi spun eu.

Sun la uşă. Şi ei vine pe hol. Îi aud, tatăl meu, paşi încălțați, cum n-ar trebui, mama mea murmurând ceva.

Jason parcă nu are astâmpăr, parcă e gata s-o ia la fugă, parcă suntem un cuplu altfel, gata să meargă la bal.

Brusc mi se pare că nimic rău nu se va mai putea întâmpla, ceea ce nu e prea inteligent, Aza, dar nu îmi pasă.

Uşa se deschide. Sunt părinţii mei.

Trebuie să fac eforturi mari să nu-i înspăimânt începând să plâng - o străină care izbucneşte în lacrimi. Dar sigur scot un fel de sunet. Iar ei sunt {???}, iar eu sunt {&&&} şi se uită la mine ca şi cum nu mă cunosc, ceea ce e normal, dar mie mi se pare că totul e aiurea şi aşa că zic „mamă?".

Arăt complet diferit. Ştiam că aşa se va întâmpla, dar nu sunt pregătită. Mă doare.

— Cum? face ea. Ce ai spus?

— Nimic.

Îmi dau seama că sunt gata să dau înapoi şi să fug ca o laşă. Nimeni nu mă va cunoaşte aici jos. Nici părinţii mei. Nimeni.

Încep să mă bâlbâi, să bolborosesc, dar intervine Jason.

— Hei, salut, zice. O să sune ciudat, dar va trebui să mă ascultaţi.

— Bună, Jason, spune şi mama. Te simţi bine? Nu arăţi prea grozav. Vrei s-o sun pe Carol? Am auzit ce s-a întâmplat.

— Un fulger, zice Jason. Nu recomand nimănui. Sunt bine.

Simt o bubuială în piept. Caru, deasupra mea, într-un copac, îşi desface aripile. Îi aud cântecul în mine, Caru cântă să mă liniştească.

— Jason, spune tata şi văd că încearcă să zâmbească, dar e uimit să-l vadă pe Jason cu altcineva în afară de mine. Cine este?

— Este...

Ridic mâna şi îmi ating părul. Nu mai arăt cum arătam. Nu au cum să ştie.

— Bună, reuşesc să şoptesc eu. Îmi pare bine să vă văd.

Eli coboară în fugă scările şi se opreşte brusc.

— Uau, spune. Ţi-am auzit vocea şi o secundă am...

Se uită mai bine la mine. Fruntea i se încruntă. E confuză.

— Jason? spune.

Acum, părjnţii mei mă privesc cu atenţie. Vocea. Am uitat. E aceeaşi. Vocea e a mea.

— Cine eşti tu? întreabă tata. Nu cred că am...

— Nu ştiu nu ştiu nu ştiu, spune mama mea şi vocea ei devine tot mai ascuţită.

— Nu e amuzant, adaugă tata.

— Nu, spune Jason. Nu încerc să fiu amuzant. Ea are să vă arate ceva, OK?

Mama se uită lung la mine. Tata plânge. Simt că nu pot să mai

suport.

Jason îmi dă o hârtie şi un stilou.

— Bine? face el. Asta o să faci. Ştii ce ai de făcut.

— E o listă de iertări, spun eu, mai tare decât era cazul.

Pun hârtia pe perete şi încep să scriu. Ştiu ce caligrafie folosesc. Nu s-a schimbat. Sunt o grămadă de lucruri care nu se schimbă deloc, indiferent ce s-ar întâmpla.

— Îmi pare rău, încep eu. Pentru că nu am ştiut ce sunteţi. Pentru toate momentele alea în care am făcut lucruri normale. Pentru toate momentele alea când veneai în camera mea când eram speriată şi îmi spuneai că mă iubeşti.

— Stai, mă opreşte mama. Ce-i asta? Jason. Nu e normal...

— Îmi pare rău, îi spun eu tatei, pentru că te-am făcut să vii de atâta ori la şcoală ca să mă scoţi din cabinetul directorului. Că nu am apreciat cum se cuvine că m-ai ţinut de degetele de la picioare când am intrat la RMN şi pentru că ţi-am spus că nu sunt speriată. Eram speriată. Tu m-ai făcut să mă simt mai puţin speriată. Mi-ai spus că te vei lupta pentru mine cu pasărea cea mare.

Chipul tatei parcă se descompune. Scoate un hohot gâtuit.

— Îmi pare rău că nu ştii să sari pe spate şi ţi-ai rupt mijlocul ca să te dai mare.

Pufneşte deodată şi se uită la mine cu faţa schimbată.

— Îmi pare rău că am murit când erai cu mine şi n-ai putut să mă împiedici să mor. Nu a fost vina ta. Pot să explic. Apoi mă uit la Eli: îmi pare rău pentru...

— Opreşte-te, spune ea. Se uită la mine cu intensitate. Nu mai trebuie. Văd că eşti acolo, Aza.

— Nu ţi-am dat niciodată o listă aşa cum trebuie cu „te iubesc”, mă bâlbâi eu, pentru că mai am puţin şi încep să plâng, ce să mai vorbim de una cu iertări. Am pus pe lista ta toate prostiile, nimic din ce trebuia.

Eli se uită la mine.

— M-ai şi subestimat, spune ea şi zâmbeşte, cu un zâmbet foarte

Eli-esc. Observ totul.

— Ce tot spui acolo?

Mama mea.

Mă uit la ea. Codiţa ei blond-cenuşie. Faţa ei. Ochii îi strălucesc sălbatic.

— Îmi pare rău, spun eu. Pentru că nu te-am văzut. Nu am ştiut ce norocoasă sunt. Tu lucrai până târziu iar eu dormeam până târziu. Aproape că nu ne vedeam. Am făcut glume pe seama războiului tău de şoareci. Ţi-am spus că nu m-a ajutat nimic din tot ce ai făcut tu. M-am plâns. Am lovit maşina în garaj de două ori şi apoi am pretins că tu ai lovit-o, cu bicicleta. Ultima oară când am vorbit a fost la telefon, când eram în ambulanţă şi mi-ai spus că pot să plec.

Colţurile gurii ei încep să tremure.

Cum dovedeşti că nu ai plecat? Cum dovedeşti că eşti viu, când toată familia ta te-a văzut mort? Cum dovedeşti măcar că eşti om, după toate astea, după tot ce s-a întâmplat şi probabil o să se mai întâmple? Nu ştiu cum o dovedeşti. Ştiu doar că trebuie să ai încredere în oameni.

Familia mea e lângă mine. E un moment în care nu se ştie, nu se iubeşte, nu se are grijă.

Apoi sora mea întinde braţele spre mine. Şi tata face la fel. Apoi mama. Îl aud pe Caru cârâind în copacul din faţa uşii. Întind mâinile spre ei şi mă arunc în braţele lor. Jason rămâne o clipă pe dinafară, apoi îl trag şi pe el spre noi şi suntem ca

( )

ca [[[[[[[[[[[[]]]]]]]]]]

ca

A C A S Ă
C S
A A
S C
Ă S A C A

Atât cât va dura.

Vor veni după mine. Zal nu a murit. Magonia nu a dispărut. Iar Dai - mai e şi Dai. Mai e şi Heyward, şi suflările. E un univers întreg plin de necazuri acolo.

Dar în clipa asta, Jason şi eu şi familia mea ne strângem în braţe şi intrăm cu toţii în bucătărie.

Cât timp mai avem? Mă mulţumesc cu asta. Simt pasărea mea ciudată şi frumoasă în inimă şi lumea neinundată din jurul meu.

Aza Ray, om sau nu, magoniană sau nu, Aza Ray, cu istoria ei de spitale, cu un viitor mai interesant decât trecutul ei. Aza Ray, care s-a născut în cer. Aza Ray, care e îndrăgostită de un băiat de pe pământ.

Dacă trebuie să zbor, el zboară cu mine. Dacă trebuie să urc pe corabie, el e pe corabia mea. Îmi împletesc degetele cu ale lui Jason. Îl strâng tare de mână.

Inspir. Expir.

MAGONIA, AŞA CUM E ÎNFĂŢIŞATĂ ÎN ACEASTĂ CARTE, E ÎN mare măsură propria mea invenţie, însă bazele istorice sunt reale. În privinţa surselor şi a inspiraţiei, mulţumirile mele călduroase sunt adresate lui Miceal Ross, autorul fantasticei lucrări despre ancore care leagă pământul, cerul şi marea, *Anchors in the Three-Decker World,* unde am găsit pentru prima dată referirea la Magonia. *Analele din Ulster,* pe care le analizează Jason şi Aza, sunt şi ele reale. Există multe alte materiale folosite în carte, inclusiv fragmentele din Jacob Grimm şi cele preluate din lucrările folcloristului Charles Leland, din secolul al XlX-lea, care se referă la vrăjitoria legată de vreme şi recolte. De aici nu a mai fost decât un pas până la cartea de faţă.

Sunt profund recunoscătoare agentului meu de la Gernert Company, Stephanie Cabot, dar şi lui Ellen Goodson, Will Roberts, Seth Fishman şi Sarah Burns pentru sfaturile şi gândurile lor. Lui Sally Willcox de la CAA, pentru observaţiile şi călătoriile îndrăznețe.

De la HarperCollins îi mulțumesc redactorului meu, Kristen Pettit, care a văzut toate cerurile magoniene din versiunea brută a manuscrisului şi a insistat să apară mai mulţi rechini-furtună şi lupte mai mari. Sunt deosebit de recunoscătoare că *Magonia* a ajuns pe mâinile ei.

Lui Elizabeth Lynch, redactor-asistent, care mi-a făcut alte observaţii deştepte, şi întregii echipe spectaculoase de la Harper: Susan Katz, Kate Morgan Jackson, Jen Klonsky, Alexei Esikoff, Veronica Ambrose, Charles Annis, Alison Klapthor, Barb Fitzsimmons, Christina Colangelo, Elizabeth Ward, Gina Rizzo, Alison Donalty şi lui Craig Shields pentru frumoasa copertă. Tot de la Harper trebuie să-i mulţumesc lui Rosemary Brosnan, cu care am lucrat la *Unnatural Creatures*, prima mea colaborare cu editura. Vreau să-i mai mulțumesc minunatei Kathy Dawson, aflată în altă parte în lumea editurilor, care mi-a oferit ecouri rapide la cartea mea, ecouri care m-au ajutat s-o îmbunătățesc.

Primelor cititoare, Kat Howard şi Molly Headley, ale căror sugestii

au făcut ca monştrii să fie mai strălucitori şi cântecele mai puternice. Lui John Joseph Adams, Sarah Alden, Libba Bray, Mark Bemesderfer, Nathan Dunbar, Kelley Eskridge & Nicola Griffith, Neil Gaiman, Barry Goldblatt, Liz Gorinsky, Mark Headley & Meghan Koch, Adriane Headley, Ben Loory, Sarah McCarry, Francesca Myman, Sxip Shirey, Jared Shurin, Nova Ren Suma, Michael Damian Thomas, Lynne Thomas & Christie Yant, pentru entuziasmul, bucuria şi simpatia lor nelimitată, care m-au determinat să scriu chiar şi atunci când începusem să scârţâi. Dragelor mele Zay Amsbury, Jess Benko & Kate Czajkowski, pentru ţipetele, râsetele şi salvările de vieţi din miez de noapte, din care multe au intrat şi în carte. Lui Timothy & Kira Don, pentru că mi-au permis să stau în casa lor şi să le ascult păsările din grădină. Lui Patrick Farrell, pentru că m-a condus prin furtuni cu graţie şi blândeţe. Copiilor mei, Sarah Schenkkan şi Joshua Schenkkan, cărora n-am putut să le ofer această carte când erau mici, dar care cu siguranţă m-au învăţat cum s-o scriu. Scumpului meu prieten şi partener de călătorii Matthew Power, care a murit chiar când terminam cartea şi al cărui spirit de aventură se vede peste tot. Îmi lipseşte foarte tare.

În sfârşit, lui China Mieville, care nu mă lasă niciodată să-i mulţumesc; mari părţi din această carte nu ar fi existat dacă nu ar fi fost imaginaţia, inteligenţa şi geniul lui indiscutabil. A fost atât de generos cu mine, încât nu mi-ar ajunge o viaţă să-l răsplătesc pentru corecturile, notele şi sugestiile geniale făcute pe fiecare variantă, de la primele pagini până la nebuneasca versiune a zecea, analizând defecte de intrigă pe tabele întregi, oferindu-mi ciudăţenii din comorile lui, eseuri despre cântecul păsărilor şi splendide stilouri concepute pentru stângaci. Mă face întotdeauna să mă simt atât de binecuvântată de soartă că trăiesc şi că lucrez alături de el, că abia îmi mai încap în piele.

Sunt mai mult decât norocoasă să am nişte tovarăşi de navă atât de extraordinari.